

**XXXIII Mostra
Literària del
Maresme**
Canet de Mar 2016

Maresme · Mostra ·
iterário ·
· XXXIII ·

Mostra Literària del Maresme XXXIII Edició. Canet de Mar 2016
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2016
Portada: Adrià Pérez. Associació Cultural Plataforma per l'Odèon
Correcció: Ester Sancho
Disseny i maquetació: Mònica Marcet
Impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 22.431-2016

PRESENTACIÓ

Els projectes que tenen forts fonaments guanyen amb el pas del temps i la Mostra Literària del Maresme és un d'ells. Portem 33 edicions fomentant l'esperit literari i, amb satisfacció, podem afirmar que any rere any posem el llistó més alt.

Pas a pas i lentament, com la bona cuina, hem creat un certamen que creix en qualitat i s'expandeix territorialment. Ja són 22 (6 més que a l'edició anterior) els municipis que envien al concurs comarcal les obres que han estat premiades a la fase local. Als municipis que us heu incorporat de nou, us donem la benvinguda, i als que ja porteu temps participant en aquest engrescador projecte, us n'agraïm la fidelitat. Entre tots fem que aquesta Mostra Literària sigui cada dia més maresmenca.

Són molts els valors a destacar de la Mostra Literària, però potser un dels més notables és el de la participació. Una participació que comença a les escoles amb la implicació individual de mestres i alumnes i finalitza en els ajuntaments que, amb una visió més global, contribueixen a fer d'aquesta Mostra Literària un projecte col·lectiu de territori.

Aquest llibre que teniu a les mans recull els treballs guanyadors en les diverses categories. La meva enhorabona a tots i a totes, i també el meu reconeixement a totes les persones, petits i grans, que heu volgut compartir amb nosaltres les vostres creacions. Us encoratgem a continuar fent-ho. I l'agraïment també del Consell Comarcal del Maresme al Jurat, que ha tingut la difícil labor de triar les millors narracions i poesies. I, per suposat, a l'Ajuntament de Canet que aquest any acull l'acte de lliurament de guardons.

A continuar gaudint de l'escriptura i de la lectura! Comença el compte enrere per a la Mostra Literària del Maresme 2017!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa

President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

Arribem a la XXXIII edició de la Mostra Literària del Maresme, un fet de màxima importància que ens porta a gaudir, un any més, de la capacitat creativa de la nostra comarca.

El Maresme és una comarca viva, canviant, innovadora en molts aspectes, també en la creació literària.

La Mostra és molt més que una data a l'any en el calendari, és una realitat viva en els pobles i les viles del Maresme, és el treball de tot l'any, la dedicació de mestres, professors i educadors, que amb el seu esforç i estima per la literatura transmeten als nostres infants i joves la il·lusió de l'escriptura, per deixar anar la imaginació i fer-nos viure la comarca i els nostres pobles i viles, de rieres, de mar i muntanya, i viure-ho en prosa i poesia.

Durant aquests 33 anys hem vist créixer diverses generacions de nous autors, escriptors i escriptores, i tot fa pensar que en lloc d'aturar-se, l'impuls per la literatura té un futur esperançador.

Vivim temps de canvi, de transformació, de futur i l'expressió literària n'és una mostra més i gràcies a ella podem entendre-la des d'uns altres ulls.

Vull felicitar, volem felicitar, tots els escriptors i escriptores, tots aquells que han anat presentant els seus treballs i especialment els guardonats, uns i altres, i els encoratgem a seguir escrivint, a seguir mirant la comarca amb la claror i la llum que ens caracteritza.

Finalment, us vull animar a gaudir dels escrits publicats, llegiu-los, feu-los arribar a tots els racons, escoles, biblioteques, a casa, comenteu-los amb amics i familiars, la literatura és viva si la fem viva arreu.

Feliç lectura.

Blanca Arbell i Brugarola

Alcaldessa de Canet de Mar

ÍNDEX

Dos conills: la Tanel·la i en Montgatuf.

Juan Alfonso Alonso Pilares, Xavier Cabrejas Romera, Aida Nicolás Raimundez, Encarna Periró Delgado, Sara Pulido Marín, Anna Rey Alemany _____ 9

L'estel cristal·lí. Gabriela Manrique Cabrera _____ 15

El drac. Àlex Martín Lorenzo _____ 18

Zaida i Àlvar. Mar Rovira Balart _____ 21

Em dic Carlota i tinc onze anys. Carlota Fijo Barnola _____ 25

Carta oberta. Alba Gabarró Garcia _____ 27

3.700 quilòmetres de patiment.

Raquel González Viruete _____ 30

Tot el que sé. Adriana Chiva Polvillo _____ 35

En seré sempre presonera. Bruna Vila Artigues _____ 44

Houngan. Aina Gallemí Pérez _____ 50

L'oficinista i les relacions de producció.

Bernat Fernández Roca _____ 69

Els tres porquets i el llop. David Puig Ferrer _____ 76

El primer estiu. Carolina Tarrés Borrell _____ 86

La neu. Gerard Riera Gil _____ 97

El gat Gabi. Júlia Pastor Valero _____ 98

El cervell. Marc Batlle Casellas _____ 99

La lluna petita. Mar Artigas Martori _____ 100

Contradiccions. Aina Novoa Sieiro _____ 101

Societat actual. Biel Herмосilla Sabadell _____ 102

Orígens, la nit. Blanca Codina Clavaguera _____ 103

Filosofem de nit. Guifré Sánchez Serra _____ 105

S'endinsa en la fosca. Núria Albesa Valdés _____ 108

Clarianes entre núvols. Alexander Rocher Martínez _____ 110

Filla d'Antígona. Núria Navarro Teixidó _____ 112

16 divertimentos. Josefina Maymó Puig _____ 127

Premi extraordinari de relats breus
per a discapacitats intel·lectuals

Juan Alfonso Alonso Pilares

Xavier Cabrejas Romera

Aida Nicolás Raimundez

Encarna Periró Delgado

Sara Pulido Marín

Anna Rey Alemany

Montgat

DOS CONILLS: LA TIANEL·LA I EN MONTGATUF

La Tianel·la vol anar a la platja
i en Montgatuf vol anar a la mun-
tanya.

A la parada de la benzinera en
Montgatuf espera l'autobús.

S'acosta el B34. Així que s'obre
la porta hi salta a dins i s'amaga
sota un seient.

Carretera amunt, amunt... i en
passar per can Aixapau li arriba
una flaire de... pastís de pastanaga
amb xocolata —mmmmmm—
que se'n llepa els bigotis!!

Baixa de l'autobús d'un salt.

Mentrestant, en Miquet de can Faba camina cap als horts a
collir les pastanagues que li han encarregat els de can Aixapau.
En cull un munt, ben madures!!

Per allí també hi corre la Tíanel·la i en veure el cistell ben ple de pastanagues hi salta amb un cop de cua i s'amaga dins del cistell d'en Miquelet, que agafa la bicicleta per anar cap al forn.

La fornera, la Magdalena, que ja l'esperava, li agafa el cistell i li paga els calerons que li demana.

Ah! Però dins del cistell hi ha una cosa molt "rara"...

La Magdalena posa la mà dins del cistell per treure'n les pastanagues i sense adonar-se'n agafa les orelles de la Tíanel·la... Quin espant!!

En sentir-se agafada salta, corre espantada i s'amaga entre els sacs de farina de l'obrador.

En aquell moment arriba el camió que els porta més sacs de farina i la Magdalena obre la porta del darrere, i allà ben a prop hi ha el Montgatuf que està pensant com s'ho farà per entrar-hi... en surt aquella oloreta!!

Quan entren els xicots que porten els sacs, s'escola per la porta sense pensar-s'ho dues vegades!!

I just al darrere del sac on s'amaga es troba la conilleta més bonica que ha vist mai.

Es miren i es remiren i s'ensumen i, tot ensumant, ensumant, s'acosten al pastís de pastanaga amb xocolata que el pastisser acaba de treure del forn... i roseguen i roseguen i roseguen...

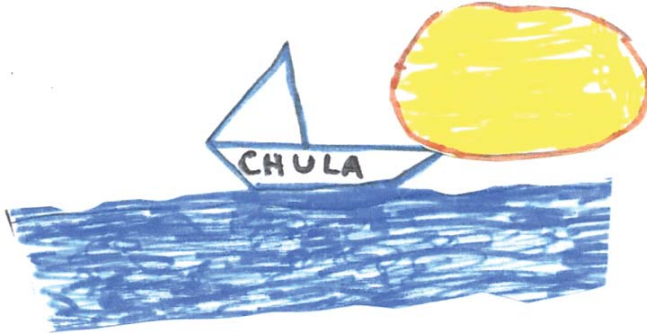

fins que s'atipen i de tan tips, es queden adormits dins d'una caixa buida de croissants de xocolata.

Quan es desperten s'adonen que estan enamorats i decideixen anar a viure a la muntanya.

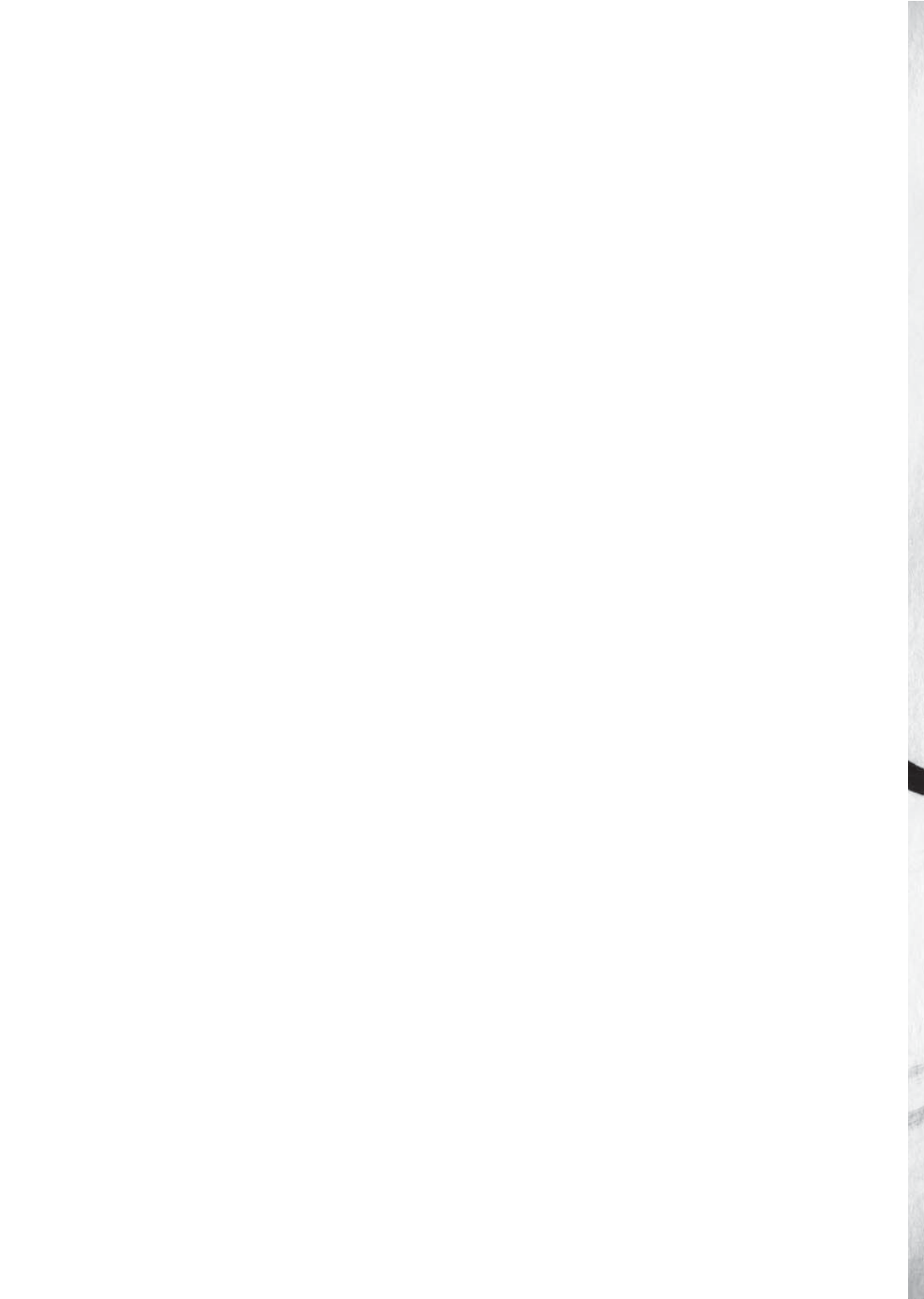
A la muntanya és més fàcil estar protegits; allà entre els romanís, els esbarzers plens de móres, les farigoles, els cirerers d'arboç i les ginesteres, segur que troben un raconet per fer-hi un cau ben bonic i segur!

I quan vingui el bon temps baixaran a la platja a fer un banyet!!

I en tornar cap al seu cau passaran per can Aixapau a veure si poden entrar a rosegat un bon tros de pastís de pastanaga amb molta, molta xocolata!!... mmmmmmm.

I aquí s'acaba la història de la Tínel·la i en Montgatuf, els dos conills més eixerits de la comarca.

Prosa

Primer Premi Grup A
Gabriela Manrique Cabrera
Arenys de Munt

L'ESTEL CRISTAL·LÍ

En Roger sempre estava a la seva habitació. La seva mare estava desesperada, volia que jugués més amb els amics.

Però el protagonista de la nostra història era feliç investigant i observant una estona pel seu telescopi abans de dormir.

Coneixia les 88 constel·lacions, els estels dobles o variables i els estels fixos.

—Oh! L'estel polar! Oh! La constel·lació d'Arió!... Tota la nit meravellat.

Totes les estrelles que podem veure a la nostra galàxia són de diferents colors: blanques o blaves, grogues, ataronjades o vermelles.

Però, una nit, va trobar alguna cosa misteriosa... Un estel diferent, quasi invisible, un estel que semblava de color negre!

Això semblava totalment impossible, els estels negres no poden existir, perquè si són negres no poden brillar i deixar-se veure a les nits...

Passaven els dies i en Roger no podia dormir, cada dia arribava a l'escola amb cara de cansat i, fins i tot, a la classe d'història es va quedar adormit un parell de vegades.

El director va cridar els seus pares:

—Bona tarda, Pep i Pepa. El vostre fill ha baixat molt el seu rendiment, teniu alguna idea de què és el que passa?

—Sí —va dir el seu pare—. Està molt preocupat perquè pensa que ha trobat un estel de color negre, quasi invisible per a qual-sevol...

—Sembla trist —va continuar la seva mare—, perquè hi pensa molt, en com pot sentir-se un estel sense llum, un estel fosc, oblidat...

—Un estel de color negre? Quin disbarat! —va dir el director. En realitat, ningú l'entenia.

En Roger volia trobar la manera de pujar, de parlar amb l'estel negre, de saber-ne més coses.

—Ja està! Demanaré ajuda a la Lluna!

—Lluna, lluneta meva, que podries ajudar-me a pujar fins a dalt de tot per poder conèixer personalment l'estel negre?

I la Lluna, que sabia que era el nen que sempre l'observava cada nit i li deia com n'era, de bonica, no s'ho va pensar.

Li va tirar unes escales i a poc a poc, de mica en mica, en Roger va arribar al cel.

—Gràcies Lluna, no hi ha ningú com tu en tot el firmament! Muà!

I la Lluna va donar l'ordre als diferents estels perquè busquesin l'estel negre.

Va ser tan divertit! En Roger saltava d'un estel a l'altre i tots reien molt.

Al final, d'un salt, va agafar-se a un estel tímid.

—Oh, tu ets l'estel negre!

—Sí, jo... em coneixes? Ningú em veu, sóc més fosc que la mateixa nit.

—Jo sí, he somiat aquest moment durant mesos! Tothom pensava que m'havia tornat boig. Com te dius?

—No tinc nom, simplement sóc l'estel negre —va dir amb un to molt trist.

—Vols tenir un nom de veritat? Busquem un nom?

—Per què? Si passo desapercebut sempre, els altres estels tenen colors tan bonics... jo només sóc un estel sense importància.

—No, de veritat! Per a mi ets la més especial de totes les estrelles.

—De debò? Quan els altres brillen, i juguen i es deixen veure, jo continuo sol i m'amago.

—Ets el més original dels estels, el més bonic, només el fet que no et pugui veure qualsevol et fa més i més especial.

—Oh! Sóc molt feliç! Potser tens raó! Sóc diferent, però sóc únic! Mai ho havia pensat.

—Juguem?

—I tant, amic. M'has fet molt feliç! Ha! ha! ha!

I després de jugar moltíssim, la Lluna va venir per recordar-li a en Roger que era l'hora de tornar a casa.

Els dos amics es van abraçar.

—Cada nit et miraré, no ho dubtis. Espero veure't jugant amb els altres estels, ets encantador!

—Ha estat un plaer. Però, Roger... no tinc nom, al final se'ns

ha oblidat pensar-ne un.

—Mmmmmmm, a veure... ja està! Tu podries ser l'estel Cristal·lí! Només visible per a molt pocs ulls. T'agrada?

—Perfecte! Sóc el Cristal·lí! És un nom meravellós!

Es van fer una forta abraçada i es van acomiadar.

Totes les nits, abans d'anar a dormir, en Roger el mirava i en Cristal·lí jugava i es movia molt, es veia feliç i content.

Segon Premi Grup A
Alex Martín Lorenzo
Arenys de Mar

EL DRAC

Vet aquí que l'any 1716 hi havia un rei que es deia Jordi, que vivia en un castell molt antic.

El rei Jordi era un home molt ric, i molt bo. El seu castell estava situat al mig d'un bosc màgic, envoltat de llacs, rius i muntanyes. Els habitants del castell eren feliços i sempre s'ajudaven entre ells.

Cada any, al castell, el rei hi feia una gran festa. Tothom hi estava convidat, s'hi feien jocs, música, balls, un gran sopar i es repartien regals per a tothom.

Tot estava preparat per al gran dia, el rei Jordi estava en el seu tron esperant que arribessin els convidats. De sobte, un soldat va arribar espantat per parlar amb el rei.

Soldat: Rei Jordi, us he de donar una notícia súper dolenta!

Rei Jordi: Què ha passat?

Soldat: Estava vigilant a la torre del castell i he sentit un rugit fortíssim.

Rei Jordi: I, has vist alguna cosa?

Soldat: No he pogut veure res, però mai he sentit un rugit tan fort.

Rei Jordi: Envieu quatre soldats a mirar tota la zona. També digueu a tothom que la festa s'anul·la!

Soldat: Sí senyor, ara mateix ho fem.

Rei Jordi: No pot ser que tinguem tan mala sort!

El soldat va marxar del saló i va anar a buscar tres soldats més per anar al bosc.

Va entrar a la torre de vigilància i va dir:

Soldat: Necessito tres voluntaris que vinguin amb mi per investigar si hi ha alguna cosa al bosc.

Voluntaris: Jo vinc, jo també, i jo!

Els quatre soldats valents van anar cap al bosc per saber què havia estat aquell rugit tan fort.

L'endemà només va tornar un soldat. Estava ferit, tenia el braç trencat, una mossegada a la cama i l'altre braç cremat.

Va anar a parlar amb el rei per explicar-li què havia passat.

Soldat: Rei Jordi, la missió ha estat terrorífica.

Rei Jordi: Què ha passat? I els altres tres que falten, on són?

Soldat: Se'ls han cruspit.

Rei Jordi: Com, que se'ls han cruspit?

Soldat: Quan vam entrar al bosc, vam tornar a sentir aquell rugit tan fort.

Rei Jordi: I has vist què era?

Soldat: Tenia una boca grossa, els seus ulls eren rodons de color taronja, tenia una cua llarguíssima i treia foc pels queixals.

Rei Jordi: Mare de Déu, això és un drac!

Soldat: Sí, és un drac, i està venint cap al castell.

Rei Jordi: I tu saps què fer?

Soldat: No, no podem fer res amb les armes que tenim.

L'ajudant del rei li va dir que hi havia un buscador de dracs que vivia en un petit poble lluny d'allí.

Ell havia sentit a dir que podia controlar tota mena de dracs sense fer servir armes.

El rei Jordi va dir que anessin a buscar-lo i el portessin al castell.

Quan va arribar, el rei Jordi li va dir:

Rei Jordi: Necessito que allunyis el drac que ens ve a atacar. Ja s'ha cruspit tres soldats.

Buscador: No us preocupeu, el trobaré, parlaré amb ell i faré que marxi lluny d'aquí.

Rei Jordi: Us desitjo bona sort.

Buscador: Gràcies, majestat.

Rei Jordi: Com us dieu?

Buscador: Em dic Àlex, el buscador de dracs.

El buscador va anar cap al bosc per trobar el drac, decidit a parlar amb ell perquè es tornés bo i deixés de cruspir-se la gent.

Va trigar poc a trobar-lo i va començar a parlar amb ell.

Buscador: Vas ser tu qui es va cruspir tres soldats?

Drac: Sí, i tu qui ets?

Buscador: Jo sóc el que farà que tu no tornis a atacar ningú.

Drac: Per què hauria de deixar de fer-ho?

Buscador: Si tu deixes d'atacar la gent, el rei deixarà d'enviar soldats per matar-te, i si et fas amic seu, segur que t'alimentaran.

Drac: D'acord, és una bona oferta. Mai ningú m'ho havia proposat.

Buscador: Perfecte, aniré al castell i li diré al rei tot el que hem parlat.

Drac: Ja tenia ganes de deixar de ser dolent, però ningú m'ho havia demanat.

Buscador: Tornaré demà a buscar-te.

Drac: Aquí em trobaràs.

El buscador va anar a parlar amb el rei i l'endemà va tornar a buscar el drac. Tot es pot solucionar parlant, només s'ha d'intentar.

Primer Premi Grup B
Mar Rovira Balart
Argentona

ZAIDA I ÀLVAR

Aquesta història és la meva història. Si la comences a llegir, acaba-la.

Em dic Zaida i vivia a Síria, ara visc a Alemanya. Un dia la meva ciutat va ser bombardejada i la meva família i jo vam haver de fugir.

Vam anar per les muntanyes per passar despercebuts però va arribar un moment que els meus dos germans petits, l'Ali i en Mohamed, començaven a tenir fam i son i vam haver de parar per descansar.

Mentrestant, a Alemanya...

Em dic Àlvar, i visc a Alemanya amb la meva família.

Una vegada, mentre mirava les notícies a la tele van anunciar que a Síria hi havia una guerra, i que molta gent havia de fugir de casa seva. També van dir que la majoria de persones volien arribar al meu país, Alemanya! Llavors vaig tenir una idea i vaig reunir els meus amics.

A Síria...

L'endemà vam caminar dues hores fins a arribar a la frontera amb Turquia que quedava a prop de la nostra ciutat. Vam haver d'esperar molta estona per poder passar la frontera. En travessar-la vam poder dormir en un camp de refugiats. Havíem de decidir si anàvem a peu o per mar.

A Alemanya...

Un cop tots reunits, els vaig explicar què havia passat a Síria. Els meus amics són: la Birgit, l'Arnold, en Derek i la Cora.

Vam fer una pausa per rumiar, fins que la Birgit va proposar:

—Crec que els hauríem d'ajudar.

—Tens raó —vaig dir.

L'Arnold va preguntar:

—I si venem coques a un euro?

—Jo crec que és bona idea —va afirmar en Derek.

Mentrestant, la Zaida i la seva família...

Vam decidir anar amb barca, ja que seria molt més ràpid.

L'endemà, vam pagar tot i que la mare, en sentir el preu, es va quedar muda, ja que si pagàvem el que ens demanaven ens quedàvem només amb una petita part dels estalvis de molts anys, però res no ens va aturar per tenir una vida millor...

En pujar a l'embarcació ens van donar un salvavides.

El paisatge era preciós, amb les petites cales i els ocells que volaven entre els núvols, que semblaven fets de cotó fluix. Però a mesura que ens anàvem allunyant, les cales anaven desapareixent i els ocells també. L'únic que es veia era el gran mar blau.

Em vaig quedar adormida. El pitjor és que vaig tenir un malson, on la barca era xuclada pel mar i jo, com que no sabia nedar, m'ofegava. Vaig fer un crit i vaig començar a plorar. En aquell moment vaig tenir molta por. L'única cosa que volia era tornar a casa.

L'Àlvar i els seus amics...

Vam començar a preparar una paradeta a la plaça del meu poble. En Derek va portar una safata amb magdalenes sense gluten, ja que ell és celíac, la Cora va portar entrepans de salami, la Birgit va portar un pa de pessic amb sucre llustre per sobre, l'Arnold un pastís de xocolata i jo entrepans de Nocilla. Vam parlar la taula amb unes estovalles de flors de tots colors: blau, verd, groc, lila... La Birgit va portar un cartell de cartró amb lletres grans i cridaneres perquè tothom s'hi fixés, on posava: "Entrepanes i coques a un euro".

La Zaida...

En arribar a Grècia feia molt de fred. Aquell paisatge era molt trist, ple de núvols grisots. Era com si haguessin perdut l'alegria. Després d'esperar cinc hores, un tren vell i descolorit va arribar a l'estació. Vam pujar-hi. Els seients estaven desgastats i el terra brut, ple de xiclets secs. Al cap d'una mitja hora el tren va parar en una esplanada plena de coses virolades. Eren tendes! Vam baixar i uns senyors molt simpàtics ens van assignar una tenda. En veure el color de la tenda se'm van posar els pèls de punta. Era blava, com aquell mar tan esfereïdor!!

A Alemanya...

La gent s'apropava cada cop més. Grans i petits volien contribuir.

L'endemà més gent volia comprar. La plaça petita estava ple-

na a vessar. La notícia va córrer per tot el poble, fins que va arribar a orelles de l'alcalde. Ell, personalment, va venir a la parada i ens va felicitar per la feina feta, i ens va deixar un local petit i vell, que feia temps que estava abandonat, per poder vendre allà.

A Grècia...

Ja havia passat un mes des que vam arribar a Grècia. Estàvem esperant que ens obrissin la frontera per poder arribar a Alemanya. Però passen els dies i no ens deixen entrar. Els polítics diuen que serem un problema per a la societat però en realitat els fem nosa i encara ho diuen... se m'omplen els ulls de llàgrimes en recordar aquell moment en què en lloc de persones semblàvem objectes sense importància. Hi havia gent que ens ajudava però no era suficient. Només volia que tot tornés a ser normal, volia tornar a casa.

A Alemanya...

Quan ja havia passat un mes vam decidir que era millor actuar. Vam poder contactar amb una ONG que ens deixaria passar al camp de refugiats per poder ajudar-los. Amb els diners que havíem guanyat vam poder comprar moltes mantes i altres coses que necessitaven i també vam fer una gran col·lecta d'aliments entre tot el poble.

Va arribar el gran dia. Vam pujar al cotxe del meu pare i vam viatjar fins a la frontera. No podia esperar més!!

La Zaida...

Estava passejant pel camp a veure si donaven alguna cosa. A la llunyania vaig veure un cotxe que s'apropava i m'hi vaig acostar. Del cotxe, en van sortir un grup de nens i un d'ells em va mirar fixament. Era ben plantat, tenia el front ample, els cabells curts i pèl-rojos, els ulls eren clars, d'un color que no havia vist mai al meu país, la seva cara era clara com els núvols del cel, era bastant alt i prim.

L'Àlvar...

En arribar vaig veure una nena que em mirava. Tenia els cabells tapats amb un mocador virolat, els ulls grans i negres, la cara de pell fosca i molt bruta. Era escanyolida i d'estatura mitjana.

En entrar, un senyor ens va rebre però jo no podia deixar de mirar-la. Ella tampoc em treia l'ull de sobre. M'hi vaig acostar i li vaig preguntar:

—Parles anglès?

—Sí —em va contestar amb un fil de veu.

La gent que estava al camp de refugiats van obrir uns ulls com unes taronges en veure tot el que els portàvem i per nosaltres va ser molt bonic veure com el nostre esforç havia servit perquè aquella gent somrigués durant una estona... ho recordaré sempre!

La Zaida...

Vam tenir una xerrada. Em va dir que es deia Àlvar i que venia a ajudar. Ens vam fer molt amics. Ara ja han passat dos anys des que ens vam conèixer. Aquí a Alemanya m'hi trobo força bé, però l'únic que volem la meva família i jo és que s'acabi la guerra per poder tornar a casa.

Segon Premi Grup B
Carlota Fijo Barnola
Teià

EM DIC CARLOTA I TINC ONZE ANYS

Em dic Carlota i tinc onze anys. Avui és dilluns i m'ha sonat el despertador tres cops, però tot i així no em vull aixecar del llit. La mare entra a l'habitació i com cada dia em diu que m'aixequi, que haig d'anar a l'escola, que ja tinc onze anys... Jo m'enfado amb ella, vull dormir una estona més. Fins i tot l'escrio, però per no sentir-la més em vesteixo, no sense abans queixar-me...

Vaig a la cuina a esmorzar, però la meua capsula de cereals és buida. El meu germà gran se'ls ha menjat una altra vegada! Torno a enrabiar-me, i la mare, amb veu dolça, em diu que si surt aviat de la feina anirà a la botiga a comprar-ne més. Jo no l'escolto...

—Carlota, fes la bossa. Has posat l'esmorzar a dins? Renta't les dents, pentina't... —penso que m'agradaria molt ser gran i no haver de fer tot això.

Un cop al cotxe tornem a discutir, la mare i jo, que si m'haig de lligar el cinturó, que si seu bé. Uffff... de veritat, em sento atabalada.

Ja a l'escola, em sento feliç, veig els meus amics. Amb ells sí que podré fer coses divertides.

El dia passa com sempre, classes, pati, el dinar amb els companys, més classes...

Ja és l'hora de sortir, però quan sóc a la porta de l'escola, el meu pare, que em ve a buscar cada dia puntual amb la moto (cosa que no m'agrada perquè els meus amics tornen sols a casa i a mi no em deixen), avui no hi és. Que estrany, penso, i justament avui que havia d'arribar a ballet! Sento que em torno a enfadar...

Després de mitja hora veig que ve la meua àvia. Que estrany! De cop i volta li miro la cara i la trobo estranya, potser trista, i després d'asseure'm al seu cotxe em diu que el pare és a

l'hospital amb la mare, que a la feina ha tingut un desmai i sembla que li han de fer proves.

En aquest moment, no sé per què, de sobte, trobo a faltar la meva mare i la seva frase de lliga't, Carlota, seu bé al cotxe... Vaig a casa de la meva àvia i al cap d'una estona truca el meu pare. Resulta que els metges encara no saben què té la mare. És més seriós del que sembla.

Avui no aniré a ballet i hauré de quedar-me a dormir a casa l'àvia.

L'endemà no em cal despertador. Em desperto aviat i sense saber per què em vesteixo, em pentino i vaig cap a la cuina a esmorzar. Ningú no s'ha menjat els meus cereals. Són a sobre de la taula de la cuina, el meu germà està en silenci... Es pren un got de llet i marxa.

Vaig a l'escola però no tinc tantes ganes de veure els meus amics. Estic trista perquè no sé com està la mare... L'àvia em fa un petó i marxa, fa cara de preocupada.

A l'escola només vull que passi ràpid tot perquè em vingui a buscar el pare amb la moto, i potser la mare ja és a casa! Un cop més l'àvia em ve a buscar i haig de tornar a casa seva. Mentre bereno el pare arriba, té els ulls estranys i la veu fluixeta. Sembla que l'han d'operar urgent, la mare. Parla d'unes coses que no entenc, començo a sentir molta angoixa, jo vull veure la mare!

El pare em diu que ha de descansar, que aviat la podré veure. Jo només vull que torni a ser tot com abans, la mare repetint un cop i un altre totes les coses que abans em molestaven...

Uiii... de cop tot és fosc. Que estrany!

Estic suant, tinc calor i fred. No sé què passa! De sobte, la mare entra a l'habitació.

—Carlota, aixeca't. Vaaa, que farem tard!

Com? Què? No m'ho puc creure. És la mare i tot ha estat un malson... Vaig corrents cap a la cuina. Que bé!

El meu germà s'ha menjat els meus cereals, jo miro la mare. Li faig una abraçada i li dic que vaig a vestir-me i a rentar-me les dents. També preparo la bossa, hi poso l'esmorzar a dins i cap a l'escola. La mare em mira sorpresa.

—Carlota, estàs bé? Ets tu? —em diu entre rialles—. Sí mare, sóc jo, la Carlota, i tinc onze anys.

Primer Premi Grup C
Alba Gabarró Garcia
Alella

CARTA OBERTA

Estimada àvia,

No fa tant de temps que als matins la mare em portava a casa teva, ella marxava a treballar i tu em cuidaves tot el dia.

Amb molt d'amor em donaves el meu "bibi", i després em canviaves els bolquers, la roba, em pentinaves i sortíem a passeig.

Pel camí sempre ens trobàvem alguna altra àvia o veïna, fèieu la xerradeta una estona i seguíem endavant.

Quan tornàvem a casa, jo sempre feia una dormideta i tu t'afanyaves a fer el dinar per a l'avi, per a tu i per a mi.

Recordo ja de més grandeta com em preparaves les farinetes, els purés i, més endavant, els esmorzars, dinars i berenars.

Després de dinar, juntes fèiem la migdiada, però abans sempre em cantaves alguna cançó de bressol tot tapant-me amb el llençol.

De mica en mica vas anar introduint els contes que tant m'agradaven, En Patufet, Les tres cabretes, La Captxeta, La Ventafocs... ho feies tan bé!!, feies veus diferents per a cada personatge!!

Encara me'n recordo i els puc explicar amb detall, fent les veus jo també!

Em vaig anar fent gran i tu m'acompanyaves a l'escola i em venies a buscar. Mai em va faltar la bossa amb el meu esmorzar i el meu berenar.

Totes dues agafades de la maneta anàvem caminant, contentes de tornar a estar juntes.

Em pentinaves amb els cabells ben recollits, impecable, les sabates ben lluent i ben presumides les dues. Encara sento l'olor de la nostra colònia...

Quants records...

Quan agafaves la meva carona entre les teves mans, estrenyent suaument i em feies un petonet al front, jo entrava a l'escola feliç i contenta perquè sabia que al cap d'una estoneta ja tornaries a ser allà.

Sempre eres amb mi o a prop meu i, com aquell qui no volia la cosa, em vas ajudar a fer-me gran, a confiar en mi, a prendre decisions, a opinar, a raonar.

En les etapes importants de la meva jove vida, sempre has estat allà, ajudant la mare i tenint cura de mi.

Només ara que ja sóc gran entenc i valoro tot el que em vas donar.

Aquesta gran dedicació que ens vas regalar, el teu temps, sempre amb il·lusió i un gran somriure, la felicitat desbordant, aquesta generositat que no sé d'on et sortia, però que mai et faltava.

No puc oblidar la teva veu tan dolça, aquest so que només surt quan parlem amb amor, quan estimem amb el cor.

Tota la vida treballant i compartint la teva alegria, pels petits moments, pels petits detalls, amb ganes de lluitar i tirar endavant, raonant sempre les coses amb criteri.

Seria de desagraïts no recordar tot això i no intentar fer-ne la nostra filosofia de vida, la nostra manera de fer les coses, de compartir, de ser generosos, i no esperar mai res a canvi... sí, un somriure, un gràcies.

Jo m'he anat fent gran i tu també.

Ara ja no cal que m'acompanyis, puc anar sola, ara ja sóc gran!

A poc a poc, passant el temps, ens hem anat veient menys, has tingut més temps per a tu i l'avi, has pogut anar al casal, fer viatges...

Però un bon dia, ja no volies sortir tant, no t'arreglaves tant, i vas tornar-te trista, despistada, perdies les coses, no sabies quin dia era, fins i tot no recordaves qui era la teva filla.

Quan estem juntes recordo moltes coses i m'adono que ja has oblidat el que t'estic explicant. Recordes quan eres petita però has oblidat quan jo ho era. Per què?

Vas oblidant coses senzilles, coses que feies sempre, cada dia. Ja no rius i parles poc.

Em mires com si fos la primera vegada que em veus i em preguntes qui sóc. Llavors, t'agafo les mans i suaument com feies tu, et dic que sóc la teva néta, i somrius.

Et pregunto si vols que t'expliqui un conte, i tot somrient mous el cap fent que sí. Això em fa feliç, almenys sé que et fa il·lusió.

També t'agrada que et pentini i et posi colònia.

Quins records...

Ara sóc jo qui t'agafa la mà per tranquil·litzar-te, qui et pentina, qui et somriu, qui et canta i qui t'explica, sense esperar res a canvi.

Et somric, t'agafó la carona amb les dues mans i et faig un petó.

T'estimo àvia, demà tornaré!

Segon Premi Grup C
Raquel González Viruete
Arenys de Mar

3.700 KILÒMETRES DE PATIMENT

Hola, em dic Zulema. Tinc 12 anys i visc a la ciutat siriana de Damasc. L'única família que em queda viva és el meu pare i el meu germà petit. La mare és morta per culpa d'una de les múltiples bombes que cauen diàriament a Damasc. Cada dia, abans d'adormir-me, penso en ella i en aquesta estúpida guerra. Avui, marxarem com moltes altres famílies a l'aparent seguretat d'Europa.

Són les sis de la matinada. El pare, l'Amír i jo caminem pels carrers enrunats. Finalment, arribem a l'estació. Una multitud de gent intenta agafar el tren. Ens obrim pas entre aquesta massa de gent, intentant no perdre'ns. Finalment arribem a la via del tren.

—Escolteu, nens. Aquesta serà la primera etapa del viatge. Aquest tren és de llarga distància, per tant ens portarà fins a la frontera. A partir d'allà el viatge serà menys còmode. Llestos?

A l'inici de la via es veuen els llums que indiquen l'arribada del tren. Ens acostem a la via. Quan el tren està parat del tot, hi pugem. Aconsegüim uns seients tots junts.

Quan tothom ja ha pujat, el tren arrenca. M'acomodo al seient. Bé, amb una mica de sort podré dormir. Efectivament, m'adormo, bressolada pel suau moviment del tren.

—Zulema, desperta't... Ja hem arribat. Au va, anem.

Ens aixequem. Tinc el cos entumit pel llarg repòs. Baixem del tren. No sé dir a quina ciutat som, però s'hi poden veure clarament les petjades de la guerra.

Després d'una hora, arribem a la frontera. Hem travessat la ciutat i un camp sec. Ara ens trobem davant del filat que separa Síria de Turquia. Uns matolls petits ens oculten dels ulls dels guàrdies. Moltes famílies intenten creuar. Els guàrdies ho impedeixen. L'escena és desoladora. És irònic que vulguem fugir de la guerra per anar a un lloc en el qual no se'ns vol. En el fons, Síria i Europa no són tan diferents. Els sirians combatents són uns

bàrbars i ho demostren, i els europeus són uns bàrbars ocultats sota un teló de burocràcia i pensament pel bé comú.

—Escolteu, tinc localitzat un petit forat, a uns metres d'aquí. Ens hi aproparem ajupits. Quan creuem la tanca, correm. D'acord?

Ens comencem a desplaçar, lentament. Els matolls ens tapen, i afortunadament, allà on no hi ha matolls, l'herba alta ens tapa. Ens trobem a pocs metres del forat.

—Amîr, Zulema, passeu primer.

Hi fem un cop d'ull. Cap guàrdia sembla haver-se adonat del que ens disposàvem a fer. El meu germà creua ràpidament. Jo el segueixo. El pare creua després.

—I ara... CORREU!!!

Ens posem dempeus i comencem a córrer. Com és lògic, en aquest costat de la tanca també hi ha guàrdies, però bastants menys. Un parell ens veuen i comencen a perseguir-nos.

Correm com esperitats, d'una manera que no creia possible. Les cames van soles. Tinc els cinc sentits posats en la fugida. Em moc per l'adrenalina que comporta el perill. Ja portem un bon tros recorregut quan els guàrdies es paren. Tot i així, nosaltres no ens parem. Continuem corrent. Al fons, es veuen edificis.

—Parem —ordena el pare.

L'obeïm. Ens parem. Recuperem l'alè. Una vegada passada l'adrenalina del moment, noto dolor a les cames. Jo no estic acostumada a córrer, per tant això m'ha suposat un gran esforç.

—Ho heu fet molt bé, nens. Estic orgullós de vosaltres. Ara anirem fins a la ciutat que es veu al fons—. Caminem una llarga estona. Finalment arribem a la ciutat. És tranquil·la, sense tanta gent com Damasc. Se'm fa estrany veure una ciutat sencera dempeus.

Caminem fins a l'estació. El pare, després de parlar llarga estona amb l'encarregat, ens diu:

—Ara agafarem un tren fins a la ciutat d'Izmir. El viatge dura 12 hores. He comprat menjar.

Busquem la via corresponent. Pugem al tren. Dormo. S'ha convertit en rutina.

Quan em desperto, el tren està arribant. Finalment, frena. Baixem.

—Ara anirem a la platja. Agafarem uns vaixells i farem una excursió fins a Grècia.

Arribem a la platja. El pare negocia amb uns homes, i finalment els dona uns bitllets.

—Veieu aquell vaixell d'allà? Doncs és el nostre.

Al vaixell hi ha al voltant de 30 persones quan hi pugem. Arrenca. Pel que sé, aquí és on mor la majoria de gent. Naveguem cap a l'horitzó. El sol s'està posant. El paisatge és preciós. L'aprecio. És una de les poques coses maques que podré veure durant el viatge.

Després del que semblen hores, divisem terra. Però tot i ser-ne tan a prop, els ànims van minvant. Fa fred, i la majoria no porta gaire roba.

De cop i volta, el pànic s'estén quan algú cau a l'aigua. Aquí tothom es posa a cridar. La gent dona cops, intentant protegir la seva vida. Jo m'aferro a la barca. A uns escassos metres veig com algú forceja a l'aigua. Més lluny, un cos sense vida. M'aterro. I si és algú de la meva família? Els busco. El pare està ajudant la gent que ha caigut i intentant posar ordre, amb escassos resultats. I l'Amîr... no el veig. El busco millor. No el veig entre el caos.

Em moc d'on sóc. Busco l'Amîr pertot arreu. No hi és. A uns metres de la barca veig un cos. Un cos... Un cos d'infant. Salto sense dubtar-ho. L'aigua està gelada, però això no m'atura. Nedo fins al cos. L'agafo. En mirar-lo, veig la cara de l'Amîr, però no el veig a ell! L'agafo amb totes les meves forces, intentant veure si respira. No. Res. Del seu pàl·lid cos no en surt res. Està gelat. No pot ser. Ell no és mort. Només m'està fent una broma. Segur que es despertarà i es riurà de mi.

Porto el seu cos fins a la barca. Tot plegat s'ha calmat una mica, però encara se senten gemecs. El pare em veu. S'alleuja en veure que sóc viva, però la cara li canvia quan veu el que tinc als braços. M'ajuda a pujar.

—Deixa'I a l'aigua. No podem portar més pes. A més, a ell li encanta l'aigua.

—Noooo! L'Amîr és viu!!! —les llàgrimes em neguen els ulls.

—Zulema, va —li falla la veu.

Observo el rostre sense vida de l'Amîr. Això no m'està passant. Deixo el cos a l'aigua. El mar se l'endú lentament a les seves profunditats, enduent-se part de mi. Pujo lentament a la pastera.

Ens abracem, el pare i jo, i plorem. Plorem per l'Amîr, per la

mama, per la guerra, i plorant, m'adormo, aquesta vegada bressolada per les ones.

Uns crits em desperten. La barca està quieta. Estem a la platja. Hem arribat! Estem a Grècia! Els supervivents criden i s'abracen. S'abracen i ploren. Ploren i ploren. El pare i jo ens abracem. Ens abracem desesperadament per tot el que hem perdut. Pel que ens queda.

Després, ens posem en marxa. Uns socorristes especials ens indiquen el vaixell que ens portarà fins a Atenes.

Arribem a Atenes. La roba ja està seca. Al port ens espera un autobús que ens porta fins a Salònica, una ciutat. Arribem a Salònica. Des d'allà hem de caminar fins a la frontera de Macedònia. En arribar, uns guàrdies ens reben amablement. Ens proporcionen roba neta i menjar. Dinem i pugem a un autobús que ens portarà de punta a punta del país. I seguint la rutina, m'adormo, però amb una diferència. L'Amîr ja no es recolza en mi.

Arribem a la frontera. La creuem sense gaire dificultats.

—Són 500 km de punta a punta. Una part la recorrerem amb un cotxe llogat. L'altra, caminant. Però pocs quilòmetres caminant, no pateixis.

El pare aconsegueix el cotxe i condueix en silenci. Estem en silenci llarga estona, reflexionant.

—Aquí parem.

Caminem un llarg tram per carretera. Després d'hores caminant, arribem a la frontera. Podem veure com una massa de gent intenta travessar la frontera. Els agents antidisturbis intenten barrar-ne el pas. Però se'ls escapa un fet. Contra la desesperació no es pot lluitar. Algunes famílies aconsegueixen esquivar els agents. Veiem com agafen primerament els nens. I les famílies, no les deixen passar.

—No, papa, no penso creuar sense tu.

Em mira i somriu. L'abraço per la cintura. Anem fins a la multitud que intenta creuar. Empenyem la gent per tal d'arribar a primera fila del combat. Un guàrdia ens mira. Porta la porra a la mà. Per un moment crec que ens donarà un cop. Em tapo la cara. Però, estranyament, l'escolto parlar amb el pare. Aleshores m'agafa i em fa passar fins a Hongria. Però el pare s'ha quedat enrere. El veig somriure. No, no pot ser. El pare també havia de creuar. Ell també. No vull estar aquí sense ell. Corro cap a ell.

Però algú m'agafa. El pare crida:

—Ens veurem. No pateixis.

Com, que no pateixi! Em poso a donar puntades de peu en l'aire. Algú em subjecta. La ràbia encara és present en mi. Continuo intentant alliberar-me. Aleshores algú m'injecta un líquid al braç. L'únic que veig abans de quedar-me adormida és el meu pare somrient.

El cap em fa voltes. M'incorporo. Estic estirada a terra, amb una manta per sobre... "...i el pare... on és el pare?". És veritat! S'ha quedat enrere. Corro a veure on és. A la frontera no hi ha tanta gent, però encara n'hi ha. Aleshores el veig, parlant amb un guàrdia. Em veu i se m'acosta.

—Aquell guàrdia m'ha promès que ens aconseguirà transport fins a Alemanya. Petita, ho hem aconseguit!!! —diu, i m'abraça.

—Papa, com has pogut creuar?

—El guàrdia que t'ha deixat passar m'ha dit que anés a un lloc més allunyat i que em deixaria passar, però que tu havies de passar —i em somriu.

Després d'una estona, un autobús ens recull. I m'adormo amb la seguretat europea, però amb el cor siria.

8 mesos després

Hola, em dic Zulema. Tinc 12 anys i visc a Arenys de Mar. Viua a Damasc. L'única família que em queda viva és el meu pare. La mare és morta per culpa d'una de les múltiples bombes que cauen diàriament a Damasc i el meu germà es va ofegar al viatge que fa 8 mesos vam realitzar. Cada dia, abans d'adormir-me, penso en ells i en l'estúpida guerra. Fa 8 mesos vam fugir des de Síria fins aquí. Ens va costar arribar, però ara el pare té feina i jo, escola, aquesta.

Una colla de nens i nenes de la meva edat em miren curiosos. Aquest curs faré segon, a una escola nova. M'han rebut molt bé. Estic contenta. Finalment, tot ha donat resultats.

Estic al port. Miro a l'horitzó melancòlicament. Quantes coses perdudes... Quantes llàgrimes vessades... Quant dolor patit... En un altre mar molt més lluny d'aquí, l'Amîr va deixar de respirar. Però ell no és mort. Mentre romanguí viu en els nostres cors, viurà. Arribarà el dia en què el trobarem. Tornarem a la nostra terra, la nostra llar. I ho faré per ells. Perquè si no fos per l'Amîr i la mare, avui no seríem aquí. Els ho hem de tornar. Per la seva memòria. I per la de tothom mort per la guerra.

Primer Premi Grup D
Adriana Chiva Polvillo
Mataró

TOT EL QUE SÉ

Hi ha moltes coses que no sé i que mai sabré. D'altres que les aprendré, i d'altres que m'explicaran i mai entendré. Però sí que n'hi ha algunes que sé:

Em dic Hala Farah.

Els meus pares es diuen Fatima i Ahmad i són forners.

Sóc la mitjana de cinc germans.

Visc a Quaryatayn, Síria.

No sé quantes hores portem amagats mentre les bombes cauen. Sé comptar, però no sabia sumar tot el temps del que ja són setmanes. La guerra va esclatar abans que aprenguéssim aquesta lliçó a l'escola i fa temps que ningú ja no hi va. De fet, no en sé res, dels meus companys ni dels professors. Espero que estiguin bé, però la guerra és salvatge, injusta i ja no sé què esperar-ne.

Al carrer, ja no hi surto a jugar des que vam perdre la pilota per un carreró i van disparar a la Nashida. Aquell dia vaig córrer més que en tota la meua vida. Els meus pares em van dir que s'havia desmaiat per la calor i que se l'havien endut a l'hospital. Però jo sabia que no la tornaria a veure i per això vaig plorar en silenci tota la nit. Això m'ho va ensenyar la guerra: de nit, tothom calla i el món s'apaga, i la millor cosa que pots fer és adormir-te i fer que passi ràpid. Tot i que no ho pots triar, no et recomano somniar coses massa especials. Llavors és encara més dur tornar a la realitat i veure que no tens cap poder per aturar aquesta guerra.

A la Nashida li agradava molt el lila. Per això porto sempre el mocador lila, tot i que amb tota la pols de les runes sembla gris. I és que al meu barri feia tres setmanes que no passava res i la gent havia tornat a sortir al carrer. Els meus pares havien tornat a obrir la forneria i jo havia tornat a sentir l'olor dels dolços al matí. Però avui han tornat les bombes i el barri ha emmudit. Mentre estem amagats sota casa nostra, en Raimi i la Rasha, els meus germans petits, ja no ploren, i en Habib i en Mamun,

els grans, sembla que s'entretinguin amb alguna cosa. A ells, la guerra també els ha ensenyat coses.

Quan sortim, ningú parla. Ja és de nit i per tant no cal dir res. Abraço la mama i el papa i vaig a dormir, a intentar no somniar. De fet, no ho haig de fer perquè no puc dormir. Sento que els papas estan a la cuina parlant fluixet. M'hi acosto i m'amagore la paret. La veu de la mama sempre m'ha tranquil·litzat, però aquesta vegada sembla preocupada. Torno a dormir amb els meus germans abans de sentir-la plorar. No ho aguanto, però sé que el papa la reconforta i el plor para al cap de poc.

L'endemà al matí, el barri sembla un altre. Les bombes, a part de reduir el teu voltant a runes, transformen tot el que toquen i, per això, sembla que hagi viscut en cinc barris diferents quan, en realitat, mai he sortit d'aquesta ciutat.

Potser per això m'he sorprès tant quan he vist la furgoneta darrere casa. De fet, només n'he vist tres en tota la meua vida, i sé que es diu així perquè el papa m'ho ha dit. També m'ha dit que era nostra i que marxàrem a fer un viatge aquest mateix vespre. Així que la mama ens reuneix a tots a la cuina, que també és el menjador i on dormen els papas, per parlar de "coses importants". Ens diu que marxem de vacances i que probablement no tornarem en molt temps, i que, per tant, cadascú pot agafar només una cosa per endur-se. Llavors a la mama se li neguen els ulls i el papa ens diu que serà una mica arriscat i perillós. En Raimi pregunta que què vol dir la paraula arriscat, i el papa l'únic que fa és somriure. Després vaig a l'habitació i agafo la cosa que m'enduré: un mocador lila nou. El guardava per alguna ocasió especial, però, de fet, crec que ja ha arribat el moment.

Sento que els papas estan carregant coses a la furgoneta i just llavors veig en Habib, que surt al carrer. Li pregunto on va, perquè si no ho he entès malament, ja es fa tard i marxarem d'aquí a poc. Es posa a la meua alçada i fregant-me els cabells em diu que va a veure una amiga seva i que tornarà de seguida. Jo ja sé qui és aquesta "amiga seva" i li somric.

Quan torno a entrar, sento la Rasha i en Raimi barallar-se perquè volen endur-se el mateix peluix. El papa ja tanca les portes de la furgoneta i la mama corre amunt i avall agafant mantes i tot el menjar que troba. El papa se m'acosta i es posa a la meua alçada. M'assegura que ens ho passarem d'allò més bé.

Jo no n'estic tan segura però assenteixo amb el cap i em quedo quieta mentre el papa li pregunta a la mama on s'ha ficat en Habib. La mama es posa encara més nerviosa i en Mamun, per tranquil·litzar-la, surt a buscar-lo.

Passem una llarga estona a la cuina, amb tot preparat, esperant-los. Finalment torna en Mamun, però sol. El papa s'aixeca ràpidament de la cadira. Puc veure les cares de dubte de tots i sento la conversa que tenen els papes amb ell. Els explica que en Habib no pensa marxar, que també està fart d'aquesta guerra, però marxant i abandonant els amics no se soluciona res. Diu que l'ha intentat convèncer però que ja ho tenia decidit. Abaixa el cap i la mama es posa a plorar i el papa insulta i crida que en Habib ja no és el seu fill i que és un pocavergonya deixant de banda la seva família d'aquesta manera. No sé què més diu. La guerra m'ha ensenyat que quan el papa es posa a insultar, és millor tapar-se les orelles.

Pugem a la furgoneta quan el sol comença a amagar-se rere les runes d'edificis que ja no existeixen i on vivien famílies que potser ja no existeixen. La nostra ja no és com abans. Totes les memòries d'allò que la nostra família va ser es quedaran aquí, a la casa que veig fer-se petita a mesura que s'apropa a l'horitzó. Passem per carrers de la perifèria, on no hi ha ningú que ens pugui veure. Li pregunto al papa per què ningú ens pot veure. Em diu que és perquè si no tothom voldria venir de vacances amb nosaltres i no hi cabríem tots, dins la furgoneta. Quan ja hem sortit de la ciutat i portem estona conduint per la carretera de sorra, en Raimi i la Rasha ja s'han adormit, compartint peluix, i en Mamun mira per la finestra i, tot i que està al meu costat, sembla que encara estigui a Quaryatayn.

No m'he pogut acomiadar d'en Habib. Ho hauria fet, però ell m'havia promès que tornaria. De la mateixa manera que el papa m'havia promès que ens ho passaríem bé. No és veritat. Només parem dos cops al dia i per baixar ens hem d'amagar. Tot el trajecte és en silenci i l'únic que puc fer és mirar per la finestra i pensar.

Em dic Hala Farah.

Els meus pares es diuen Fatima i Ahmad i són uns mentiders.

Sóc la mitjana de quatre germans.

Visc en una furgoneta, en algun lloc de Síria.

No sé on som ni cap on anem. Cada vegada passem per més

controls. En Raimi li diu a la Rasha que això és perquè el lloc on anem és de luxe. Es comencen a barallar perquè ell diu que anem a un estadi de futbol de veritat i ella que anem a un castell amb una habitació per a cadascú i una cuina on pots menjar tot el que vulguis i una piscina i amb en Habib i... El papa la fa callar. Un home ens ha fet parar just a l'entrada d'un poble. Porta una arma molt grossa a l'esquena i la cara tapada de manera que només se li vegin els ulls. Dóna dos cops a la porta i ens diu que baixem. El papa agafa en Raimi i la Rasha a coll i la mama em dóna la mà. L'home xiula quan ens veu a tots i es posa a inspeccionar la furgoneta. En treu el peluix dels petits i el tira a terra i el trepitja mentre riu. El papa també riu, però se li nota que ho fa de mentida i que està nerviós. La Rasha amaga la cara en el coll del papa i en Raimi fa cara de no entendre res. Quan l'home acaba, li demana al papa uns papers. El papa diu que els té al seient del conductor i, quan s'acosta, l'home li diu que no es mogui. Es posa d'esquena per tornar a entrar al vehicle i el cor se'm para.

La mama m'estreny la mà molt fort i el papa em mira suant. I quan l'home obre la guantera, el papa ens diu a en Mamun i a mi fluixet: «Correm fins al poble i ens amaguem». Miro en Mamun preocupada, però la mama m'agafa la mà i arranquem tots a córrer. El papa, amb els petits agafats al coll, la mama i jo i en Mamun al darrere. Segons després, l'home s'adona que hem marxat i es posa a cridar que parem. No parem, no mirem enrere. Comença a dir insults. Ens queda poc per entrar en un dels carrers dels afores del poble. Sento que l'home dispara. Uns ocells marxen volant. Tant de bo poguéssim volar, però no parem, no mirem enrere. Torna a disparar. Tot el que ens envolta està en silenci.

Un altre tret, aquesta vegada, però, acompanyat d'un altre soroll. No parem, la mama mira enrere i crida. Entro corrents al carrer i miro enrere. En Mamun no hi és. Veig alguna cosa tirada a terra, però giro el cap i segueixo corrent. Quan giro la cantonada, el papa ens agafa a la mama i a mi i ens estira fins a un racó entre dos edificis, darrere unes escombraries. En Raimi i la Rasha tenen els ulls tancats. El papa ens tapa la boca a la mama i a mi. Intento no respirar fort i deixar la ment en blanc. Oblidar els últims deu minuts que acabo de viure. Al cap d'una estona la mama es posa a plorar. El papa fa que no amb el cap.

Ningú diu res.

Ens abracem i ens quedem agafats el temps suficient perquè el cor recuperi el seu batec normal. El papa ens assegura que aquell home no tornarà. Tot i així, sembla que no ens mourem d'aquí. Veig que una dona ens mira des d'una finestra de l'altra banda del carrer. Ens mirem en silenci fins que en Raimi pregunta molt preocupat on s'ha ficat en Mamun. La mama es tapa la cara amb les mans i el papa diu que ha agafat un altre camí i que li ha dit que féssim una cursa, a veure qui arriba més ràpid al castell. A la Rasha se li il·lumina la cara quan el papa diu castell i jo em poso a plorar. Sé que en Mamun no arribarà mai al final de la cursa. En Raimi se m'acosta i em diu que ell també volia anar a l'estadi de futbol, però que no cal plorar perquè anar a un castell de vacances també està bé.

Quan es fa fosc i encara estem amagats, se'ns acosta la dona que havia vist abans a la finestra. Té una expressió molt trista. Sento que diu als papes que a no sé quants quilòmetres hi ha la costa i que cada dos dies en surten no sé què que travessen el mar i arriben no sé on. Dóna un paquet als papes amb menjar, aigua i uns fulls que semblen documents, però no sé llegir i no sé què hi posa. Abans de marxar, la mama l'abraça i després em somriu. Tant de bo hi hagués més persones com ella al món.

Passem la nit en el nostre racó i quan surt el sol sortim de la ciutat amb compte de no trobar-nos gaire gent i comencem a caminar cap a l'oest, segons ens diu el papa. En Raimi diu que caminant no guanyarem la cursa i el papa li contesta que precisament per aquesta raó no pararem gaire pel camí i no podem dir que estem cansats. Però després de tot un dia caminant, no estic cansada, sinó esgotada, però si els meus germans petits no es rendeixen, jo tampoc ho faré. Parem al mig del no-res i ens estirem allà. El dia comença a enfosquir-se i abans que el cel s'ompli d'estrelles mengem una mica de pa. La Rasha i en Raimi s'adormen de seguida. Segur que somiaran coses boniques. Els envejo, però estic contenta que no entenguin res del que realment passa. És molt millor així. M'estiro al costat de la mama, buscant la seva veu per adormir-me. Miro les estrelles que, enmig del no-res, brillen molt més. El papa sospira i diu que aquesta guerra està durant massa. Hi ha una pregunta que em va voltant pel cap des de fa dies així que la dic en veu alta: «Per què a nosaltres?».

El papa em diu que res importa. No importa si som bons o dolents. L'atzar ho decideix tot. Hi ha un silenci. No entenc la guerra. L'únic que sé és que t'ensenya massa coses que no hauries d'aprendre. I com un rellotge que no para mai, et pren tot el temps que tens i et quedes només amb dues coses: l'esperança i els somnis. "Esperança i somnis" repeteixo en veu alta. La mama se m'apropa i a cau d'orella m'explica una història per adormir-me.

«Quan la Terra encara era jove, la rivalitat entre el Déu del Somni i el Déu de la Tempesta era una cosa que sabia tothom. El Somni, expliquen, era el pare i origen de tots els somnis. Un dia va decidir ajudar uns mariners que estaven sent atacats pel Déu de la Tempesta, cosa que el feu enfurismar de valent. En un intent per escapar del seu enuig, el Déu del Somni es va dirigir cap a una illa encantada en companyia dels seus fills per amagar-se, però, molest per la seva actuació, el Déu de la Tempesta va invocar cap a ells un fort temporal que els va obligar a desviar el seu camí cap a una altra illa deserta. En aquest lloc ombrívol on cap planta o vida creixia, molts dels seus fills morien de tristesa. A més, el Déu de la Tempesta continuava amb els seus atacs contra ells. No obstant això, quan arribava la nit, la Deessa Lluna il·luminava breument tota l'illa, i aprofitant aquestes poques hores d'absència de tempesta, el Déu del Somni deixava marxar els seus fills durant una estona. I així, en aquests moments, els seus fills corrien lliures per tot el món, buscant gent adormida per fer volar la seva imaginació.»

Em costa molt despertar-me l'endemà. Crec que preferiria quedar-me aquí per sempre. Sense ningú que ens vulgui res dolent, jugant tot el dia i mirant les estrelles tota la nit. El papa, però, ens diu que avui arribarem ja a la costa i que llavors només quedarà un petit pas per arribar al castell. A mesura que ens anem acostant al que sembla un port, veig altres persones que també van cap allà. La majoria són homes, hi ha molt poques dones i quasi cap nen a part de nosaltres. Entrem a un port molt descuidat i fem fila davant d'una mena de bot on, tot i que és gros, no crec que tots els que fem cua hi capiguem. La cua avança i quan és el nostre torn, un home li demana no sé què al papa. El papa li dona els papers que la dona de la finestra ens va donar i hi pugem. M'hauria agradat saber més coses d'ella. Conèixer la seva família i saber per què ens va ajudar. No ho

sabré mai perquè ara fugim de la guerra i, per tant, d'ella i de totes les bones persones que queden aquí. M'assec al costat de la mama i, tot i que em somriu, puc notar que està nerviosa. De fet, ningú somriu i en el bot regna el silenci barrejat amb el nerviosisme de tots.

La gent que feia cua segueix pujant al bot i quasi no tinc espai. Però no vull dir res, crec que és millor que no ho faci. Quan arranquem, el motor comença a fer un soroll horrible i la Rasha es tapa les orelles amb les mans. Fa cara d'espantada, així que l'agafó i me la poso a la falda. Després en Raimi també se'm posa al costat i li passo la mà per l'espatlla, abraçant-lo. Estic segura que estan morts de por. De fet, jo també ho estaria, però en aquest temps m'he acostumat a quasi tot. Però ells no haurien de viure-ho, el que haurien de fer és jugar i no preocupar-se de res. Per això, en el fons agraeixo que els papes ho portin d'aquesta manera i ens facin creure que no passa res en realitat. Tant de bo jo també m'ho cregués, però sé la veritat. No hi ha vacances, no hi ha cap castell, i no sé ni si hi ha un futur segur. El que sí que sé és que vull que continuïn sent nens. Com quan jo jugava amb la Nashida. Com quan encara no era conscient del que passava al voltant.

Crec que ara tampoc n'he sigut gaire conscient, perquè ja s'ha fet fosc. No hem menjat res en tot el dia i no crec que mengem res ara. Els petits s'han adormit i tothom està en silenci tret d'algú que xiuxiueja alguna cosa i el persistent soroll de les onades. La veritat és que fa una mica de por i tot. L'única llum que veig és un fanalet que porta el capità. Tret d'això, res. Tot fosc. Miri on miri tot és negre. Sembla que estiguem al mig del no-res. Com l'altra nit que vam passar sota les estrelles, però aquesta vegada, amb el cel tapat i sense la sensació de casa, més aviat com si anéssim cap a algun lloc que ningú sap, misteriós, fosc i fred.

De mica en mica el vent comença a ser més fort i les onades més violentes. No queda ningú dormint, tampoc crec que ningú pugui dormir amb aquests moviments. La Rasha i en Raimi tremolen. La mama s'abraça al papa, que està molt seriós. I llavors ve una onada enorme. La passem, amb un moviment brusca i ningú diu res. Passem una segona ona i el bot segueix en silenci. Però quan arriba la tercera, més alta i forta que les anteriors, arriben els primers crits. Ens agafem tots cinc i ens ajupim al

terra del bot mentre aquest va aguantant com pot els atacs del mar. El papa ens diu que ens acostem encara més i la mama ens comença a explicar una història. La seva veu em fa oblidar per uns moments de tot.

«Molt temps enrere dos amics viatjaven pel desert. En un determinat punt del viatge van discutir, i un li va donar una bufetada a l'altre. L'altre, ofès, sense res a dir, va escriure a la sorra: “Avui, el meu millor amic m’ha donat una bufetada”. Van seguir endavant i van arribar a un oasi on van decidir banyar-se.»

Les onades ens esquitxen la cara i el bot no para de moure’s, però nosaltres escoltem la mama amb atenció.

«El que havia estat bufetejat i ferit començà a ofegar-se, però l’amic el va salvar. Un cop recuperat, va escriure en una pedra: “Avui, el meu millor amic m’ha salvat la vida”. Intrigat, l’amic li va preguntar: “Per què després que et fes mal, vas escriure a la sorra i ara escrius en una pedra?” Somrient, l’altre amic va respondre: “Quan un gran amic ens ofèn, hem d’escriure a la sorra on el vent de l’oblit i el perdó s’encarregaran d’esborrar-ho; d’altra banda, quan ens passi alguna cosa grandiosa, haurem de gravar-la a la pedra de la memòria del cor, que cap vent de tot el món podrà esborrar.”»

La mama segueix i ens diu que l’únic que hem de fer amb les coses dolentes és enfortir-nos, després hem de deixar que se les endugui el vent. Les coses bones, en canvi, se’ns han de quedar gravades i tenir-les sempre presents. Ens mirem i tots assentim entre llàgrimes. En Raimi pregunta com van acabar els dos amics del desert. La mama diu que bé, que van acabar bé, i que nosaltres també ho farem.

Després, l’onada més alta que he vist mai s’aixeca d’entre la foscor i se’ns endú. De sobte, em veig submergida en aigües negres. M’envolten i se m’enduen lluny. No sé nadar. Obro els ulls. No veig res. És estrany perquè em noto com si flotés i el temps s’hagués parat de sobte. Floto i penso en tot el que sé.

Em dic Hala Farah.

Els meus pares es diuen Fatima i Ahmad i estan perduts en la foscor del mar. Espero que no es preocupin per mi, sóc forta i ells també, i segur que ens en sortirem.

Sóc la gran de tres germans i els haig de protegir perquè segueixin sent nens i puguin escriure aquest viatge a la sorra.

I tot i que l'atzar no escolta a ningú —i potser perquè ja hem patit prou i és el moment de ser feliços— una llum que significa ajuda i vida travessa les aigües i em desperta de la foscor. Tenim futur. Tenim esperança i tenim somnis. I amb això ho tenim tot.

Segon Premi Grup D
Bruna Vila Artigues
Arenys de Munt

EN SERÉ SEMPRE PRESONERA

SIRA

Ens apropem a l'espigó, format de roques grises i encaixades en un intent de *Tetris*.

Deixo que la Carlota vagi primera, no vull que em vegi el rostre. Es descalça i s'hi enfila d'un salt, tot esbossant un somriure. Jo segueixo els seus moviments, però faig una ganyota inconscient en fregar els peus amb la pedra, gèlida i esmolada. Vaig de puntetes, a poc a poc, fixant-me meticulosament en cada turonet i pic que s'hi esculpeixen, i evito mirar endavant, per no adonar-me de tot el tros que em queda per recórrer. Mentre camino, sento l'aigua xocar violentament contra la paret de pedres i una tensió m'envolta el cor i em tensa les espatlles. Per uns moments dubto de si de veritat segueixo respirant.

La Carlota em porta avantatge, però m'és igual.

CARLOTA

La fredor em penetra a poc a poc per cada vena del cos a mesura que els peus acaricien la roca. Una lleu esgarrifança em creix des d'aquests i em sento plena i lliure.

Avanço fent saltironets, d'una pedra a l'altra, divertida. Quan em giro, veig la Sira encara al principi, amb la mirada desafiant fixada a terra, com si el desafies per venjança.

Va, lenta!, crido somrient, però no rebo resposta, té els cinc sentits posats en la marxa.

Veig una roca llisa i ampla uns metres més enllà i m'hi dirigeixo, suposo que hi cabem totes dues. M'hi assec i observo el mar fascinada, el rompre's de les ones em tranquil·litza i sembla que tot desaparegui. Tanco els ulls i respiro fort: això és vida.

SIRA

Després d'unes quantes fiblades a la planta dels peus, aconseguixo arribar a la roca on la Carlota s'ha instal·lat. *Us he*

vençut, penso interiorment, intentant amagar l'orgull i la satisfacció que m'omple el fet d'haver creuat el passatge rocós. M'assec i, al contrari d'ella, centro la mirada en els meus peus, fent veure que me'ls espolso, encara que no sé de què. *No miris, no miris, no miris*, em repeteixo infinits cops.

Fixa't en el color del mar, com el descriuries?, deixa anar ella. *Un blau turquesa que passa per cobalt i acaba marí amb un toc de Prússia? Meravellós, no creus? Una barreja explosiva de tonalitats.* No responc. Segueixo amb la mirada clavada avall. La tensió que m'envoltava no ha desaparegut i ara augmenta.

Sira, em sents?, insisteix. Assenteixo sense mirar-la i es gira cap a mi. *Estàs bé?*, continua. Què faig? Què dic? No vull que se n'adoni. No tinc temps ni de rumiar que m'agafa la barbeta i d'una tirada em col·loca els meus ulls a l'alçada dels seus. No hi ha escapatòria.

CARLOTA

La Sira no respon, està absent. Quan l'obligo a mirar-me als ulls, els veig brillants i tremolosos, amb expressió aterrada. Per un moment em sento culpable.

Què et passa, Sira?, resta impassible i no respon. *Ei, parla'm*, insisteixo. Fa gest d'obrir la boca i agafar aire un parell de vegades, però les paraules no li surten.

E... e... el mar, aconsegueix vocalitzar finalment i l'assenyala amb el dit, sense mirar-lo encara. I ara ho entenc.

Com pot ser? El símbol de llibertat, de poder, d'immensitat, de puresa, de felicitat. Mai m'ho hauria imaginat.

Tranquil·la, és normal. Intento mentir el millor que puc, a vegades és millor ocultar el que realment pensem, però no sé si me'n surto. *Mira'l, no fa res, està tancat i estem a recer*, afegeixo, tot i que no sé si té gaire coherència.

Li desvio el cap cap a ell.

SIRA

El cor em batega consistent i accelera el ritme; una mena d'esgarripança freda em recorre de cap a peus; una ansietat incontrolable em creix a l'estómac; una necessitat de tancar els ulls i aferrar-me al primer que trobi m'envaïx; la ment em juga una mala passada i m'imagino el més catastròfic possible. Por: el gran sentiment per naturalesa humana. Temuda, indesitjada,

imparable. Tothom en té i tothom se n'avergonyeix, tothom en pateix i tothom l'amaga. I jo, per no trencar l'esquema, també l'amago.

Tanco els ulls i abaixo el cap d'una estrebada. *No puc!*, deixo anar, i una llàgrima em llisca galta avall fins a esmicolar-se contra la pedra.

CARLOTA

No sé qui està més en xoc, si ella o jo. Com és que no ho sabia? Dos anys haurien de ser suficients per conèixer aquests aspectes d'una persona, i més vivint en un poble costaner. Però... ara que hi penso, sempre que li deia d'anar a la platja em sortia amb pèssimes excuses, sortides imprevistes o feina importantíssima. Que innocent que he arribat a ser.

Segueixo sense entendre què és el que l'horroritza i decideixo, curosament, preguntar-li-ho.

SIRA

Tot. Qualsevol imatge o so m'espanta i m'omple de terribles pensaments, sono desesperada. Un dia d'estiu, vaig decidir anar nedant fins la boia per demostrar com n'era, de valenta. En arribar-hi, vaig adonar-me que milers i milers de meduses m'havien empresonat. Cada cop n'hi havia més, m'envoltaven, s'acostaven, estava perduda, no tenia escapatòria. Incremento el to de veu inconscientment. Vaig intentar enfilar-me a la boia però em relliscaven les mans. Se m'apropaven. Podia sentir com em devoraven amb la mirada i movien els tentacles ansioses per tastar-me. No tenia opció, així que vaig fer el cor fort i vaig sortir disparada cap a la costa entremig de la multitud de meduses. Només recordar-ho, se'm posen el pèls de punta i faig un sobreesforç per aguantar-me les llàgrimes que treuen el cap frisosos.

Tu no saps què és això. Notar algues movedisses envoltant-te la cama; fregar amb la panxa tous i llefiscosos caparrons; envair-te una picor cremant per tot el cos i no poder-te aturar; nedar i seguir nedant i tenir la sensació que mai arribes, que la tortura no acaba. Deixo de resistir-me i les llàgrimes cauen avall sense fre. Em faig ràbia, no vull semblar dèbil, no vull tenir aquesta por. Per què jo?

No sé si és el que necessito, però m'abraça.

CARLOTA

La història em trasbalsa fins i tot a mi. Pensar que ets allà, atrapada, lluny de tot...

Intento treure-m'ho del cap, no fos cas que també m'envaeixi el pànic.

Tinc una idea.

Fem-hi front, dic amb un to de veu que intenti transmetre tranquil·litat i confiança.

Relaxem-nos. *Tanquem els ulls i escoltem el so de les ones.*

SIRA

Respiro fondo unes quantes vegades i, quan crec —tot i que sé que no— que estic llesta, acluco els ulls. Ara és fosc, ara som ell i jo. Deixo que el so em penetri, ressonat a cada os, múscul i òrgan. El cor balla al ritme del balanceig de les ones. El so disminueix i augmenta depenent de la llunyania d'aquestes i acaba amb un esclat en esmicolar-se contra les roques. Semblen petits redoblaments d'una caixa de bateria, ara més forts i ara menys.

Cada vegada els sento més a prop. El so no s'apaivaga i creix, i es fa fort, i es reforça, i ve cap a mi, i no s'atura. Noto com l'ona es fa ferma i resistent, com quan intentava escapar de les meduses. A cada braçada l'aigua se'm resistia, semblava que el mar s'endurís i posés una barrera per impedir-me que avancés. I no avançava, però les bèsties sí, i venien cap a mi.

El redoblament acaba amb un esclat de platerets terrible quan l'onada xoca contra les pedres i hi puja per engolir-me. Engolir-me com quan gairebé m'ofego en empassar-me una glopada d'aigua salada mentre fugia i estar a punt de deixar-ho córrer i donar-me per vençuda.

Alguna cosa gèlida m'estira la punta del dit gros i noto molla la pedra on romanc asseguda. *M'atrapa*, és l'únic que penso, *el mar m'atrapa*.

Instintivament, articulo un crit ofegat i em poso dempeus d'un bot.

CARLOTA

El cor em deixa de bategar per uns instants, de l'ensurt. La Sira està pàl·lida, té la respiració accelerada i manté els ulls vidriosos clavats a la roca, amb la mirada perduda.

M'aixeco i, sense saber massa què fer, li agafo la mà i li aca-

ricio el palmell amunt i avall amb el polze. A mi, de petita em servia això.

Tranquil·la, ja està... és l'únic que em surt per calmar-li els ànims. Em sento malament.

Quan aconseguixo que s'assegui, ara amb la respiració tirant a pausada i una tonalitat més fosca a la pell, m'explica el que s'ha imaginat.

SIRA

He sentit l'aigua engolint-me, emportant-se'm a les seves golfes més fosques i profundes, allà on la llum del Sol no s'atreveix a arribar i on els peixos que hi passen no tornen a ser vistos.

Et juro que m'ha agafat el dit, la intento —o m'intento— convèncer, però la roca no està molla per enlloc, ni tampoc el meu peu. Tremolo i, per l'expressió de preocupació i desconcert —esforçant-se per ser dissimulada— de la Carlota, dec fer mala cara.

De quatre grapes, baixo per les pedres i em planto a la que toca amb l'aigua. No cal girar-me per saber que la Carlota m'ha seguit, però es manté a certa distància.

Agafó una bona quantitat d'aire i estiro la mà per palpar el mar. El cor s'endureix com una pedra i tenso les espatlles i el pit. *Sigues forta, confia en tu.*

Primer el tou del dit índex, que rep una punxada de fredor. Quan crec que ho tinc tot sota control, enfonso a poc a poc els altres quatre amb precaució. Una suor freda s'apodera de mi en un no-res. *Aguanta, mantén-te ferma.*

Un cop tota la mà oberta, buido lentament els pulmons d'aire. La frescor em calma els ànims, la cuirassa de tensió s'esquerda fins rompre's i fondre's en la immensitat de l'oceà. Tanco els ulls i percebo el vaivé de les ones amarant-me de tranquil·litat, creant una agradable melodia dins meu. Ja ho tinc.

CARLOTA

Per sorpresa meva, aconseguix vèncer aquesta armadura de temor i inseguretats.

Somric tímidament perquè no ho percebi, tot i estar dues pedres més amunt.

Just quan em poso còmoda, un crit esfereïdor trenca l'ambient asserenat. M'alço sense pensar-m'ho i m'abraono sobre la Sira. L'agafó per les espatlles i m'esglaio en veure-la: pàl·lida i aterra-

da, però no com abans, pitjor. Amb prou feines se li distingeixen els llavis i els ulls han perdut color.

Sira, Sira, què ha passat?, estic desconcertada i espaordida.

SIRA

Un filament llarg i tou i llefiscós i movedís m'ha fregat els dits, i una escalfor punyent s'ha inserit per la punta del dit fins a estendre's per tota la mà. Una altra vegada. Com quan fugia desesperada d'aquelles monstrositats que m'agafaven i em retenien per fer-me seves. Sóc seva, del mar, de les roques, de totes les criatures que hi habiten. Sempre seré seva. Per molt que cregui derrotar-ho, sempre hi haurà una espurna dins meu disposada a encendre's i a perseguir-me.

Por: el sentiment per naturalesa humana. Temuda, indesitjada, imparable. Tothom en té i tothom se n'avergonyeix, tothom en pateix i tothom l'amaga. I jo, per molt que la vulgui rebutjar o batre, seré sempre presonera de les seves aparicions.

Primer Premi Grup E
Aina Gallemí Pérez
Argentona

HOUNGAN

Sota la llum de la lluna la sang semblava un rierol de plata que recorregués una àrida terra negra. La pell adobada als camps de cotó s'estirava dolorosament allà on l'havien colpejada sense pietat i s'obria com una flor supurant allà on la violència havia estripat el cos de la noia. Respirava tan dèbilment que semblava morta. Tanmateix, la Kikey sentia la vida renuent a abandonar aquella carcassa malmesa. Es preguntava per què Mawu no permetia que els *loas* s'emportessin l'ànima de la noia, però com a sacerdotessa *houngan* no li pertocava a ella jutjar els desitjos de l'esperit últim sinó que com a intermediària entre el món dels vius i el dels morts, la seva responsabilitat consistia únicament a protegir els primers mentre fos desig dels del més enllà.

I Mawu volia que aquella noia visqués.

Sabia què havia de fer, de manera que sense perdre temps i amb no més delicadesa que la necessària, la Kikey va passar els braços per sota la moribunda i la va aixecar a pols. Tot i la curta estatura de la *houngan*, la dona era forta i tenia una voluntat indissoluble. Va deixar enrere el marge del camí polsós on l'havia trobada i es va dirigir a la selva sense dubtar. Tan bon punt van travessar el llinard guardat per les primeres palmeres, el silenci dels afores del poble es va tornar un clamor que ho omplia tot. A mesura que la llum que es filtrava entre les copes dels arbres i palmeres, cada vegada més nombrosos, es tornava més dèbil, el rumor de la nit augmentava en intensitat: insectes, ocells, els xiscles excitats dels micos i el xiuxiueig escampat a crits de les fulles en fregar-se entre elles. La selva estava viva, i la Kikey n'era una habitant més. Malgrat l'escassetat de llum, la *houngan* esquivava les arrels i els troncs caiguts amb un instint desenvolupat durant anys de pràctica mentre avançava cap als pantans, on havia deixat la canoa.

Just quan començaven a cremar-li els braços, després de més de mitja hora avançant entre la malesa, va notar com el fang

començava a xuclar-li els peus. Un mig somriure li va torçar el gest, el pantà estava molt a prop. El fang es va anar tornant cada vegada menys viscos fins que es va convertir en un llot vellutat sota les aigües negres de la bassa. Només aleshores la Kikey es va permetre parar per recuperar l'aire mentre fitava al voltant. Tot i que hi havia arbres com els manglars que creixien enmig de les aigües, el mantell de fulles que ocultaven la terra de la vista dels esperits es tornava trencadís sobre el pantà, i la llum, ansiosa per xafardejar les intimitats de la selva, s'escolava entre les clapes per descobrir-ne els secrets.

La Kikey va escutar la nit fins a veure la barca i s'hi va acostar ràpidament. Va deixar-hi la noia estirada en un extrem i va empènyer des de la popa per deslliurar-la del fang i tornar-la a l'aigua. Quan ja no fregava el sota de la bassa, hi va pujar d'un salt i amb un cop de rem va posar rumb a casa.

La pala penetrava l'aigua amb un lleu mormoleig que de seguida es perdia entre les veus que poblaven la selva. Els pantans eren el territori dels caimans, però també el de les bruixes. Feia anys que la Kikey havia sentit la crida de Maman Brigitte, la *loa* de la vida i de la mort. L'havia sentit quan es trobava entre els dos mons, igual que li passaria ara a la noia que es balancejava al ritme de la barca, prostrada davant la inconsciència.

En recordar el seu passat no va poder evitar sentir com se li eriçaven els cabells. Ara se sentia segura, la màgia li havia concedit el seu do i Maman Brigitte l'acompanyava i la guardava en el camí que Mawu havia escrit per a ella. Però abans de trobar aquest camí, havia estat fràgil. Només de recordar la por i la incertesa que l'havien dominat tantes vegades abans se li assecava la gola i li costava respirar. El record de la pressió al pit que suposava el terror més pur no l'abandonaria mai.

De sobte, un somriure sense humor, tenyit de dents negres, li va transformar la cara en un gest macabre. La por s'havia acabat, ara era ella qui era temuda. Potser li hauria d'estar agraïda i tot al monstre que la va violar i apallissar fins a donar-la per morta.

Embolcallada pel mantell d'obscuritat entreteixit per la nit que solcava l'aigua, no va poder evitar que els pensaments fluïssin cap al dia més fosc de la seva vida.

Havia tingut lloc en el poblament d'esclaus on havia nascut. Des que tenia ús de raó, la Kikey recordava el pes de la certesa que

algun dia seria venuda com un animal. Tanmateix, aquest coineixement només era un teló de fons que era fàcil d'obviar durant el dia a dia. El poblat era una reserva, una zona de cria on els esclaus eren vigilats pels capatassos contractats pel terratinent que posseïa el terreny on s'alçaven les barraques. D'aquesta manera, el propietari s'assegurava de renovar la mà d'obra generació rere generació d'esclaus, d'accedir a substituïts en cas que un dia hi hagués un accident o de recórrer a més peons si en una jornada s'havia de fer més feina que de normal.

Un dia, quan ella tenia 10 anys, el terratinent es va apropar al poblat acompanyat d'un comerciant que li ofería una bona suma si trobava esclaus que li semblessin prou interessants. I ho va fer: nenes d'entre set i tretze anys que vendria com a companyia a terratinents sense escrúpols, ja fos per a la seva diversió o per a la dels seus treballadors o esclaus. Amb aquesta edat, les nenes podien ser forçades sense que poguessin oposar una gran resistència i quan fossin prou grans com per fer-ho, estarien tan acostumades a ser utilitzades que ja no intentaríen fugir, s'hi haurien resignat.

Així doncs, la meitat de les nenes del poblat, un total de tretze, van ser separades de les seves mares i familiars i van ser tancades en un cobert perquè no intentessin escapar aquella nit. L'endemà al matí arribaria un carro per emportar-se-les, però mentrestant, un destacament de cinc homes es quedaria al poblat per vigilar que els adults no forcessin el cobert i permetessin la fugida de les noietaes.

Quan el sol es va haver post, els homes, armats, van encendre una foguera i van destapar ampolles de rom. Els esclaus estaven amagats a les cabanes, temorosos del que podrien fer aquells homes si se'ls n'anava el cap. Entre aquelles quatre cases mai hi havia hagut tant silenci abans.

Les hores van passar i les ampolles buides van començar a cobrir el terra proper a la foguera. Ben entrada la nit, quan les nenes del cobert havien esgotat les llàgrimes per plorar i havien caigut adormides, els temors dels esclaus es van fer realitat i un dels traficants va decidir provar la seva pròpia mercaderia.

Unes petjades arítmiques es van aproximar a la porta de la precària cabana acompanyades d'un ning-ning metàl·lic que es va extingir per donar pas a l'escarritx del ferro fregant la fusta. Quan la clau va entrar al pany i va girar, la porta es va obrir

d'una estrebada i una alenada d'aire impregnat de rom va entrar per precedir el traficant. Amb el soroll i l'efluvi, la majoria de nenes s'havien despertat alarmades, però cap d'elles s'atrevia a trencar el silenci. Els esclaus aprenien a una edat molt curta a plorar i a patir la por en silenci.

L'home va passejar la mirada lasciva entre les nenes fins a posar-la en la Kikey. Va somriure ensenyant una dent d'or i es va aproximar a ella. Va treure's una clau més petita de la butxaca i va començar a intentar obrir les manilles per treure-la de la caseta i follar-se-la, però anava tan begut que no l'encertava. Frustrat, la va bufetejar malgrat que la Kikey tenia tanta por que no s'havia atrevit a moure's. Aleshores es va tornar a guardar la clau a la butxaca, va empentar la nena perquè caigués a terra, es va abaixar els pantalons i la va violar allà mateix, envoltat dels crits de la noieta i dels plors somorts de les altres esclaves, les quals intentaven no mirar i no escoltar els xiscles histèrics de la seva companya per por que després els toqués a elles. Quan l'home va haver acabat, la Kikey va seguir plorant sense poder controlar-se. Allò li va crispar els nervis i la va apallissar abans de marxar.

L'endemà, quan havia recuperat la sobrietat i havia anat a veure l'estat de les nenes, l'home va veure que havia deixat tan malament la Kikey que li va treure les manilles —aquesta vegada va encertar la tanca—, la va agafar pels cabells i la va portar fins a un carretó. La hi va pujar a dins i es va emportar el cos menut fins als afores del poblat abans que els negres poguessin veure el resultat de la seva borratxera i armessin un esvalot. Quan va considerar que ja eren prou lluny, va bolcar el carretó i va deixar que la Kikey rodolés pel marge de la carretera fins a quedar amagada entre la malesa. Si no estava morta —li havia fet fàstic buscar-li el pols— la selva la mataria.

Però en lloc de morir, Maman Brigitte s'havia apiadat de la nena i havia guiat la *houngan* que l'ensinistraria perquè la trobés i la curés. Com a mínim, això és el que li deia una vegada rere l'altra l'Ashanti, la qui seria la seva mestra. Sostenia que la Maman s'havia apiadat d'ella perquè era el seu marit, el Baró Samedi, *loa* de la mort, la lascívia i la violència, el qui havia posseït el cos del traficant per poder satisfer les necessitats carnals d'aquell esperit que els esclaus solien figurar amb un vestit negre i un barret de copa alta. La *houngan* deïa que el favor de la *loa* femenina era suficient per equilibrar el greuge causat

per l'esperit Samedí. Així doncs li tocava a la Kikey aprendre a acceptar el passat per encarar el seu futur com a sacerdotessa entre els dos mons sense deixar que la vida terrenal interferís en la seva tasca espiritual. Però aquesta part mai havia convençut la Kikey.

Van passar els anys i el seu ensinistrament es va completar. L'Ashanti havia ensenyat a la seva alumna tot el que sabia sobre la selva: com viure-hi, com aprofitar-ne els recursos, com utilitzar-los per defensar-se i com manipular els esperits per aconseguir els seus objectius. L'havia endinsat en el tenebrós món de la màgia, del poder de les creences i de com mantenir contents els *loas* perquè acudissin a la seva crida.

Després d'això, però, tot aquell coneixement s'havia quedat congelat esperant que els esperits decidissin que valia la pena ajudar els humans amb algun problema.

Uns anys més tard, els esperits, morbosos, li van dir que l'home que l'havia violat i apallissat havia tornat a la zona per comprar més esclaus. Els esperits xiuxiuejaven que allà on aquell home anava, les nenes eren venudes, però que no totes arribaven al seu destí. L'odi i l'horror que l'havien inundat en aquell moment van fer que deixés de banda les paraules de l'Ashanti i que emprengués la marxa per anar a l'encontre d'aquell home, que havia de morir. No es tractava de venjança, es tractava d'impedir que aquell home arribés a més criatures innocents.

Una setmana més tard, però, quan el tenia acorralat i lligat en una creu de fusta on l'havia immobilitzat mentre es trobava sota els efectes d'un verí paralitzador, els records es van anar tornant més intensos, turmentant-la i empenyent-la a reviure una vegada i una altra el malson que havia viscut. Veure l'home indefens li feia recordar la impotència que havia viscut quan havia estat a la seva mercè. De sobte es va adonar que al seu interior, una força imparabile volia assegurar-se que l'home descobrís la tortura que li havia fet passar quan era petita.

Així doncs va decidir canviar de plans i matar-lo molt més lentament del que tenia previst. Pensava en executar-lo ràpidament, però va decidir que primer li tallaria la llengua i els testicles i que després el cremaria banyant-lo abans en rom. No només això, va recórrer a la màgia per assegurar-se que cap *loa* li facilitaria l'entrada a la terra dels morts, condemnant així el seu esperit a vagar eternament perdut.

Quan l'odi febril que l'havia envaït es va esvaïr igual que l'olor de carn cremada adobada en alcohol, un mar de dubtes li va emboïrar el pensament. El que havia començat amb la ferma intenció d'evitar el patiment que ella havia viscut a cap altra nena havia acabat com un acte de pura venjança. Quan l'Ashanti veïés el que havia fet la desterraria, l'anomenaria bokor, una sacerdotessa negra que havia utilitzat la màgia per venjar-se, declarant-se desmereixedora del favor de Maman Brigitte. Podia intentar al·legar que ho havia fet per escarmentar els traficants i que s'ho pensessin dues vegades abans de seguir els passos del seu difunt company, però les dues bruixes sabrien que no era aquest pensament el que havia guiat les accions de la Kikey.

Certament, quan l'Ashanti es va assabentar dels actes de la seva alumna, en va renegar i la va expulsar de la seva terra. Aleshores, la Kikey, maleïda, va decidir emprendre un viatge que l'hauria de portar a una terra on es necessités la seva ajuda per tal de poder redimir els seus pecats i recuperar així el favor dels esperits.

Passarien anys fins a trobar la terra de la noia que ara dormia sense somnis sobre la barca. Els esclaus d'aquella terra havien estat alliberats feia tres anys. Tot i això, l'amenaça sobre la seva seguretat només havia augmentat. Si abans la seva utilitat per treballar els protegia ja que eren relativament necessaris, ara que cobraven per treballar —encara que fos una misèria— s'havien tornat una amenaça per als treballadors de pell blanca. Ara eren més prescindibles que mai; l'odi i el rebuig que els professaven els capatassos, traficants i terratinents ja no calien ser refrenats. I no només la seva integritat sinó també la seva llibertat eren amenaçades: hi havia molt més que rumors sobre esclavistes que havien segrestat negres alliberats per tornar-los a posar cadenes, ja que els traficants s'estalviaven així haver de comprar-los i revendre'ls. Els guanys es multiplicaven, i no només els econòmics sinó també els morals, perquè des del seu punt de vista també netejaven la terra de la immundícia alliberada.

En el cas del poblat de la noia apallissada, aquella mateixa nit havien patit la incursió d'un escamot de traficants. Havien entrat a les cabanes de fusta i havien tret els nens petits que poguessin entendre què se'ls manava, els nois que poguessin aixecar una arada i les noies que poguessin aprendre a fer anar

telers o com a mínim a recollir cotó dels camps, si és que no en sabien ja.

Tal com havia vist la Kikey, que havia observat tota l'escena des de la protecció de la malesa circumdant al campament — posició que li permetria recopilar informació per poder decidir com actuar—, la mossa que jeia inconscient havia intentant impedir que s'emportessin el seu germà petit mentre es debatia per alliberar-se ella mateixa de las fèrries mans que la volien capturar. Quan els traficants havien entès que la mossa els donaria problemes no només en aquell moment sinó també a l'hora de vendre-la i fins i tot una vegada comprada, l'havien arraconat i l'havien apallissat per escarmentar-ne la resta. Després l'havien lligat amb una corda a la sella d'un cavall i l'havien arrossegada pel camí de sorra fins que se n'havien cansat —ràpidament, per sort— i havien tallat la lligadura, deixant-la abandonada a la vora de la carretera.

La Kikey va mirar la noia amb pena. Malgrat que el seu cos es curés bé, la pell de l'esquena, les espatlles i part de les cames li quedaria desfigurada. Podria salvar-li l'ull, però dubtava que hi seguís veient bé. Li havien saltat dos queixals i un ullal, tenia un braç trencat i a jutjar per la inflamació, també alguna costella. Com a mínim no sentia un xiulet quan respirava, senyal que no devia tenir els pulmons perforats.

Va deixar anar un sospir. La recuperació seria lenta i costosa. I dolorosa per a la noia, també. Va sacsejar el cap i va tornar a fixar els ulls en l'aigua. De seguida arribarien a casa i s'hauria de posar a treballar.

La consciència va anar arribant lentament, com el fred a l'entrada de l'hivern. Li mossegava el cos amb ràbia i l'esgarrapava, permetent que el dolor li traspués l'entumiment que havia deixat com a record el despertar.

Va obrir els ulls a poc a poc, conscient a mitges de la sensació d'estar en un lloc estrany. De sobte, un esclat de dolor provinent de l'ull esquerre li va recórrer el cos, fent-li tensar tots els músculs. A mesura que l'onada s'escampava per coll, tors i cames, noves explosions de dolor s'anaven detonant. El patiment feia que els músculs es possessin més rígids encara, perllongant així la tortura. La tensió impedia que pogués agafar aire. Amb l'esquena corbada i els pulmons comprimits va intentar resistir, prement la mandíbula mentre el dolor mitgava amb terrible

lentitud. Quan els músculs es van haver relaxat, una llàgrima li va caure galta avall.

Va quedar-se molt quieta durant uns minuts, prenent aire pausadament. Aleshores va intentar tornar-se a moure, aquesta vegada múscul a múscul i molt tranquil·lament. Va començar per l'ull dret, fins aquí cap problema. En intentar obrir l'esquerre, però, va notar molta més massa del normal desplaçant-se i va entendre que el tenia terriblement inflat. De sobte, un flash la va portar al seu poblat, a un puny tancat que volava en la seva direcció i que impactava amb un so sec contra el seu crani. Un gemec se li va escapar de la gola. Sabia que no només s'havia emportat aquell cop.

Va intentar fer memòria, la qual cosa va ser gairebé igual de dolorosa que haver-se intentat moure a causa de l'aguda miggranya que sentia. Amb desgana, records acompanyats de sensacions molt desagradables es van anar succeint: un espetec al braç dret, puntades de peu a les costelles, una corda al voltant dels canells i un camí interminable de sorra... Més llàgrimes van acompanyar la primera. Va estirar la llengua per palpar les dents. Es va estremir en trobar tres buits que abans no hi eren.

Lentament, tement un altre atac espasmòdic, va girar el cap per veure on era. Ara que recordava com havia arribat al present volia saber on l'havia portat aquest.

Les parets, de fusta fosca i a trossos podrida, amb prou feines es veien rere la pila de trastos que hi havia apilats en estanteries o penjant dels murs envellits. Hi havia flascons de totes les mides que contenien líquids i polsims de diferents tonalitats. Hi havia roques, minerals i mans de morter escampats arreu, branques assecades en ramells penjants, plomes, pells. Fins i tot hi havia un pot mig transparent ple a vessar de granotes mortes. Enmig de tot, tan immòbil que semblava un trasto més, hi havia una dona menuda asseguda en una cadira al costat del llit on estava reposant.

—Estigues tranquil·la, aquí no et passarà res.

La Kikey va veure com als ulls brillants de la noia s'hi acumulaven atropelladament desenes de preguntes després de l'ensurt inicial.

—Sóc una *houngan* —la bruixa es negava a anomenar-se bokor a si mateixa— i em dic Kikey. Et vaig recollir després que t'apallissessin. Tens moltes ferides... te les he tractat totes, però

com a mínim et queden un parell de setmanes de llit abans que et puguis moure bé. T'he posat bé els ossos del braç, però amb les costelles no he pogut fer gran cosa; espero que se soldin bé. L'ull no el perdràs, estigues tranquil·la. Com te dius?

La noia va obrir la boca, però només en va sortir un grunyit. Va fer una ganyota i ho va tornar a intentar.

—Sharika. Els... els del poble... se'ls van emportar?

—Em temo que sí.

La noia va tancar l'únic ull que podia obrir en un gest de dolor. La Kikey va tenir la certesa que sentir allò li feia molt més mal que totes les ferides que tenia juntes. Hauria donat la vida —i gairebé ho aconsegueix— per protegir el seu germà, no en tenia cap dubte.

—Què hi faig aquí? Per què m'has ajudat?

—Mawu —va dir la *houngan* com a tota resposta.

La Sharika va tombar el cap per mirar la Kikey directament als ulls. Desenes d'idees li passaven pel cap, però no tenia prou temps per considerar-ne una i preguntar-la abans que una nova qüestió n'ocupés el lloc. Finalment es va decidir per la primera que l'havia assaltat.

—M'ensenyaràs a parlar amb els esperits? Em vols convertir en una *houngan*?

La Kikey no va respondre immediatament. Els esclaus, lliures o no, professaven una admiració i una lleialtat als esperits que moltes vegades era impulsada per una por terrible a la seva ira. Era estrany que la noia semblés tan anhelant d'endinsar-se en el seu món. La bruixa va endevinar un gran desig de canviar la situació en què havia acabat la nit anterior rere aquella bona voluntat.

—Només si acceptes la responsabilitat que comporta el camí que t'està oferint Maman Brigitte.

—Podria defensar el poblat? —aquí estava. Directe, sense donar voltes al tema. La Kikey va sentir certa satisfacció, o com a mínim una lleu tranquil·litat en veure que la noia no seria tímida i reservada. No és que dubtés de la seva capacitat per aprendre, ja que Maman Brigitte no acolliria sota la seva protecció algú que no fos capaç de seguir el seu camí, però s'alegrava de no trobar més traves de les necessàries com a instructora.

—Les *houngan* vivim a la selva, allunyades dels vius. Només pots fer ús del teu do si així ho exigeixen els *loas*.

Una arruga va aparèixer entre les celles de la jove.

—Si Mawu va voler que em trobessis i que Maman Brigitte em protegís, és per un únic motiu: protegir la meva gent. No faré res que no em porti a recuperar el meu germà i amics. Elles ho havien de saber, així que si m'ajudes, em convertiré en una *houngan* per poder ajudar al meu torn aquells que ho necessitin.

La Kikey va somriure amb la boca torta. Tot i que no havia volgut sonar autoritària, la seva resolució no donava peu a rèpliques. Es va aixecar i va anar a buscar una caixa on guardava diferents tipus de plantes assecades, reservades per treure'n els principis actius que pogués requerir en qualsevol moment per preparar un unguent, una sopa per omplir l'estómac o un miasma. Quan va tornar a estar asseguda, va treure la primera planta del baül i mentre la sostenia va dir:

—Molt bé, doncs. Ja que no pots moure't, començarem per memoritzar tots els coneixements que has d'adquirir abans de ni tan sols pensar en esperits.

• † •

La selva l'havia acceptat. Els últims cinc mesos havien estat un aprenentatge constant des que es llevaven fins que se n'anaven a dormir. La Sharika havia après amb diligència gran part dels coneixements que la Kikey havia acumulat durant tota la seva vida. Havia après a identificar les plantes, a tractar-les per aconseguir allò que en fos profitós i a preparar tant medicaments com verins i antídots. L'últim mes, tot el que havien menjat ho havia recol·lectat o caçat ella amb trampes, i l'última setmana fins i tot havien menjat carn de mico després que l'arc i la sarbatana se li estiguessin fent més familiars. La Sharika absorbia el coneixement que la Kikey li oferís ansiosament, conscient que cada dia que passava el seu germà quedava més lluny.

—Aquesta nit t'ensenyaré a invocar *loas* menors —li havia dit la Kikey a mitja tarda.

En aquell moment, la Sharika havia aixecat el cap amb els ulls com plats a mig desossar un petit rosegador que prendrien per sopar. Començar a tractar amb els esperits significava que aviat seria capaç de protegir els seus. L'excitació l'havia mantingut agitada fins que s'havia post el sol, però ara que la nit ja era plena, el nerviosisme s'havia tenyit d'un respecte promogut en part per la por. Els esperits eren coneguts per ser capriciosos i

voluptuosos; no podia evitar pensar que si qualsevol cosa sortia malament i els talismans protectors no resultaven efectius, els *loas* serien lliures de fer el que volguessin.

La Kikey, però, semblava tranquil·la. Havia tret diverses ampolles de rom i havia dibuixat cercles amb el líquid daurat al voltant de la foguera. També hi havia deixat trossos de canya de sucre i alguns dolços que havia aconseguit al poble. També hi havia un gall negre sense cap, amb la sang brillant sota el reflex del foc en un bol de fang just al costat, per honrar la Maman Brigitte. Ella no es presentaria, era massa important com per acudir a una simple invocació. Però si no sacrificuessin el gall, la poderosa *loa* podria ofendre's i retirar-los el seu favor.

La Sharika ho havia observat tot amb atenció. A mesura que passaven les hores el nerviosisme es feia més intens. Quan la Kikey va començar a recitar encanteris de protecció, el sentiment es va accentuar a la vegada que se sentia alleugerida: com més aviat comencessin més aviat acabarien.

Després dels encanteris de protecció seguien els que lligarien els esperits a la terra compresa entre la foguera i els cercles de rom. Això els impediria vagar lliures amb la corporeïtat que els donaria la invocació. Finalment s'havia de recitar la conjura per reclamar la presència dels *loas*. Quan la Kikey en va haver pronunciat l'última síl·laba, un aire fred es va despendre de les flames i la foguera es va reduir fins a gairebé extingir-se. L'aire es va tornar blanquinós, com si una boira cada vegada més espessa hagués sobtat la nit. A la Sharika se li van posar els pèls de punta quan va sentir el ritme d'una respiració invisible molt a prop seu. Va fixar els ulls en la foscor i va haver d'ofegar un xisclet en veure dos pupil·les de gat que li tornaven la mirada.

—Hola Sharika... —la veu no es transmetia per l'aire, més aviat la sentia dins del cap—. Tens por? No en tinguis. Vine, ja veuràs com no has de patir per res, la Maman et protegeix...

—No l'escoltis, Sharika —era la veu de la Kikey—. Aquest és el Ghede Nibo. Diu que protegeix aquells que moren violentament, però si pogués et mataria per ocupar el teu cos i caminar entre els vius una altra vegada. Recorda, no els has de tocar mai, així que no creuis el cercle que he marcat amb rom.

—Rom barat —va murmurar una altra veu—. Però els dolços estan prou bé, aquesta vegada, Kikey. Això és que ens vols preguntar quelcom, m'equivoco?

—No Brave, no t'equivoques. Vull saber com estan els esclaus lliures —la Kikey havia advertit a la Sharika que els *loas* intentarien perdre temps amb les respostes. No els agradava gaire ser invocats, així que mirarien d'allargar-ho tot perquè la invocació anés perdent efecte i que quan poguessin desaparèixer, haguessin estat el menys útils possible. Era el seu joc.

—Alguns lliures, alguns encadenats.

La Sharika es va posar tensa en sentir aquestes paraules.

—Els traficants han atacat més poblats?

—Allò no entra en la categoria de poblat... —va queixar-se en Nibo.

—Per tant sí que els han atacat. Són un sol grup, els que assalten els pobles d'esclaus alliberats?

—De moment.

—On porten la gent segrestada?

—A una casa petita. A una casa gran. Al soterrani d'una botiga. A les cavallerisses del costat d'una casa colonial. Més enllà del gran riu. A l'altra banda de les munta...

—Calla —va tallar-lo la Kikey—. No volem saber on els han portat a tots. Volem saber on els porten després d'apressar-los.

—Haver-ho dit així des del principi —es va lamentar l'esperit—. Ara tinc la gola seca...

Una ampolla mig plena de rom es va enlairar i de sobte el líquid va començar a desaparèixer. Un cop buida, el vidre va impactar contra el terra secament i va rodolar fins a quedar-se quiet.

—I bé? —va insistir la Kikey.

—Els porten a una gran casa de fusta plana, als afores de Sekou.

—Quanta gent hi ha allà?

—Molta més de la que necessitarien per recuperar la seva llibertat. Són ovelles, fan fàstic.

La Sharika es va mossegar el llavi per no increpar l'esperit. Malgrat que se suposava que els *loas* havien de defensar el seu poble, no semblava que el tinguessin en molta estima.

—D'allà els porten al mercat d'esclaus?

—D'allà els tornen a l'infern.

—Quan portaran els nous esclaus de mercat?

—Quan arribin amb el nou carregament.

La Kikey i la Sharika es van mirar.

- Estan atacant una vila, ara mateix?
—L'atacaran quan els núvols cobreixin la lluna que seguirà el sol que amagui la lluna d'aquesta nit.
—On?

• † •

Quan la Sharika s'havia despertat aquell matí, la Kikey ja tenia una bossa plena de petits paquets preparada al costat d'una taula que coixejava. A sobre d'aquesta, un arsenal de ganivets i d'agulles polits refulgien sota els primers rajos de llum que es filtrava per les finestres. La Sharika es va preguntar si la Kikey devia haver dormit aquella nit. Certament a ella li havia resultat difícil sabent què els esperava al vespre. Havien decidit que assaltarien els assaltants. Havien d'arribar abans que ells per avisar el poble i demanar-los que estiguessin preparats per ajudar-les si es veien superades pels traficants. Per això s'havien llevat a trenc d'alba, tot i que la Sharika dubtava molt seriosament que la *houngan* hagués arribat a tancar els ulls.

Quan ambdues van estar llestes, van sortir de la caseta on vivien i van baixar el suau pendent que portava al pantà. Davant de la casa les aigües formaven una llacuna tranquil·la. Allà van pujar a la canoa i van començar a remar en direcció a Sekou, la vil·la alliberada que atacarien aquella nit.

Al cap d'una hora remant, el pantà comunicava amb un afluent poc profund que més endavant enllaçava amb el riu. Els quilòmetres se succeïen veloçment amb l'ajut dels corrents; el seu avenç a través de l'aigua era molt més ràpid del que havien esperat.

Quan més o menys van estar a l'alçada del poblat, a uns quants quilòmetres caminant en perpendicular al riu, les bruixes van apropar-se al marge enfangat i van estirar la barca per deixar-la varada en el fang, mig amagada per uns matolls desendreçats de plantes aquàtiques.

Des d'allà van continuar amb pas ferm, fent cas omís dels mosquits que les assetjaven i de la xafogor que impregnava l'aire. Quan el sol estava en la posició més alta es van amagar sota l'ombra que ofería una palmera i van menjar una mica.

No hi havia conversa, ambdues tenien els pensaments centrats en el que passaria a la nit. Quan van haver descansat una mica, van continuar caminant. La Kikey escoltava els esperits per guiar-se. No van errar el camí en cap moment. Quan el sol

començava a aproximar-se a l'horitzó van fer el segon i últim alto abans d'entrar al poblat, el qual ja es podia dividir entre les fulles dels matolls.

Aleshores la Kiskey va treure un potet de la bossa que portava. En obrir-lo, la Sharika va veure una massa blanquinosa.

—És pintura blanca —va dir la Kiskey—. Forma part de la indumentària pròpia d'una *houngan*. Hem de pintar-nos la cara i hem de portar aquesta roba —va continuar mentre treia dos conjunts iguals teixits en pell.

Quan van haver acabat de disfressar-se haurien semblat idèntiques si no fos per la diferència d'alçades. El dibuix fet amb la pintura blanca, a base d'argiles, arrels i closques d'ou, l'havien fet seguint el mateix patró, que s'estenia fins als braços descoberts. Aleshores la Kiskey va treure un punyal de la bossa i li va donar a la Sharika. Després va treure una sarbatana i li va donar una desena d'agulles així com un farcell de pell que, per l'olor que feia, la jove va endevinar que contenia verí per empastifar la fulla de les seves armes.

—Ara escolta'm bé —va dir la *houngan*—. A partir d'aquest moment seguirem camins separats. Tu faràs marrada i t'esperaràs als afores del poble fins que es faci fosc. Ningú t'ha de veure. Mentrestant, jo m'aproparé a la gent i els avisaré. Faré que les dones i la majoria d'homes s'endinsin a la selva amb els nens petits, vigila que no es dirigeixin cap a tu. Quan caigui la nit, faré que els homes restants s'amaguin rere les cases i esperarem que els traficants arribin. Si n'hi ha onze, com van dir els *Ioas*, miraré de matar-los amb la sarbatana per separat, ràpidament. Si ho faig bé i tinc sort la cosa acabarà aquí. Si la cosa es torça, els homes vindran a recolzar-me. Si, tot i així, l'enfrontament no surt bé serà la teva obligació substituir-me. Ho has entès?

—Pensava que ens hi enfrontaríem juntes —va protestar la Sharika, de sobte temerosa de quedar-se sola.

—És massa arriscat —va negar la Kiskey sacsejant el cap—. No cal que sàpiguen que en som dues des del principi, així mantindrem un avantatge.

Des de la protecció de la selva, la Sharika havia vist com el poble sencer es congregava al voltant de la Kiskey i que després d'un curt intercanvi de paraules, les mares corrien a agafar els seus fills per amagar-se a la selva ràpidament, acompanyades d'alguns homes que les protegrien. Els que es quedarien, en

canvi, havien anat a agafar pales, piques o qualsevol cosa que tinguessin a mà i que es pogués utilitzar com a arma. Després s'havien amagat rere cases i matolls, a l'aguait. En menys d'una hora, la vil·la s'havia tornat deserta. Una estona més tard, la lluna brillava clara al cel.

El temps va anar passant. Quan la Sharika començava a pensar que els *loas* els havien pres el pèl, uns núvols fins van cobrir l'astre i al lluny una bromera polsegosa es va aixecar enmig del camí. Ja venien.

Des de la seva posició privilegiada, la Sharika podia veure tots els moviments. Onze homes a cavall, armats amb armes de foc, van irrompre en el poblat preparats per matar el primer obstacle que se'ls posés al davant.

Com que no sortia ningú de les cases per veure què passava, la Sharika va veure com els traficants feien girar els cavalls sobre si mateixos per escrutar el poblat. Passava alguna cosa, però no sabien què. De sobte, un dels homes va caure de la seva muntura, i tres segons més tard, un segon home va fer el mateix. La Sharika es podia imaginar les sagetes impregnades de verí volant a través de l'aire per impactar als colls desprotegits dels delinqüents.

Els homes es van agitar, espantats, i van començar a disparar a tort i a dret sense tenir ni idea de si estaven apuntant a algú o no. Un tercer home va caure. En quedaven vuit.

Ensumant-se el que passava, un dels homes va desmuntar i va interposar el seu cavall entre els matolls més propers i el seu propi cos. Va passar un minut sense cap nova baixa. Aleshores, l'home va posar el canó calent de l'arma sobre el pelatge de la seva muntura i el cavall va sortir disparat contra la malesa de la qual s'havia amagat. La Kikey va saltar d'entre les plantes sense més remei i va córrer a posar-se a cobert del foc que el traficant no havia dubtat a tornar a obrir. L'home va fer un senyal a un dels seus companys perquè rodegés la casa rere la qual s'havia amagat la *houngan* en el sentit contrari en què ho feia ell. La Sharika es va mossegar el llavi pensant en com s'ho faria la bruixa per esquivar-los i gairebé se li escapa el riure en veure-la enfilada sobre la teulada. Els havia enganyat a tots dos. La Sharika va veure com la dona es posava la sarbatana a la boca mentre apuntava a un altre home que no va tardar a caure. Un company que tenia al costat el va veure i es va girar en

direcció a la Kikey. Instintivament va prémer el gallet i abans que la bruixa pogués tornar a disparar, una bala li va impactar a l'espatlla dreta. Un esquitx fosc i refulgent va brollar-li del cos. Desestabilitzada, la *houngan* va caure daltabaix de la teulada.

Va aconseguir aixecar-se prou hàbilment i va desenfundar un ganivet. L'home que li havia disparat, que s'havia quedat sense bales, pugnava per obrir el tambor i introduir-n'hi més, però la bruixa va ser més ràpida i, recolzant-se en el coll del seu cavall, va impulsar-se i va degollar l'home d'un sol cop.

Aleshores se li va acabar la sort. L'home que havia enviat el cavall cap on estava amagada va sortir de darrere la casa i li va fúmer un altre tret. Abans que la dona pogués reaccionar, havia tret un matxet i d'un tall li havia obert les entranyes.

La Kikey va caure de genolls a terra. Es premia el ventre amb força intentant mantenir els intestins dins el cos, però la sang rajava amb tanta força del seu interior que era gairebé impossible. Entenent que el seu destí estava escrit, la bruixa va abaixar els braços, va rebuscar sota el seu vestit i en va treure una agulla. Per un moment, el metall va brillar sota la llum de la lluna. Dos segons més tard, l'agulla travessava tant la seva mà com la canyella de la cama del seu botxí, que s'havia aproximat per rematar-la. Van desplomar-se junts.

La Sharika va parpellejar, intentant processar tot el que havia passat en tan pocs segons. Aleshores la bilis li va inundar la boca i una sacsejada la va doblegar mentre vomitava.

Amb baves d'àcid penjant de la comissura dels llavis va aixecar el cap esperant veure un grapat d'homes sortir d'entre les males herbes i matar els cinc homes que quedaven. Astorada, però, va observar com no passava absolutament res. Sense entendre el perquè, va sortir del seu amagatall per aproximar-se al poblat. No va anar directa cap als traficants. Al contrari, va envoltar les cases per intentar descobrir per què els alliberats que se suposava que havien d'ajudar la Kikey no havien reaccionat.

Quan va endevinar les figures de pell negra a la gatzoneta, va desplaçar-se més lentament fins arribar a veure'ls les cares. La incredulitat i la por es barrejaven en els seus rostres. Aleshores ho va entendre. Els homes no comprenien que una *houngan* pogués morir. Com podia ser si ja era mig esperit? La veritat és que els creients en el vudú veien les bruixes com a esperits terrenals. Eren enviades dels *loas* que no podien morir. Per un

moment, un sentiment de fàstic la va assaltar, tornant-se més intens quan es va adonar que estava pensant com el Ghede Nibo: com podien consagrar la seva vida a protegir éssers tan estúpids i desconexors de la veritat?

Aleshores es va mossegar el llavi. No eren estúpids, simplement no entenien un món que presumia de ser reservat i misteriós. Era normal que en desconeguessin fins a aquest punt la seva naturalesa. Els homes no actuarien, preocupats perquè els esperits els haguessin abandonat. Era cosa de la Sharika canviar aquella situació.

Va desfer el camí recorregut i es va endinsar al poblat, esquitllant-se entre les ombres. Sarbatana en mà, va agafar una agulla, en va mullar la punta amb la massa que hi havia en el farcellet de pell que la Kikey li havia donat i la va fer lliscar dins del canut de fusta.

Quan un dels homes va passar davant seu, va disparar i va canviar de lloc corrents, sense esperar a veure com l'home queia de morros.

Encara no havia arribat a un nou amagatall quan un crit gutural va sorgir d'entre els matolls que acabava d'abandonar i els alliberats, els quals es confonien amb la nit, van córrer a apresar els quatre traficants que quedaven amb vida. Només havia fet falta una altra mort —inexplicable des del punt de vista dels homes que només havien vist una única bruixa arribar al poblat— per convèncer-los que els esperits seguien acompanyant-los i que ara els tocava a ells lluitar.

Dos homes van caure sota les armes de foc abans que els traficants fossin reduïts. Els alliberats, com una gossada salvatge, s'hi van abraonar a sobre donant-los cops de puny i puntades de peu.

La Sharika sabia que si no feia quelcom, els matarien en un obrir i tancar d'ulls. Tot i que no li feien cap pena, com a mínim un n'havia de sobreviure per escampar el rumor que els *loas* guardaven els esclaus alliberats. Si no, no tardarien a arribar nous escamots amb les mateixes intencions que els traficants que tant temien ara per les seves vides.

La noia va mirar a banda i banda, buscant una manera d'aturar els negres. Aleshores va posar els ulls sobre el cadàver de la Kikey. Sense perdre temps, va anar cap al cos, li va passar les mans per sota les espatlles i la va arrossegar fins a deixar-

la amagada rere uns arbustos alts. Aleshores va anar al punt on havia mort i va cridar amb totes les seves forces per cridar l'atenció dels homes.

Cada un d'ells es va girar, esbatanant els ulls a mesura que anaven reparant en la seva presència. Tots havien vist com havia mort, amb els budells enlaire. I tots l'estaven veient ara, viva i sencera. Intentant aparentar seguretat, la Sharika es va aproximar als alliberats i va fer-se un lloc entre ells per poder mirar cara a cara els traficants.

Sense obrir boca es va passejar davant d'aquells quatre homes postrats mentre n'avaluava les opcions. Finalment va decidir que l'home que semblava menys aterrat havia de ser qui sobrevisqués. Segurament devia tenir fama de no espantar-se fàcilment, de manera que qualsevol rumor que escampés seria més efectiu que les paraules balbucejades per un home conegut per ser poruc. Però perquè funcionés, la seva seguretat s'havia d'esqueixar per convertir-se en terror.

Satisfeta amb la seva decisió, es va aproximar al primer dels seus companys que moriria i li va tocar el front. Va tancar els ulls i va murmurar unes paraules, pura pantomima. Cinc segons més tard, l'home va caure enrere, mort. Un crit d'alarma va recórrer tots els presents. Aleshores es va apropar al segon home i repetint el procediment de posar-li la mà sobre el cap, va executar-lo fredament.

Lentament, va fer una altra passa per parar-se davant l'home que havia decidit que sobreviuria i va mirar-lo als ulls. Procurant no canviar el gest, la Sharika va somriure per dins, satisfeta en veure el terror traspuar-li la mirada. Va aproximar-se a ell i després d'una pausa, va xiuxiuejar-li a l'orella:

—D'ara endavant t'asseguraràs d'evitar que cap home posi una mà sobre un esclau alliberat. Ho faràs per mi o et mataré igual que he matat els teus companys. No deixaré mai de vigilar-te, et perseguiré fins a la fi dels teus dies. No puc morir, no em cansaré. Si no fas el que t'he dit els dies que li quedin a la teva penosa vida seran un infern.

Sense apartar la mirada del rostre de l'home, va allargar el braç per fregar l'espatlla de l'últim dels seus companys. El cop sec del cadàver en xocar contra el terra va ressonar en el silenci que omplia la nit.

• † •

La nit vibrava mentre els esperits es dissolien en la nit. El fred va desaparèixer i la foguera va tornar a cremar amb normalitat. La Sharika es va asseure a terra i va alçar el cap per mirar les estrelles. Va notar llàgrimes d'alleugeriment caure-li galtes avall. Els esperits li havien dit on trobar el seu germà. Estava viu! Quan el sol sortís posaria rumb a la seva direcció per recuperar-lo.

Va sospirar i es va estirar sobre el terra calent pel foc proper. L'esgotament que havia mantingut a ratlla fins a aquell moment la va inundar de cop. Amb un badall, va comprovar que l'agulla enverinada que sempre duia en un replec dels guants estigués ben amagada i amb un somriure cansat va tancar els ulls. L'endemà al matí l'esperava el començament d'una llarga caminada.

Segon Premi Grup E
Bernat Fernández Roca
Tordera

L'OFICINISTA I LES RELACIONS DE PRODUCCIÓ

Que bé que em sentia, allà estirat, lluny de la maleïda Kàtia i els nens!

Reclinat en un llit, al costat d'una jove preciosa... Semblava que el temps s'havia aturat; i, per una vegada, això m'agradava. Ara l'observava amb calma, mentre dormia. No en recordava el nom. Només sabia que era catalana, i que ens havíem conegut perquè utilitzàvem el mateix idioma en el bar de l'hotel. Ella se m'havia acostat i havia començat la conversa amb mi. La resta era història.

Just quan estava tan fart de tot, apareixia un raig de llum! Només faltava saber si aquella desconeguda trencaria la màgia només despertar-se, dient alguna tonteria que em decebés. La gent solia fer això. No obstant, desitjava vivament saber quin caràcter tenia, al matí. La vaig sacsejar. Es va girar i es va fregar els ulls. Em va mirar amb afecte.

—Bon dia, Andreu —ella sí que recordava el meu nom—. Ha estat una bona nit, oi?

—Sí —vaig contestar, secament—. No havíem intercanviat ni dues frases i ja em sentia una mica incòmode. Malgrat tot, semblava amable. De veritat que no recordava gairebé res. L'alcohol encara llampeguejava en el meu cap.

Em vaig aixecar i em vaig posar la camisa. Ella em mirava amb els ulls ben oberts. Semblava desconcertada. Em va preguntar si em trobava bé. Jo li vaig dir —sense saber ben bé per què— que havia de marxar, que m'esperaven uns amics al vestíbul. Encara em va mirar més confosa.

—No eres aquí per negocis? —es va incorporar una mica.

—Estava mentint. Sóc aquí per plaer. He vingut des de Catalunya per desconnectar. Estava fart de tot.

—I has vingut sol?

—És clar. Com, si no?

Em vaig acostar al llit per agafar els pantalons. Ella em va atreure amb les cames. Em va fer un petó. Feia olor de son i de llençols.

—Et noto estrany, encara que ni tan sols ens coneixem. Vull saber què et passa. Ahir semblaves molt més feliç. Que sàpigues que jo no et jutjaré, diguis el que diguis. Ningú és perfecte: jo estic casada.

És clar que ho estava, era massa bonica, vaig pensar. Em vaig asseure al seu costat. Semblava sincera, honesta. Vaig confiar en ella per un moment.

—He vingut aquí per oblidar-me de la meva dona i els meus fills. I, també... què diantre!, per llevar-me la vida. Hi he estat donant voltes des de fa anys i ja no hi trobo sentit. Ja ho he viscut tot, i res no m'omple! Visc en un cercle permanent. Hi ha alguna cosa que canviï, alguna vegada? No ho puc suportar més. He vingut per suïcidar-me. Per passar un parell de dies tranquil i, després, suïcidar-me.

Ella no va semblar estranyar-se. Només em mirava interrogativament. Em va fer molta ràbia. Necessitava que em digués alguna cosa. M'havia obligat a parlar, i ara, de cop, decidia callar, deixant-me en ridícul. Vaig tenir ganes d'agafar-li la cara i obrir-li el crani contra el terra. Estic segur que se'm va notar en la mirada, però ella no es va immutar per res del món. Per què m'ho havia fet dir, si després callava? M'estava jutjant? Finalment, va parlar:

—Ho entenc. Estàs fart de la rutina. Jo també, i precisament per això em vaig acostar a tu ahir a la nit, al bar. No et diré el que has de fer. Només vull que sàpigues que em sabia molt de greu que et matessis. Sembles una persona molt sensible. El món és terrible, i necessita gent com tu. A més, allò d'ahir no va estar gens malament.

Les seves paraules m'haurien commogut, però a aquestes altures de la vida ja no ho creia possible. Semblava dir-ho de cor, la qual cosa em va incomodar un punt més. Com que no sabia què fer, li vaig fer un altre petó. Em vaig apartar d'ella. Em vaig adonar que el coll de la camisa m'estrenyia molt.

—Saps l'única cosa que m'atura? No és la meva dona, o els meus fills. És precisament el fet que no m'importen. Em sento culpable precisament per això. No els estimo, i em pregunto si això és normal o si em converteix en un miserable. Se suposa

que hauria de sentir alguna cosa! No sento res. És igual. De totes maneres, seran més feliços sense mi.

Vaig començar a donar voltes a l'habitació, que constava d'una cuina americana, el dormitori i un lavabo en un racó. Em vaig mirar al mirall. Em notava cada dia més arrugat. Definitivament, no canvia mai res. L'única cosa que es mou és el pas del temps, inexorable.

—Sé que necessito un canvi. Sé que hauria de deixar la família i la feina. Però si ho faig, què menjo? No podria trobar res més; no hi ha feina i la hipoteca és massa feixuga. Estaria perdut. Estic atrapat per tothom i per mi mateix. I què diria la gent?

La vaig veure a través del reflex del mirall. S'estava vestint. Es va posar una americana i uns pantalons texans. Em vaig adonar que la nit anterior m'havia dit la veritat: era allí per negocis. Això ho recordava. Per un segon, m'havia imaginat que ella pogués estar passant pel mateix que jo. Però això era impossible. Ella era massa bonica per tenir problemes.

Em va agafar per darrere.

—Com penses fer-ho? Matar-te, vull dir.

—Oh —em sorprenia la seva naturalitat—. Tinc una pistola. La vaig comprar per Internet.

Vaig sortir del lavabo. Vaig dirigir-me cap a la meva maleta. En vaig extreure el petit revòlver. Sempre estava carregat. M'hauria encantat, en aquell moment, volar-me el cap davant seu. Hauria estat tan divertit! Imagineu-vos la seva cara, diantre! Però no ho vaig fer. La vaig deixar sobre la tauleta.

Ella es va començar a maquillar.

—No estiguis trist. Tot s'arreglarà.

El to de la seva veu havia canviat. No em va agradar gens. No sonava sincera.

—Què has dit? —li vaig preguntar. Volia comprovar-ho novament. Ella somreia, repassant-se els ulls.

—Tot anirà bé. Només has de creure que pots canviar. Si no, et serà impossible fer-ho.

No em podia creure el que sentia. La seva veu! Era una altra persona. Ja no era afectuosa. Ja no li importava el que jo volgués dir-li. Només volia ser bonica. Ho notava, només per la manera en què parlava. A més, ja només deia tonteries típiques dels llibres d'autoajuda. I no tenia raó: no es tracta de si jo crec que puc canviar. Es tracta de si crec que els altres ho facin.

—He de marxar aviat —em va dir, a continuació, com si no tingués la més mínima importància.

Vaig pensar que tothom marxava, sempre. Tant de bo jo pogués marxar de mi mateix. El sol començava a despuntar per sobre el meu cap, il·luminant l'habitació. Semblava una petita nau espacial. Tan ordenada, tan artificial. La veritat és que odio els hotels.

—No puc canviar. No crec en el canvi —em vaig estirar—. On has d'anar?

—A una conferència. Serà un avorriment, però la companyia ens obliga a anar-hi. Em solc passar tota l'hora pensant en les meves coses, sense prestar la més mínima atenció.

—En què penses? —no és que m'importés. Ja no volia saber quin tipus de persona era. Però bé que havíem de parlar.

—Històries. Escric contes infantils. He descobert que són una cosa genial. Es basen a trobar la bellesa i simplicitat en les coses maques de la vida.

—Ho hauré de provar —vaig dir-li—. Pots marxar quan vulguis.

Estava fart de la seva veu. Volia perdre-la de vista i tornar al meu món d'obscuritat. De totes maneres, ja m'avorria. La començava a trobar lletja, de tant maquillatge que s'havia posat.

—Fora! —vaig cridar, irritat.

Ella no es va immutar. Va agafar la seva maleta.

—Promet-me que no et mataràs, si us plau. No vull portar aquest pes sobre la meva consciència.

“O sigui que es tracta d'això”, vaig pensar. Ja ni tan sols la mirava. El sostre era més interessant.

—Marxa amb la teva consciència tranquil·la, no em suïcidaré. Sóc massa covard.

Ella se'm va acostar del tot. Em va fer una abraçada.

—El món és bonic. La vida és bonica. Pots fer el que et proposis, si ho vols. Però no suïcidat-te. No ho facis —va dir, mirant-me als ulls.

Oh, em vaig sentir fatal! Aquesta frase em va posar furiós, us ho juro. Era com tenir la Kàtia al davant, dient-me el que podia i el que no podia fer! La Kàtia sempre em qüestionava: “Segur que has de fer això? No ho facis”, i al final no ho faig. Em vaig tornar boig quan ella també m'ho va dir. Al cap i a la fi, havia anat a un altre país només per allunyar-me de la meva dona, i ara resultava que me la trobava sota l'aparença d'una estranya.

Vaig agafar-la pel coll. Tenia la pistola a un costat. Ella no va reaccionar, al principi. Va obrir una mica la boca, a punt de formular una queixa. Em va preguntar què feia. Jo vaig aplicar una mica més de força. Vaig agafar la pistola amb l'altra mà. Ella se'n va adonar.

Em va mossegar el braç i em va colpejar amb la maleta. Jo vaig deixar la pistola a l'instant. De fet, ni tan sols havia pensat seriosament a utilitzar-la. Però la idea d'espantar-la em divertia.

Em va tornar a colpejar. Vaig sentir un estrany plaer en què ho fes. Ni tan sols em vaig resistir. Sentia el metall de la maleta en la meva barbata, cremant-me. Alguna cosa em feia gràcia. Al cap d'uns segons vaig sentir el so de la porta, que es tancava en un rampell. Havia marxat enfadada. Tant bonica que era.

Em vaig quedar en la mateixa posició durant uns quants minuts. No m'havia fet gaire mal, realment em mereixia més cops. Havia estat pervers amb ella; la primera persona que em tractava amablement en molt de temps. No em reconeixia. Feia temps que m'havia tornat especialment cínic i obscur, però no fins al punt d'esdevenir violent. Al cap i a la fi, hi havia hagut algun canvi, en la meva personalitat? No, vaig resoldre que no: aquella violència sempre havia estat en mi. L'única forma de demostrar que podia canviar la meva vida era volant-me el cap. De totes maneres, aquest és l'exercici suprem de sobirania.

Era lliure per fer-ho. Encara tenia la pistola a la mà dreta. Però pesava, i jo estava estirat. Vaig imaginar-me la cara dels empleats de l'hotel quan em trobessin. Seria una mala propina, això era clar. Però era una forma divertida de marxar. Ara bé, deixaria els llençols ben bruts, i n'odiava la idea. Després no els podrien fer nets per res del món. Seria irreversible. Això no ho volia.

Em costava respirar. Vaig pensar a afluixar-me el coll de la camisa. En comptes d'això, em vaig aixecar, pistola en mà, i em vaig dirigir cap a la finestra. Em mataria allà. Vaig aixecar la pistola fins al meu cap, lentament. Havia d'escollir el punt on em dispararia perfectament. No volia esdevenir un vegetal. Al final me la vaig posar a la boca. Era el més segur. Ho estava a punt de fer.

Vaig intentar recordar la meva vida, només per complir amb el tòpic. Algunes imatges van passar pel meu cervell: els fills, la dona... Coses intrascendents. Després, vaig recordar quan

era petit, a classe. Era un veritable infern. Em va venir a la memòria un dia, a l'hora del recés, en què estava jugant amb els companys al pati. Havíem llançat la pilota fora de l'escola, i un professor se'm va acostar per amonestar-me. No sé què em va dir, però em va portar a un despatx. "No surtis d'aquí!" va manar. Després em va dir alguna altra cosa, però no sabia el què. No ho recordava. Què coi era? No em va agradar gens, fos el que fos. Ja ho veieu, quin record més trist. Més que mai, vaig sentir ganes de prémer el gallet.

Però algú va picar a la porta. Maleït sia! Sempre passen aquestes coses en el moment menys oportú. Era el servei d'habitacions. Vaig tirar la pistola a terra, contrariat.

—Estic ocupat —vaig dir-li a la veu juvenívola de l'altra banda. Va dubtar uns instants. Després vaig sentir les seves passes que s'allunyaven pel passadís. Em sentia miserable. Com suava! Feia una calor de mil diables. Vaig pensar que potser em requerien perquè la noia, enrabiada, els havia explicat que l'havia amenaçat. I si havien trucat a la policia?

Vaig començar a recollir les coses, ràpidament. No sé per què, però fins i tot vaig arreglar els llits, deixant els llençols perfectament. Mentre recollia la roba no podia deixar de pensar en els fills, en la dona. En aquell moment ni tan sols em van semblar desagradables, com de costum. Fins i tot la idea de tornar a l'oficina se'm feia menys repugnant. Havia de treballar d'alguna cosa.

Vaig agafar la pistola per última vegada. Els revòlvers són una cosa curiosa, creieu-me. Si mai en teniu un a les mans entenedreu a què em refereixo. Realment pesen.

He sortit de l'hotel a tota velocitat. He pagat l'habitació —tot i que la tenia reservada per un parell de dies més— i li he dit al conserge que em demanés un taxi, ràpid. Al cap d'uns minuts, un home bigotut i molt enraonador m'ha portat a l'estació. Conduïa fatal.

He pujat al primer tren que em portava a l'aeroport. Està ple de gent. Estic veient dones i homes de tot tipus. Tots ells suen, tots ells caminen apressadament. Només jo estic quiet. No sé si us ha passat mai, que us sentiú realment sols quan esteu entre gent. A mi, la falta de companyia no fa més que alliberar-me.

M'he assegut a l'últim vagó, sol, al costat de la finestra. La veritat és que estic trist. Sóc tan covard. Em mereixo morir, però ni tan sols reuneixo el coratge per ser covard.

Sé que deixaré aquest país. Tornaré a casa i m'inventaré una excusa. Sé que faré veure que tot va bé. Com la noia de la nit anterior, em posaré una mica de maquillatge i faré veure que tot va bé.

Un matrimoni gran ha pujat al meu vagó. Ell és de la meva alçada, té una barba suau i s'ha tret el barret en pujar. Un jove l'ha ajudat a guardar el seu equipatge. Tenen dos fills, exactament com la Kàtia i jo. Però aquests ja són grans. Gairebé no diuen res, tot i que se'ls veu contents. Ben mirat, tots ells semblen molt feliços. La llum els toca com una imatge bíblica. Són bonics. Se'n podria escriure un conte infantil.

El problema, en el fons, és que no crec en altra cosa. Tota la vida he vist el mateix tipus de coses, a casa, a la feina. Que no és, potser, la societat una piràmide? Per què no hauria d'acceptar que la meva vida també ho sigui? És només natural. Alguns hem de patir perquè el món funcioni.

Ben mirat, em sembla que el professor no m'havia dit res, aquell dia, a l'hora del pati. Només m'havia mirat amb menyspreu i jo m'havia sentit petit.

El tren ha arrancat amb un so de sirena estrident. Em preparo per dormir: millor us deixo en pau. M'ha entrat una mica de brutícia a l'ull. Tinc un nus a la gola. Algun dia he de canviar de camisa, de veritat. Aquest coll és insuportable.

Primer Premi Grup F
David Puig Ferrer
Arenys de Munt

ELS TRES PORQUETS I EL LLOP

Un gust rovellat li omple la boca amarant-li la llengua. La sang li rellisca gola avall, inundant viscosament les seves entranyes i embolcallant els seus òrgans amb una flassada càlida i terrible. Vol cridar per fer retrocedir la marea roja que li va conquerint el cos però la seva queixa, muda i immaterial, és nul·la barricada contra la líquida invasió. Estossega repetidament buscant la convulsió salvadora que expulsi el glop sanguini de les seves vies respiratòries. Ho aconsegueix després de diversos intents frustrats i frustrants. Un vòmit vermell escapa de la seva boca xopant-li el pit. Es passa la grapa peluda pel musell per eixugar-se les restes de sang i mossega àvidament l'aire per retornar l'oxigen als pulmons. El llop s'incorpora, amb l'esquelet adolorit i l'ànim masegat.

LA BARRACA DE PALLA

Feia unes hores que aquells tres maleïts garrins havien anat a trobar-lo al bosc. Prop de la seva cabana de palla, al peu d'una gran alzina, van intercanviar unes paraules, poques i gens amistoses. La discussió va pujar tant de to que el llop, quasi sense voler, va grunir amenaçador, el que va fer que els porcs responguessin amb una pluja de puntades i cops de puny. El llop, de tarannà pacífic i per tant poc amic de repartir mastegots i queixalades, no va voler respondre a l'agressió i va córrer a refugiar-se dins la seva cabana de palla.

Els porcs, excitats per la baralla i veient que el cànid no es comportava com la resta de depredadors, el van perseguir fins la barraca. Van sacsejar la fràgil construcció fins que van obrir un forat prou gran per entrar-hi. Van acorralar el llop en un racó i van reprendre la pluja de cops. El cànid va sucumbir sota l'embranchida quasi homicida dels verros i va caure inconscient sense poder replicar ni amb mitja dentegada.

El llop es va despertar al cap de força estona, xop, a la llera

d'un rierol. El cabal, força humil, i la fondària, d'un metre escàs en les zones més profundes, van evitar que s'afogué.

El llop escup un glop de sang i s'incorpora amb dificultat. Camina ranquejant, coixeja i s'agafa la part baixa de les costelles. Torna lentament cap a la seva cabana i quan hi arriba descobreix que està totalment desfeta, els ossos de l'esquelet de canya que la sostenia estan trencats i escampats pertot arreu. El poc que hi havia en el seu interior ha desaparegut o està fet miques.

Tot i que pensa en invocar l'ajuda dels seus germans de bandada, foragita ràpidament aquesta idea del seu cap. Malauradament la relació amb els seus congèneres no passa pel millor moment d'ençà del seu inesperat canvi d'hàbits.

El cànid s'ajeu i contempla apesarat el desolador panorama. L'únic que no han destrossat és el seu hort. Les feixes conserven el seu arrencament, les canyes continuen sostenint les tomaqueres i l'exèrcit d'enciams segueix mantenint la formació.

LA CABANA DE FUSTA

Després de l'atac, el llop va haver de dormir uns quants dies al ras, arraulit entre les arrels d'una gran alzina. Quan es va trobar prou recuperat de l'allisada va començar a reconstruir la cabana. Aquesta vegada, per por d'un nou atac, va fer-se la casa de fusta. La tasca, més feixuga del que esperava, li va comportar més d'una setmana de feina.

Quan va haver acabat el seu nou i sòlid habitatge, va reprendre les seves rutines diàries. Als matins tenia cura de l'hort i a les tardes dedicava el temps a impulsar una associació naturista que ell mateix havia creat i de la qual, de moment, n'era l'únic membre.

Precisament, la creació d'aquesta associació fou el que provocà l'enemistat amb la resta de llops. El llop solitari volia que els membres de la seva comunitat canviessin els seus hàbits alimentaris. Creia que si es reduïa la ingesta de carn, no només suposaria una millora en la salut dels cànids sinó que a més a més, hi hauria una major cohesió social entre els habitants del bosc.

El seu objectiu era poder exposar els ideals de la seva fundació en el Consell dels Llops. Si els membres més rellevants de la seva bandada atenien als seus arguments, la resta de germans també l'haurien d'escoltar. Malauradament, cada vegada

que volia plantejar la qüestió, el Consell es tancava en banda. La tradició, recolzada per un instint ancestral i pretesament invencible, ni tan sols el deixava entrar a l'avantcambra del diàleg.

Però un dia, fos per alguna conjunció astral estranya o perquè la tebior estival estovava els esperits més rígids, els integrants del Consell van accedir a rebre' l.

El llop solitari no s'hi va repensar i va agafar el cistell, el va omplir de verdura del seu hort i es va encaminar cap a la reunió del Consell.

Els saberuts llops es reunien en una balma amagada entre els plecs de pedra d'una llarga i profunda gorja. L'entrada al congost que conduïa a la cova estava custodiada per dos llops enormes i d'aspecte ferotge. El llop va passar entre ells amb la vista clavada a terra per temor de mirar-los als ulls i va avançar cap a l'interior de la muntanya fins a arribar a la balma.

El membres del Consell, silenciosos, hieràtics, estaven units formant un semicercle. El llop no es va deixar intimidar i va començar a exposar els seus arguments. Ho va fer amb vehemència i raonant cada punt del seu discurs. Va deixar els silencis oportuns després de cada idea susceptible de provocar rebuig i va escrutar amb prudència els semblants impertèrrits dels seus il·lustres oients. Les seves mirades, dures, severes, venerables, no podien deixar de desviar-se ocasionalment cap al cistell de verdures.

Els llops del Consell van escoltar atentament i van mantenir un silenci tenaç i inquietant fins a la fi de l'al·locució. Quan el llop va acabar de parlar va saludar amb una ampul·losa genuflexió i va abaixar el cap esperant la reacció. Aquesta no va ser la que esperava. Un dels llops, probablement el de més edat, va indicar que ja es podia retirar amb un moviment de pota. El llop solitari, incapaç de reaccionar davant el mutisme del Consell, va oferir el cabàs de verdures als respectables, va donar mitja volta i va enfilar el congost per marxar per on havia vingut.

La gorja va quedar enrere i el silenci inquietant del Consell també. El llop va tornar xino-xano cap al bosc, curull de satisfacció per haver pogut parlar davant del Consell però amb la sensació agredolça de no haver-ne rebut resposta.

Quan era a punt d'arribar a casa, l'alegria que il·luminava la seva cara es va enfosquir. A uns vint metres, camí endavant,

uns arbustos es van agitar. El dia s'anava esgotant i el sol ja corria a amagar-se sota la flassada verd fosc de les muntanyes. Tres ombres, ventrudes, amenaçadores, que anticipaven l'arribada d'una nit sense lluna ni estrelles, van sorgir del forest. Els porcs havien tornat per acabar la feina. Els garrins van treure garrots dels seus sarrons i els van brandir apuntant al cànid solitari. El llop, conscient de la potència dels seus ullals però de tarannà pacífic, va optar novament per evitar la confrontació. Va avançar cap a ells, tens com el fil que gronxa un gran pes a frec d'abisme, i quan va estar a l'abast dels garrots, va arrancar a córrer deixant-los amb un pam de nas. Els assaltants van mirar de perseguir-lo però les potes dels porcs, massa curtes i rodanxones, no estaven fetes per a curses de velocitat.

El llop es va plantar en un tres i no res al seu refugi. La nit, obscura i inquietant, ja havia caigut com un mal auguri sobre el bosc. Va entrar a la casa de fusta, nova de trinca, i va tancar la porta passant el forrellat. Va mirar per la finestra, forçant la vista per destriar qualsevol moviment sospitós en les ombres forestals. No va captar res fora del comú. Va aclucar els ulls i va parar les orelles. Cap remor li va cridar especialment l'atenció. Tot i que sabia que els garrins apareixerien tard o d'hora, es va estirar al jaç confiant que la casa el protegiria. No va trigar a conciliar el son.

En el primer somni, ressaca inconscient dels darrers esdeveniments del dia, s'hi van barrejar llops i porcs, víctimes i botxins, ullals i garrots. En el bell mig del pandemòni de depredadors i preses hi ha havia un llop solitari. Dos membres de l'aquelarre animal van fixar les seves mirades de foc i fúria en ell i s'hi van atansar, grunyint i mostrant-li els ullals. El llop solitari es va preparar per rebre l'assalt dels dos animals enfurismats quan de sobte, un soroll sec es va filtrar des d'algun racó de la realitat i va escapar la fantasia onírica.

El llop, expulsat del seu malson, va incorporar-se en el jaç de palla. Va mirar al seu voltant i un espetec de llum es va reflectir en les seves negres ninetes. A fora, una albada fora d'hora s'anava ensenyorint del bosc mentre unes rialles porcines li feien de terrible banda sonora. La resplendor va guanyar intensitat i unes flames van treure el cap per la finestra.

Els tres porcs saltaven i ballaven al voltant de la cabana mentre el foc s'apressava a devorar la fusta. El llop, empresonat entre parets roents, udolava frenètic i lluitava per escapar de la casa. Preferia tornar a enfrontar-se als garrins abans que morir socarrimat. Malauradament, aquests havien bloquejat la porta. El llop estava atrapat dins la pira espetegant en què s'havia convertit la casa.

Els piròmans, excitats pels esgarrifosos udols del llop i per l'espectacularitat de la foguera, van continuar alimentant el foc amb branques i matolls. La fressa de l'incendi no va trigar a apagar els crits del malaurat 'carnívor'. En menys de mitja hora, la nova i flamant casa i el seu propietari van quedar reduïts a cendra.

Els porcs van deixar de ballar i riure i van contemplar els darrers espetecs de la foguera en silenci, hipnotitzats per la dansa de les flames. En el centre d'aquella foguera, el seu enemic etern, el depredador implacable, l'assassí de marrans, havia expiat els seus pecats de carn i sang. Aquell llop solitari, potser el menys culpable de tots els de la seva espècie, havia pagat per tots els germans de bandada.

Els garrins, amb la ira saciada, van marxar del bosc. La nit, il·luminada pel foc, es va tornar a enfosquir en extingir-se les darreres flames.

LA CASA DE PEDRA

Una pila de brases candents saluden l'albada amb els seus múltiples ulls rogencs. Les aloses més matineres inicien el seu cant alienes al drama nocturn. Un moviment bruscat espanta uns estornells endormiscats i el llop emergeix del forest. Té el pelatge socarrimat. El llop camina feixugament cap al munt de cendres en què s'ha convertit la seva casa. La seva expressió, ombrívola, mostra una barreja de ràbia i tristesa.

El llop va escapar de l'incendi un instant abans que la casa s'enfonsés i es va poder amagar en uns matolls sense que els porcs, ocupats en atiar el foc, el veiessin.

Després del dramàtic incident, els dies van anar caient, amb lentitud i lleugeresa, un rere l'altre. El bosc, un campió mut de la resiliència natural, va apressar-se a recuperar la pau de sempre. El llop tampoc va trigar gaire a reprendre les seves tasques

quotidianes. Tenia cura de l'hort, construïa una casa nova per substituir la que havien cremat els porcs i continuava treballant per impulsar la seva fundació.

En poques setmanes, menys del que cabria esperar, la nova casa, de pedra, d'aspecte tosc però de gran solidesa, es va alçar damunt les cendres de la malaguanyada cabana de fusta. El llop, en col·locar el darrer carreu, va contemplar satisfet la seva obra. Si els garrins tornaven, aquelles pedres li servien de fortalesa inexpugnable.

Un dia, feinejant a l'hort, va aparèixer un llop enorme per comunicar-li que el Consell volia tornar-lo a veure. El llop solitari va deixar les eines, va omplir un cistell amb tomàquets, enciams, pebrots, albergínies i un munt d'esperances i va seguir el missatger cap a la balma.

A l'entrada de la gorga va saludar alegrement els dos grans llops i es va presentar, de nou i amb ampul·losa reverència prèvia, davant els circumspectes membres del Consell. En un racó de la cova, les hortalisses que havia portat en la seva primera audiència, continuaven el seu inexorable procés de putrefacció.

Els llops del Consell van parlar amb una sola veu, la del més vell. El llop il·lustre, de cap i llom platejats, fou clar i concís: per a la comunitat, les seves idees sobre els hàbits alimentaris i la cohesió social al bosc, tot i estar ben raonades, també podien constituir un perill per l'estatus de la bandada.

El llop solitari va replicar enutjat assenyalant les verdures podrides. Els il·lustres no van contestar. El llop solitari va demanar per què no les havien tastat. Els venerables tampoc van dir res. El llop solitari va udolar de frustració. Els savis, finalment, van tornar a parlar.

El Consell va acusar, jutjar i trobar culpable de sedició el llop solitari. Una vegada pronunciada la capriciosa sentència, van entrar els dos llops gegants que custodiaven l'accés a la balma i es van endur l'atònit penat per complir la condemna: treballs forçats.

LA PRESÓ DE PEDRA

La musculatura de les potes es tensa sota el pelatge brut. Les urpes esgarrapen el terra i el musell, arrebossat de pols, apunta cap avall amb humiliació. L'animal esbufega i saliva. El llom,

baldat a cops, s'eriça davant la presència dels carcellers. No té esma ni de roncar. Ja fa quasi un mes que treballa en una pedrera arrossegant pedres i troncs. Menja poc o gens i rep garrotades de totes bandes. La resta de reus l'han triat com l'ase dels cops i el tracten encara pitjor que els vigilants. Només els seus ideals, inamovibles com la roca ancorada a la llera del riu embravit, l'ajuden a suportar la riada de càstigs i vexacions.

La dura jornada arribava a la seva fi mentre el sol s'esmunyia entre les muntanyes allargassant les ombres dels arbres que rodejaven la pedrera dels llops. Els cànids havien estat molt nerviosos durant tot el dia, havien treballat poc i s'havien produït més batusses que de costum. El rebombori l'havien causat els vigilants, que tenien una gàbia amb uns quants garrinets que s'havien passat el dia xisclant. La proximitat d'un àpat tan deliciós i alhora tan inabastable havia excitat els ànims dels llops condemnats. Només a un d'ells se li encongia el cor cada vegada que escoltava els laments dels porquets.

La nit, com reflex de l'obscuritat que anava envaint els cors dels afamats llops, va acabar embolcallant tètricament la pedrera quan un xisclat, agut, angoixant, terrible, va esquerdar la calma tensa que s'hi havia instaurat des del capvespre. Els crits van cessar i una aroma penetrant es va estendre per l'ambient. Multitud de morros van flairar l'aire amb ansietat. Els vigilants acabaven de matar un dels garrins i l'olor de sang calenta va arrancar un udol de ràbia i frustració als llops. El llop solitari va rebre la flaire amb pena, fàstic i inquietud.

Tanta energia acumulada bé havia de trobar una sortida i com un tro que dins el núvol s'ompli el pit abans d'esclatar i eixordar el cel, la frustració dels condemnats estava també a punt de manifestar-se. A frec de la mitjanit, els llops, emparant-se en la foscor d'una nit sense lluna, van escalar les parets de la pedrera i van arribar al cau dels vigilants. Aleshores començà una batussa de les que fan època. Dentegada per aquí, mastegot per allà, els carcellers contenien com podien l'escomesa homicida dels convictes. Mentre, un llop solitari, de tarannà pacífic i ideals inamovibles, avançava per la rereguarda amb un objectiu oposat al dels seus companys de condemna.

El llop va arribar al cau dels vigilants quan la lluita estava en el seu zenit. Afortunadament, els contendents estaven tan embrancats en la batussa que ni es van adonar de la seva presència. Molt a prop del cau hi havia la gàbia dels porquets, i en un racó, abandonat, el seu cistell. Pels voltants de la gàbia hi havia restes de sang que quasi fan vomitar al llop. Va obrir la gàbia i va agafar els tres garrinets que s'havien salvat de la carnisseria. Els tres animalons rosats se'l van mirar esporuguits però de seguida es van adonar que aquell llop no era com la resta i li van somriure confiats. El llop els ficà dins el cabàs i va fugir comes ajudeu-me.

EL FINAL DE L'ESCAPADA

El llop solitari va córrer i córrer, va travessar boscos i prats, va saltar rierols i cingles, i va mirar enrere moltes vegades, i també va abaixar moltes vegades la vista per comprovar que els tres porquets encara fossin dins el cabàs. Afortunadament, ningú el seguia i els tres cadells de porc continuaven sans i estalvis dins el cistell.

Unes milles més enllà, el seu petit bosc d'alzines va prendre forma a l'horitzó. S'hi va plantar amb quatre gambades, va anar fins la clariana i es va refugiar dins la casa de pedra. Va escrutar l'exterior per una obertura de poc més d'un pam que havia deixat en el mur, a manera de petita finestra. A fora, la nit, tancada i profunda, feia aparèixer monstres de fosc de tot arreu. El llop va treure els porquets del cabàs i els va dipositar amb molta suavitat al seu jaç. Després, amb la por enganxada al cos, va sortir a inspeccionar l'entorn.

El seu hort estava destrossat, les canyes que sostenien les tomaqueres, trencades, els enciams, esclafats, els pebrots i les albergínies, arrancats i trepitjats. El llop va contemplar apesarat l'escena mentre una mena de mal presagi anava prenent forma en el seu interior. Un so sec, provinent de l'altra banda de la clariana, va cridar la seva atenció. Va girar-se i la seva mirada va topar amb dos punts vermells. El llop va grunyir. Van aparèixer dos punts vermells més. El llop va retrocedir. Una plèiade d'ulls de foc van esquitxar el bosc. El llop va arrancar a córrer cap a la casa perseguit per multitud d'ombres ferotges. Els seus perseguidors no van ser capaços d'encalçar-lo abans que arribés a la casa. Alguns dels atacants van impactar violentament contra la

porta. La fusta va tremolar, les frontisses van grinyolar, però la porta, massissa, no va cedir. El llop va abraçar els tres porquets, que xisclaven espantats, i va disposar-se a suportar el setge nocturn.

La nit es va omplir d'udols i xiscles, es va esquitxar d'espurnes de foc i es van anar succeint escomeses fallides contra la fortalesa de pedra. El fragor del setge infructuós es va acabar dissolent amb l'arribada de l'albada. Els atacants, finalment, van desaparèixer i el bosc va recuperar la tranquil·litat.

El matí va avançar amb parsimònia. A fora, feia hores que no es percebia res més que el vent corrent entre les fulles i l'alegre piular dels ocells. El llop s'acostà a la porta, va treure els forrellats i va girar el pom. La porta però, no es va obrir. El llop va arremetre contra la fusta massissa però la porta va continuar sense moure's ni un mil·límetre. La banda d'assetjadors nocturns, abandonada tota opció de prendre la plaça, havien decidit fer que la plaça es lliurés per si sola i havien bloquejat l'accés perquè el llop no pogués sortir a buscar aliment.

La porta era de fusta massissa i estava molt ben travada. I les parets de la casa, feta de sòlids carreus de pedra perfectament relligats, no deixaven cap marge a l'esperança.

El llop, coneixedor de la solidesa de la casa no va trigar a deixar d'intentar escapar-ne. Van passar primer les hores i després els dies. Els crits de gana dels porquets perforaven les oïdes del llop com agulles candents. L'estómac se li regirava agonitzant dins l'abdomen. Ningú, ni amic ni enemic, va tornar a la clariana del bosc.

Unes setmanes després, tres porcs adults, els mateixos que havien atonyinat el llop i que li havien destrossat la barraca de palla primer i cremat la casa de fusta després, van tornar al bosc. Van descobrir que sobre les cendres de la cabana incendiada, algú havia construït una sòlida casa de pedra.

Davant de la porta d'accés hi havia una pila de pedres i troncs i de l'interior de la fortalesa sorgien uns lleus grunys porcins. En un primer moment, els marrans van creure que aquell llop solitari al qual havien donat per mort, tenia engabiats altres porcs

per, com haurien fet la resta de llops, poder-se'ls cruspir quan volgués.

Els garrins van mirar a l'interior de la casa per una petita finestra i van veure els tres porquets que el llop havia rescatat de les urpes dels vigilants. Els rosats animalons, que havien guanyat pes i mida considerablement, tenien els musells ensangonats. Un d'ells estava rosegant una costella. En un racó hi havia un munt d'ossos barrejats amb restes de pelatge grisenc.

Segon Premi Grup F
Carolina Tarrés Borrell
Cabrils

EL PRIMER ESTIU

El viatge

A Vernet les tempestes d'estiu arriben i se'n van com una bandada d'ocellots negres. Les anuncien les orenetes. Primer volen baix, a frec dels finestrans del primer pis, arran de terra. Després cuiten a aixopugar-se als nius, que són com tasses de cafè amb llet però sense nansa. La muntanya retruny i tremola. Al costat del riu, la sequoia centenària gemega.

Ningú sap a on s'amaguen les mosques que al matí volaven assadollades de pa amb mantega. Els gats s'escapen. Les mares criden els fills que tornin cap a casa.

El cel s'obre i dispara la perdigonada.

Després de la tempesta, les pedres de Vernet regalimen i sembla que hagin netejat el cel amb un eixugaparabrises.

Vam arribar a Vernet de nit. Quan l'autocar va obrir les portes a la mare se li va posar la pell de gallina. Només quedàvem nosaltres dues i el conductor, però el conductor no va notar el fred perquè portava pantalons llargs de franel·la i una camisa grisa embotonada fins al coll. A fora l'aigua del riu baixava amb força i, sota la llum dels fars, les fulles dels til·lers tremolaven com papallones blanques. Les arrels dels til·lers estaven xopes d'aigua. No hi havia ningú esperant-nos a la parada.

M'havia adormit amb una galta enganxada al vidre, i la mare em va dir que em despertés, perquè ja havíem arribat. La galta molla. La galta vermella i adolorida. Feia fresca. Quan la mare va haver agafat les maletes, l'autocar va fer mitja volta i va desaparèixer per on havíem vingut. Semblava que llisqués per damunt les ombres blaves.

Vernet és un cul-de-sac. Després de Vernet no hi ha res. Només muntanyes. Nosaltres vam continuar fins a la casa a peu. Vernet fa pujada.

No caminàvem exactament l'una al costat de l'altra. Jo anava unes passes una mica més enrere que la mare, perquè para-

va molta atenció de no trepitjar els bassals d'aigua, però malgrat tots els meus esforços aviat les vetes de cuir de les meves sandàlies van quedar xopes d'aigua. Xopes com les arrels dels til·lers. Els dits se'm van tenyir del color de les vetes molles. Vam enfilat per un carrer fosc, vam passar per sota un pont, vam travessar una plaça i vam passar per davant de l'oficina de correus i d'una església, fins a arribar a una plaça menuda que s'esllavissava.

No era el primer cop que venia a Vernet. La mare m'havia explicat que quan jo tenia tres anys vam passar-hi dues setmanes durant les vacances. Me n'havia ensenyat fotos. Jo corrent darrere una pilota per una plaça que s'esllavissava. Jo somrient a la càmera amb un barret de palla. Jo en braços de la meva àvia davant el rètol de l'entrada del poble. Després d'un giravolt vam desembocar a la plaça. La mare es va aturar i va deixar caure les maletes al seu costat. Les mans crispades. Jo no recordava ni el carrer fosc ni el pont ni la plaça ni l'oficina de correus ni l'església. Ni tan sols el riu o els til·lers amb les arrels xopes d'aigua. Tampoc la plaça menuda que s'esllavissava. A la plaça hi havia l'única casa de Vernet amb una finestra il·luminada. I de sobte em va agafar por. L'àvia, tampoc la recordava.

Aquell estiu havíem avançat dues setmanes les vacances. Aquell seria el primer de molts estius sense el pare.

L'àvia

A força d'anys i panys de no dormir-hi ningú, i a manca d'un lloc millor, l'habitació s'havia acabat convertint en un arrest entre el passat i el present, una mena de cambra dels mals endreços indiferent als rellotges i a les cabòries dels corcs. Una habitació a part, solitària, que no entenia de calendaris ni feia falta escalfar les nits d'hivern.

L'àvia només hi entrava molt de tant en tant, per agafar un pot de melmelada. Els guardava rigorosament etiquetats i arrengrerats al capdamunt de la còmoda, als peus de la Bernadetta, la verge tallada en guix, de 66cm, que presidia aquell santuari de records, andròmines i nius d'aranyes. Bernadetta, la dels pots de vidre i la dels trossets d'ambre. Un enfilall d'ofrenes d'estiu, rius d'almívar i peixos daurats.

L'àvia entrava a l'habitació, perquè a la cuina ja no quedava cap pot de melmelada, i llegia "Préssec. Collita de 1969" o "1972.

Figues de l'hort del Zacaries". I sempre era així. No veia el llit de baranes de quan la nena era petita o els pocs mobles que havien sobreviscut a la inundació del 43. Tampoc veia la cara de tedi de la Bernadetta. Ni s'adonava de quina manera, durant l'estiu, li suaven les aixelles. L'àvia entrava a l'habitació i llegia. "Préssec. 1972. Molt dolços".

Fins ahir al migdia, que va ser quan la sorda la va cridar des de la placeta avisant-la que algú, una veu de dona —podria ser la teva filla, qui ho sap després de tants anys—, la demanava al telèfon. I llavors tot van ser corredisses, i vinga pujar i baixar escales.

A corre-cuita acaba de fer el dinar i apila els quadres entre el llit i la paret perquè no molestin i buida l'armari, que la nena no m'ha dit quants dies s'hi quedaran però mai se sap, i aireja l'habitació, obre calaixos, espolsa el matalàs, esquinça les teranyines que havien apressat l'habitació, planxa llençols, posa rams d'espígol on abans hi havia naftalina, treu la pàtina de pols de la Bernadetta, prepara les croquetes i vés a comprar préssecs que ara estan madurs i sucosos i la nena, de petita, se n'afartava, i tu la renyaves perquè sempre acabava amb rius de nèctar platejat al voltant dels llavis i la barbeta, iguals que els camins que dibuixen els cargols sobre l'herba, una crosta dolça que et feia venir basarda.

Quan va arribar la tempesta l'àvia ja havia endreçat l'habitació i fregit les croquetes, així que es va posar una rebeca per no agafar fred i es va asseure a la butaca del costat de la finestra per poder espisar a través de la cortina i ser la primera de veure-les arribar. L'àvia amb les cames inflades. A fora la pluja freda fuetejava les pedres i espantava les sargantanes. El temps petrificat sota un cel orfe d'orenetes i mosques golafres. Es va fer de nit i l'àvia va dubtar sobre si escalfar les croquetes o no. Normalment a aquella hora es preparava les herbes d'abans d'anar a dormir, però l'àvia no volia separar-se de la finestra. El fanal de la plaça atreia les papallones blanques i les formigues alades. Era tard, molt tard quan les va veure arribar. Dues ombres primes travessant la plaça. Dos petons ressecs. Un grapat de paraules. La petita tenia la cara inflada de son i la pell de gallina. No van sopar. Estem molt cansades, sí, el viatge bé, però molt llarg. Demà ja parlarem. A Barcelona, xafogor. Sí, aquí dormirem bé, l'aire de la muntanya. No, no... Ja hem menjat. No tenim gana.

La piscina

Feia més de cinc anys que no ens vàiem, i la primera cosa que l'àvia ens va dir és que havien construït una piscina nova al poble. Una piscina amb les parets i el terra de color blau cel, i amb molta gespa al voltant, i amb una zona per prendre el sol, amb hamaques blanques. Després l'àvia em va abraçar molt fort, i després es va posar a plorar com una magdalena. L'àvia es va haver de treure les ulleres, perquè els vidres se li entelaven, i va fer aparèixer, gairebé com per art de màgia, un mocador de la pitrera. Tant el mocador com els ulls de l'àvia eren del mateix color blau cendra.

Unes passes més enrere, la mare agafava amb tossuderia la maleta. El menjador, les escales, el gerro amb flors seques, els pits de l'àvia... Tot feia olor de ceba, però a fora l'aire de la nit era fred, i de lluny se sentien els raucs afònics de les granotes.

Havia estat un viatge llarg.

Al costat de la porta, un mirall rectangular amb el marc daurat ocupava gairebé tot el pany de paret. Vaig observar amb molta atenció la sala a través del mirall i em va semblar recordar que la mare m'havia explicat que els dormitoris eren al pis de dalt. Enganxada entre el marc i el mirall hi havia una foto d'una parella en blanc i negre. No sabia qui eren. També vaig observar l'àvia.

Era una dona menuda amb els turmells i les mans inflades. Tenia molt pocs cabells. Blancs i ondulats. A sota d'alguns blens de cabell, s'entreveia la pell del crani, també molt blanca. Els cabells de l'àvia semblava que flotessin per damunt del seu cap. Em vaig fixar que l'àvia contínuament movia les mans. L'àvia deia que havien construït la piscina a la part més alta del poble, a on abans hi havia hagut l'hort del Zacaries, i que des d'allí dalt hi havia una vista molt maca de les muntanyes, perquè la piscina estava encarada cap al vessant nord, que era per on antigament hi havia hagut les mines, i mentre xerrotejava, les mans de l'àvia es movien al seu voltant com arnes grassonetes, amb el vol curt i domesticat. Les mans de la mare, en canvi, penjaven al costat del seu cos com perdius mortes. Vaig badallar.

A fora, l'aire de la nit era fred, i entrava per la finestra. També van entrar dues papallones blanques encisades per la llum de la làmpada. Jo m'havia endut una mica d'aquell aire fred als peus. Però no sabia si era el fred que m'havia agafat durant el viatge en autocar o el fred de les muntanyes. Calçava aquelles

sandàlies violetes que el pare m'havia regalat pel meu aniversari. Eren les meves sandàlies preferides. Una de les dues papallones blanques es va cremar les puntes de les ales i es va sentir un espetec.

Llavors l'àvia va callar i va mirar fixament la galta de la mare. Jo crec que va veure el blau que la mare amagava amb maquillatge, i llavors la mare va dir que havia estat un viatge llarg i que estàvem cansades. L'àvia ens va preguntar si volíem croquetes de pollastre i jo anava a dir que sí quan la mare va contestar que ja havíem sopat, i vam pujar a una habitació plena de mobles vells i pots de melmelada.

El blau

Les protagonistes indiscutibles dels estius de Vernet són les orenetes. Dansen a primera hora del matí i a última hora de la tarda. Dansen quan s'atansen les tempestes. Durant el dia, són com minúsculs meteorits alats amb la panxa blanca. A la ciutat, en canvi, sempre hi ha els mateixos ocells grassos i descolorits. Els mateixos ocells a l'hivern o a la tardor, a la primavera o a l'estiu. També hi ha gavines i falciots i pardals. Però els grans protagonistes alats de la ciutat són els coloms descolorits. Els coloms grassos amb les potes acabades amb monyons deformes. Els coloms amb els becs bonyeguts i els paràsits plans sota les ales. Els coloms.

Hi ha coses, però, que no canvien. Hi ha coses de la ciutat i hi ha coses de Vernet i hi ha coses que tant es poden trobar en un lloc com en un altre. El blau de la galta esquerra de la mare, que la mare intentava dissimular amb maquillatge, era una cosa d'aquestes que no canvien. Tant a la ciutat com a Vernet. Hi era. Entremig del blau de la ciutat i el blau de Vernet, 180 quilòmetres d'autopista, dues parades a la benzínera i una parada per fer pipí, infinitat de carreteres secundàries.

A la ciutat hi ha coloms, a Vernet, orenetes. Però el blau continuava igual de blau a la ciutat que a Vernet, potser només s'havia tornat una mica més pàl·lid. De mosques, n'hi ha tant en un lloc com en un altre. Són així de pesades.

La mosca

A l'últim, la mosca es va parar damunt la galta, i la vaig fer fora d'una manotada. Feia estona que la sentia volar pesada-

ment per l'habitació. Furgant entre els somnis i la roba, entre els mitjons bruts. Vaig entreobrir els ulls amb mandra i pel foradet que quedava entre el coixí i el cobrellit vaig veure l'estàtua d'una verge envoltada de pots de melmelada. També vaig veure el necesser de la mare i el flascó amb les pastilles d'abans d'anar a dormir, els peus d'un Crist penjat a la paret. Devia ser tard. Per sota la porta i per les escletxes dels porticons es filtrava una llum blanca inflamada per la piuladissa de les orenetes. Vaig prémer l'entreuix amb força i em vaig incorporar del llit sense pressa. Tenia pipí. Al llit del costat la mare dormia, o feia veure que dormia.

—Tinc pipí.

La mare va remugar alguna cosa amb la boca pastosa. El lavabo és aquí al costat. Vesteix-te i baixa, que jo vull descansar una mica més. “Vull descansar una mica més” volia dir que la mare es quedaria al llit fins l'hora de dinar. Com els caps de setmana quan es discutia amb el pare.

De l'habitació fins a la cuina, que era al pis de baix, vaig comptar vuit aranyes: dues a l'habitació, però lluny del meu llit; una amagada a la finestra del lavabo; tres al sostre de l'escala, i dues al passadís que comunicava la sala d'estar amb la cuina. Les aranyes. No hi havia res al món que em fes més por. Per això quan l'àvia em va sentir baixar i va treure el cap pel forat de l'escala em va enxampar vigilant el sostre i amb l'esquena enganxada a la paret.

L'àvia em va estrènyer entre els seus pits flonjos, i de reüll vaig localitzar la novena aranya, immòbil al costat del mirall. L'aranya es va moure de manera quasi imperceptible i vaig sentir un calfred. Llavors a l'àvia se li van escapar unes llàgrimes i jo vaig aprofitar per escapar-me de l'abraçada.

Més endavant m'acostumaria a aquests estirabots de l'àvia. En el moment més inesperat l'àvia es tornava silenciosa, i li naixia un singlot a la gola, i altre cop feia aparèixer, com per art de màgia, el mocador blau cendra de la pitrera. Però aquell matí la reacció de l'àvia em va fer badallar.

L'esmorzar

L'àvia em va dir que pugés a l'habitació a buscar les sabates perquè no podia anar descalça. Les vetes de les sandàlies encara estaven humides, però me les vaig posar igualment.

Entretant, l'àvia havia disposat la taula com si es tractés d'una fireta de nines en un aparador. Damunt de l'hule groc amb floretes blaves hi havia un joc de plat i tassa, amb una cullereta platejada al costat. I al mig de la taula, gairebé en filera índia, una gerra amb aigua, una panera amb préssecs vermells, un platet amb tres torrades, un plat més petit amb una peça de mantega i un ganivet i un tros ben ample de formatge rocafort. L'àvia s'hi havia mirat molt a l'hora de triar les formes i els colors. Fent joc amb les floretes de l'hule hi havia un tovalló blau cel. Però a mi l'olor del formatge em va fer venir ganes de vomitar.

—No tinc gana.

L'àvia va mirar nerviosa la taula sense entendre què havia fet malament.

—Però nena, que no veus que si no menges no et faràs gran?

—Kellogg's de xocolata?

—Com?

—Un préssec està bé.

Érem dues completes desconegudes, però en el reflex del mirall això no semblava preocupar ningú. Mentre l'àvia es fregava les mans al davantal amb ànsia em vaig eixugar el suc del préssec amb la punta del tovalló i vaig inspeccionar les bigues de damunt del meu cap, buscant una desena aranya.

—Tu potser no ho recordes. Però quan tenies tres anys vas venir a passar un estiu aquí. I a les tardes anàvem a buscar gerds amb les galledes de plàstic. I després fèiem melmelada. I tu m'ajudaves a tapar els pots. Era molt divertit.

Però jo no recordava ni la muntanya ni les galledes de colors. Recordava com l'àvia havia dit borratxo mort de gana al pare i com el pare li havia contestat vella bruixa boja i amargada.

—Em sembla que amagaves un pot de regalèssies en aquella vitrina...

L'àvia va caminar feixugament fins on li vaig assenyalar, i amb un gest triomfal va treure un pot metàl·lic amb la tapa rovellada.

—En vols una?

Vaig fer que sí amb el cap. I vaig pensar que la papada de l'àvia es movia com la gelatina que ens posaven al menjador de l'escola. L'àvia sencera era com un enorme flam. Amb els pits enormes, i el cos petit i rabassut que es balancejava insegur so-

bre els malucs. Aquest pensament em va fer somriure. I l'àvia, en veure-ho, va somriure també.

A mesura que llepava la regalèssia, els tous dels dits van anar canviant de color. Eren d'un color molt semblant al blau de la galta que la mare amagava sota capes i més capes de maquillatge. Però això llavors no ho vaig pensar. Vaig pensar que tenia els peus freds i que aquelles sandàlies eren les meves sandàlies preferides perquè me les havia comprat el pare. També vaig pensar que m'agradava l'àvia i que quan acabés l'estiu la mare ja s'hauria recuperat del blau que li havia fet el pare. Després d'esmorzar l'àvia em va explicar la història de la Bernadetta i em va dir que ben dinat aniríem plegades a la piscina.

Poesia

Primer Premi Grup A
Gerard Riera Gil
Sant Vicenç de Montalt

LA NEU

La meva vida comença al cel,
quan caic peso com un pèl.

Quan arribo a terra sóc fina com la seda,
i quan els nens em toquen diuen que estic freda.

Amb mi els nens fan un ninot,
li posen ulls, boca i nassot.

Quan fa calor i surt el sol,
em torno aigua i vaig al rierol.

Segon Premi Grup A
Júlia Pastor Valero
Montgat

EL GAT GABI

Recordo quan et vam agafar
i a casa et vam portar.
Tremolaves i ploraves dins una caixa de cartró
I no et movies del meu cantó.

Eres una boleta de pèl,
tenies els ulls dolços com la mel
I en un parpelleig
vaig saber que et volia amb mi,
per això vam fer tot el camí.

Ara ets gros
i no tens por del gos,
ets mol bo
I dolç com un bombó.

Primer Premi Grup B
Marc Batlle Casellas
Arenys de Munt

EL CERVELL

Tu, cervell, que ets qui pensa,
treballa i treballa, no paris mai.
A la nit, ordena les idees,
durant el dia, pensa en quines tindràs.

Tu, cervell, que ets qui pensa,
de tots, el més important.
A la nit ajuda'm a tenir somnis feliços,
durant el dia, memòria ajuda'm a aprovar.

Tu, cervell, que ets qui pensa.
Sempre m'has ajudat.
Sempre m'han arribat idees,
algunes de boges i d'altres no tant.

Tu, cervell, que ets qui pensa,
ajuda'm sempre a raonar.

Segon Premi Grup B
Mar Artigas Martori
Arenys de Munt

LA LLUNA PETITA

La lluna petita,
Que veig a la nit,
Avui vol dormir,
Però no troba el seu llit.

Té el llit a Mercuri?
Té el llit a Neptú?
Tothom el busca,
Però no el troba ningú.

La Lluna petita,
Té enveja del Sol,
Fa torns amb els núvols,
Descansa quan vol.

Primer Premi Grup C
Aina Novoa Sieiro
Vilassar de Dalt

CONTRADICCIONS

Vaig ser llum, llum brillant
vaig ser dolor, vaig ser humana.

Quan tu vas ser aigua
jo vaig créixer en flames.

I quan tu vas ser foc
a mi em queien llàgrimes.

Quan tu eres somni
jo estava desperta
i tu, tan adormit,
no te'n vas adonar.

Em vaig calar foc
perquè em veiessis
però estaves cec
i ja no senties.

I ara que vols trobar-me
ja no hi ha foc ni flama
ni amor ni cendres.

Vaig ser llum, llum brillant
vaig ser dolor, vaig ser humana.

Segon Premi Grup C
Biel Hermosilla Sabadell
Argentona

SOCIETAT ACTUAL

Tot està marcat des que estàs al bressol.
Tu cap aquí! Els nois amb el futbol.
Tu cap allà! I les noies amb les ninetes.
I això sí, totes pentinadetes.

Quan comences a créixer segueix.
Tu! Ara escriu, ara llegeix.
Tu! Ara estudia, ara escolta.
I no fos cas que facis una revolta.

Quan ja ets jove et diuen: ara prepara't.
Eh! Ara no facis cap disbarat.
Eh! Ara tingues present què seràs al futur.
O si no et quedaràs a l'atur.

Fins i tot quan treballes et manen.
Calla! No pots estar enraonant.
Vesteix-te elegant, vés-te afaitant.
Desperta't! No pots estar badant.

I quan per fi et deixen tirar el dau,
et diuen: descansa en pau.

Primer Premi Grup D
Blanca Codina Clavaguera
Mataró

ORÍGENS, LA NIT

Escric de nit perquè no se'm noti de dia
que no hi sóc.
Que quan la lluna surt
una escaleta de fusta se m'endú a dalt,
amunt.

Allà on només hi ha un fil
llarg i entortolligat;
electritzant, viu.

Dirigeixo una orquestra
composta per 26 lletres que,
d'una forma inconnexa,
es connecten en un full de paper.

Tinc por,
d'estar a l'ombra
d'aquell fanal que s'encén.
I saber de la llum
però no veure-la,
no entendre-la.

El sol es pon.
La ciutat caurà
damunt les nostres espatlles.
El pes del món
ens ajupirà
i ens farà buscar l'horitzontalitat.
Que estem cansats
d'aixecar el cap
amb pedres a l'esquena.
I ja estirats
veurem com la ciutat
aterra als nostres ulls.
Subtilment es tancaran,
i així,
la llum de la vida.

Desperta,
mira't a la cara
i fes els ulls sincers.
Que les parpelles
han de ser valentes
per no abaixar el teló.
Que el cor empresonat dins les costelles
segueix predicant
vida.
Desperta,
que per menjar-te el món,
primer,
hauràs d'ensenyar les dents.

Segon Premi Grup D
Guifré Sánchez Serra
Arenys de Munt

FILOSOFEM DE NIT

Mossegades a l'orella, com pessics lleus prop la galta.
Mossegades a l'orella, com petons breus arran d'espatlla.
Mossegades a l'orella, com passions perdudes que mai marxen.
Mossegades, que t'omplen els ulls de llàgrimes, que et mullen
els llavis,
que prenen sentit fins als moments menys entesos;
mossegades a l'orella, que te la cremen.

Blancs i negres creuats, ulls que es camuflen per entre foscors
tendres i càlides.
Blancs i negres creuats, difosos creant formes, figures, imatges
que s'arrapen descarades a consciències vulnerables.
Blancs i negres creuats, descrivint poemes de pells resseguides
per mirades enceses, incoherents i tan boges, tan sinceres.
Blancs i negres creuats, construint sense saber-ho,
entramats de present que barregen desig i ànima,
que s'alimenten de desraó,
que configuren esperances.

Abraçades contingudes, fortes, llargues, tan volgudes.
Abraçades contingudes, esperades, reprimides, abraçades
valentes, sospitades.
Abraçades contingudes, motiu de pensaments que
contradiuen,
que persegueixen desesperats voluntats buides de lògica,
plenes del que som, plenes de nosaltres.
Abraçades, que comuniquen, que transmeten efusió,
que busquen compartir intimitats poc descriptibles,
que anhelen poder-se proclamar lliures d'un present mig
abatut per culpa d'intensitats forçades;
abraçades contingudes, tan rebels, tan necessàries.

Peus descalços, arítmics sobre llacs d'aigua glaçada.
Peus descalços, vora rius d'alta muntanya que corren freds,
violents tantes vegades.
Peus descalços, trepitjant tremolosos fulles grises, cansades de
condemna.
Peus, senceraement coberts per sorra de platja de mitja tarda,
deambulant intranquils, sols, fregant l'escuma de les onades,
sentint a flor de pell carícies d'un mar que busca calma,
d'un mar alhora verd, alhora blau, que alhora es queda, que
alhora marxa.

Batecs de cor profunds, consonàntics amb emocions purament
nostres.
Batecs de cor profunds, que fan trontollar vèrtebres, que
tradueixen importàncies.
Batecs de cor profunds, que destil·len amb impaciència
l'essència de sentiments,
que arrelats prop la consciència, han despertat, atents, per
vivències imprevistes.
Batecs, que marquen ritme d'existència, que ens comparteixen
autèntics,
que compartim apretant ben fort mans alienes,
que són fruit de mirades brusques, agressives i tan plenes;
batecs de cor profunds que ens abandonen fràgils.

Dutxes fredes, gelades, viscudes buscant carícies.
Dutxes fredes, després d'estimes intermitents, sobtades.
Dutxes fredes, despullades de pors, de vergonyes, de
tensions exagerades per idealitzar amb innocència, per falta
d'experiència, situacions i persones afables no en conversa,
sinó en la mirada.
Dutxes, que ens embruten cos i pensament, amb barreges
inconsistentes,
plenes a vessar d'idees, de moments entesos com detalls, que
respiren bruscament,
que representen en essència com mirem als ulls, la gent;
dutxes fredes, silencioses, de pells i cossos en contacte.

Mirades, tan senzilles, tan clares.

Mirades, d'ulls plorosos, encesos, agitats per l'ànima,
demostrant comprendre.

Mirades, llargues però alhora còmodes, com nits a l'aire lliure
filosofant vora focs que cremen amb força, reclamant-nos ben
desperta, despertant-nos la memòria.

Mirades, que expressen sentiments farts de repressió,
que neixen farcides d'intensitats dolcíssimes,
que acaben perdudes, inherents a instants d'intencions
desmesurades;

mirades teves, mirades meves, que viuen sempre, inacabades.

Primer Premi Grup E
Núria Albesa Valdés
Sant Vicenç de Montalt

S'ENDINSA EN LA FOSCA

I.
Crònica d'una beneita
D'aquells darrers dies d'estiu
a la casa dels pescadors,
en recordo les llargues estones
al porxo, asseguda al balancí
d'espert i color de l'ametlla,
deleirosa d'escoltar-te
recitar T.S. Elliott.
No he pogut oblidar el traç esvelt
de la teva esquena, la veu
melosa dessota els llençols,
l'escalf de les teves mans,
aquell
regalim
dins
meu
perbocant
escuma.
Encara avui, quan sento
els batecs del marit,
desitjaria trobar-hi els teus.
T'he esperat trenta anys
asseguda al balancí,
convertida en un titella
deliberadament gris.
M'he aferrat a les paraules
que s'escolaven fins al ventre
i el poblaven d'un buit
que no he sabut omplir mai,
ni tan sols quan el fill
mandrejava dins la matriu
i em xuclava totes les forces.

II.

Crònica d'un suïcida

De sobte he comprès què havia de fer.

Només pot morir allò que és viu,

i la mort, quan arrabassa la joventut,

esdevé llegenda i mite.

Bombolla etèria.

Estenc les ales com un ocell

i em llenço al buit.

He nascut per ser perifràstic.

En pocs segons s'esmicolen els ossos

en xocar contra les roques.

Flaixos infinitesimals

i el crit ofegat.

M'he deslliurat dels homes,

però ha estat dolorós veure

el propi taüt cobert amb flors negres.

III.

Crònica d'un orfe

Quan vas deixar la mare aquella nit,

mentre dormia,

no només et vas emportar la joventut,

sinó que li prengueres la seva

i hi deixares un fill esquerdat.

Què esperaves, ser llegenda?

La mare no en parla, de tu,

no en parla mai,

d'aquell record engolit per la mar.

Segon Premi Grup E
Alexander Rocher Martínez
Vilassar de Mar

CLARIANES ENTRE NÚVOLS

Recordo la silueta de la teva esquena,
dansant i serpentejant al ritme de la calor
i com lentament l'esvaïes
en el teu fulgor incandescent.
Quants sols havien renascut des de llavors
i com em seguies encegant
amb la llum que desprenies ufana.

Aixecava els llavis al vent preguntant,
amb veu esquinçada i visió boirosa,
quin geni havia pogut tallar
les teves sinuoses corbes,
l'exquisida pell de vellut
i les dues profundes i laberíntiques maragdes,
en les quals quedava reclòs amb el Minotaure.
Com havia concebut l'esfèrica ànima,
amb la calma dels teus amagatalls i
la tempesta de la teva passió.
I quina magnífica crueltat va decidir
arrabassar-me el cor sense el qual
el meu cos es petrifica en marbre;
presoner del teu efímer somni.

Quan la teva onírica imatge apareixia,
t'abraçava amb els meus tremolosos braços
però, eres líquida i
t'esmunyies entre els meus dits,
lliscaves humida en la meva carn i
et dissipaves al meu voltant.
La teva essència m'embriagava
però, no eres amb mi.

Amb ànima i cos sincopats
caminava ebri i lànguid,
per carrers anònims, sense records,
que s'estrenyien al meu erràtic pas.

Mirant el firmament vaig descobrir
una altra llum que perviu darrere la teva
luminescència.

De càlids rajos i de tènue claredat,
sempre havia estat al meu costat,
encoratjant el meu desalenat esperit.
Va fondre la falsa pell de marbre i
em va allunyar de la dolorosa evocació.
Fou una alenada d'aire que
féu ressorgir la flama entre les cendres
d'antics anhels consumits
per l'etern foguer del temps.
Lentament, el món s'harmonitzava
al compàs d'aquesta llum omnipresent.

El teu caòtic fulgor ja ha apaivagat,
em deixa flotar en el suau garbí i
fluir en el plàcid corrent del meandre.
Vas ser una tempesta d'estiu
que esclatà en una orquestra de passió
i es precipità enfollida contra el dens sòl,
deixant els homes desprevinguts,
impregnats de la teva perfecta essència.

Primer Premi Grup F
Núria Navarro Teixidó
Núria de Calella
Calella

FILLA D'ANTÍGONA

ARRIBARÉ AL DESERT I BRODARÉ EL MEU NOM

Arribaré al desert
i brodaré el meu nom salvatge
sota la catifa d'estels.

Amb lletres precises
entraré en la foscor
de la haima de llana
on l'olor del bestiar
serà la meva olor.

Una aranya escriurà camins
per les dunes i entrarà en mi
com si fos fum.

Afamada,
l'alimentaré amb paraules de sucre
i dàtils fermentats.

Assedegada,
l'abeuraré amb glops de la llet agra
i espessa de les cabres.

M'untaré la pell cremada pel sol
amb sospirs, greix i suor.

L'aranya hi caminarà lenta,
silenciosa, capriciosa,
i esperarà que m'adormi
sota el pes dels segles
per vetllar-me
des de la seva teranyina
de desig.

ESTRATÈGIA

Tinc una estratègia.

No és política
ni és de combat.
És una estratègia vital,
inconformista i visceral.

Prendré un mapa
tot blanc
i traçaré la ruta
a mesura que la vagi caminant.

Si cal
aniré a les palpentes
i em guiaré amb el rastre
de les meves empremtes.

Sense por i sense empentes
no acceptaré humiliacions
i sí tots els respectes.

Tinc una estratègia.

No és de joc
ni de negocis.
Menjaré carn crua
si cal
i m'ajauré en les tempestes.

M'enfilaré damunt les roques
i udolaré com una bèstia salvatge.
Tant li fa si és un boscatge,
un mar o una ginesta.
Seré el foc, el núvol,
la por estranya
i la fosca més valenta.

Mai més domesticada.
Mai més descontenta.

Tinc una estratègia.
L'estratègia d'estimar-me.

PROJECTE

La impaciència
se'm dispara
com una bala
que cerca la víscera
humida i calenta.

Els pensaments
es precipiten
cap a un futur
que no serà.

Com quan s'espera
un fill
i hom s'imagina
la seva fesomia
i el seu respirar.

I tot i així,
sabent que és un miratge,
la ment no s'atura.

Debades
intenta copsar la imatge,
capturar el moment present
per fer-ne un sol pensament.

I amb la pólvora
de la bala
encara sense esclatar
fer-ne focs d'artifici
i guspines de realitat.

DISFRESSA

Amb les lletres d'aquesta paraula
certes idees inexplicables
es guarden dins els ceptres
de reis decapitats.

És cert que les línies traçades
no són rectes sinó pintades
amb ceretes de color pastel.

S'han acabat els etcèteres,
només queden certeses
d'antigues receptes i nous estels.

Tu sabries trobar
quantes vegades
he escrit desordenada
la paraula amagada d'aquest poema.

Quan ho facis veuràs
que ja te l'he dit
i que no hi ha res més
que es pugui esbrinar.

Sense incògnites estic despullada,
sóc transparent
i se'm veuen les algues.

I tu, no vols treure't la màscara
i explicar-me'n el teu?

RIERA LLEVANTADA

Arrossegada per la riera
entre canyes i rizomes
amb sauló entre les cames
i pinyons als cabells
em deixo endur
cap al mar.

L'aigua de pluja
marronosa i bruta de fullaraca
m'empeny xaragalls avall
i em du cap a les ones fangoses
plenes de rogers afamats.

Em deixaré besar
pels peixos llefiscosos
i endur pel corrent
salvatge del llevant.

Nàufraga despertaré
a la platja pedregosa
quan arribi la calma.

M'aixecaré i caminaré nua,
renovada,
més forta i ferida
que abans de la tempesta.

I m'enlairaré tota gavina
amb les ales esteses
i eixutes pel sol.

LLUNA DE SANG

El meu úter porta vida.

Cèl·lules essencials i primigènies
fluctuen i omplen el seu buit
engrandint-lo com un pou
connectat a un manantial
d'origen inicial.

A cada lluna
s'obre i es buida,
ocupa el territori,
conquereix espais i pensaments,
es fa l'amo de les emocions
i brolla tot vermell,
granat, magenta, rosa.

És la mare de totes les flors.
Rega el meu univers
orgànic i oníric
i em deixa estesa
en una hamaca
penjada d'una branca de magraner
i d'una branca de figuera.

Els ronyons
em gronxen compassadament.
Els ovaris
toquen el timbal
i les trompes
canten una cançó de bressol.

La faldilla que porto
és una campana
i la matriu deixa córrer
la criatura més tendra
que no ha volgut néixer.

Em dessagno
i faig un delta.
Canvia la meva geografia.
Em torno aliment de maresmes
on nien flamencs i cignes.
Salina porpra,
mineral i vitamina.

Terra fecundada
pel rec de les entranyes,
per la cova ancestral
d'on neixen totes les llavors,
tots els éssers, tots els signes.

Descanso
en un llit de sorra fina.
Em torno duna,
canyisser, arrel,
petxina.
Només sóc rierol,
riera que sagna vida.

INSTANT

Llisa,
m'acaricia la barbeta
la pedra rosa
duta per l'onatge
de mar endins.

Aigua d'avui transparent,
veig a través teu
un aparador de tresors.
Minerals orgànics,
formes fàl·liques,
cors petrificats
i muntanyes sagrades
que podré guardar en una butxaca.

Recullo un grapat d'aigua
amb la mà
i se n'esmicolen quatre gotes
esfèriques.
Planetes de cristall
perfectes
lentes
reboten
damunt el mirall
que és la mar
en aquest precís instant
tot dient
Ara Ara Ara Ara.

LA MAR ÉS UN MIRALL

Només el meu alè gronxa les ones seus.

Hi ha tanta quietud que la mar no tomba
sinó que besa.

Així vull jo la ment,
serena i tranquil·la com la mar en calma.

Llisa i plana com un llit acabat de fer.

Fresca com el lli dels llençols
sense horitzó.

Mar i cel agafats de la mà
per primera vegada enamorats.

Ho viu la mar?
S'ho permet el cel?

Ni tan sols s'ho pregunten.

Es fonen en una abraçada
i tot en ells és amor i llum blava.

NÚVOL

Si mai quedo atrapada
com un núvol a la branca
sigues ocell
i vine a dir-m'ho.
Demana a l'arbre
que m'alliberi.
I si no ho fa
repeteix-m'ho
fins que pugui desfer-me'n,
tornar-me pluja alliberadora,
ser aigua regalimant per l'escorça,
nodridora de soca i d'arrels.

CRISÀLIDE

Filla de l'horror i de la bogeria,
has perdut una sabata.

Et poses al llit vestida
i quan arriba el dia
restes amb els ulls clucs.

No vols crear conflicte,
tapada amb una manta,
cuca de baix consum.

Truques picant de peus
preguntant-te si hi ha algú.

Darrere les portes del misteri
els avis vetllen per tu.

No pots apartar el tel de la llet
has perdut la pinta d'ivori.

Papallona de seda blanca,
no saps volar si no hi ha llum.

POLINICES

Fill d'un altre pare
per a tu no hi ha sepulcre
ni fossa comuna
on viure fora del caos.

Antígona de la llum
cerco per a tu un nou rebost
d'on brolli l'aigua clara.

Un niu de llana cardada
on puguis teixir els teus somnis.

Fills del mateix úter
en voldriem un sense folia,
però sabem que això no es tria.

Ens mirem als ulls
i ens veiem germans
amb el mateix secret.

FOLLIA

Camines
trepitjant els núvols.

Sota les ungles
purpurines d'estrelles
escampes arreu.

Papallones blau cel
et fan niu als cabells.

Bombolles de saliva
regalimen sota la taula.

El llit de tres potes
sura dins l'habitació.

Floreixen els panys de les portes
ajagudes per terra.

Quan gires la teva òrbita
i et desclous
sense saber
ni com
ni per què
ni t'importa.

MATERNITAT

Volia escriure aquest poema
però havia de passar l'escombra i el pal
fer l'esmorzar per a les nenes,
canviar els bolquers
donar mamar
pelar els pèsols
estendre la bugada.

Volia escriure aquest poema
però ha sonat el telèfon
ha vingut el carter
he anat a comprar
paper de vàter
i suavitzant.

Volia escriure aquest poema
però s'ha acabat el butà
ha començat a ploure
he lligat la brossa
donat el xarop de la tos
a les criatures.

Volia escriure aquest poema
i el tenia al cap
però he cosit la vora del vestit
canviat els llençols
i el gat s'ha enfilat a la pica
i ha trencat un got.

I hem fos la mantega per fer galetes
tornat els llibres a la biblioteca
i la menuda s'ha fet un nyanyo al cap
res greu
però un nyanyo és un nyanyo
és un nyanyo
és un nyanyo.

Volia escriure aquest poema
i ja tenia paper i llapis
però la gran volia anar a patinar a la plaça
ha arribat el peix d'Arenys
s'ha fet fosc
i sonsos fregits
i pa amb tomàquet
omplir el rentaplats
i dents i pipins
i escales amunt
fins a arribar al llit
i explicar contes
i bona nit.

I volia escriure aquest poema
però ja no em trobava les parpelles
havia perdut els dits
fos els peus
petrificat les espatlles
clos els narius
i d'aquí no res
una que es desperta per reclamar pit
i l'altra per demanar aigua.

I volia escriure aquest poema
és ben cert
i en tenia el desig
i era gran i ferm
però primer fou el verb
el verb *maternar*.

Segon Premi Grup F
Josefina Maymó Puig
Alella

16 DIVERTIMENTOS

METAPOEMA

Anar esmolant la clau que obri la porta
com un pacient treball d'orfebreria;
polir el material, donar-li forma,
maldar per llimar els caires, les arestes.

Posar la clau al pany a les palpentos,
sentir el batec somort, la languidesa
d'uns mots que se m'esquincen, se m'esqueixen,
que se'm desfan als dits i jo els faig créixer.

Res no és balder per treure'ls a la llum,
desempolsar fent-los sortir del seu
estat d'ensopiment i de peresa.
L'aigua que flueix ja mai no és la mateixa.

I esbatanats dur-los a llocs ignots
i fer-los transcendir, fer-los renéixer;
reviscolar l'olor de sotabosc
que escampi més enllà de les fronteres.

I un cop a l'altra banda del mirall:
sorpresa, confusió i meravella.
De l'estira-i-arronsa en sortirem
canviats,
plens de significats, sens rigidesa.

En el trajecte haurem pres decisions:
triar encavallaments, el ritme i to,
saber on és que cal posar els accents,
silencis, elisions

i tallar els versos.

l ja al capdavall posseïdors
del mapa del tresor i les estrelles,
abocar-nos de nou al gran balcó
i en un esclat veure néixer el poema.

PUNT DE FUGA

L'anhel de transgredir aquests vuit mots:
Prohibit baixar a la zona de les vies;
vaig deixar-m'hi lliscar, el cor ben pres,
amb passes vacil·lants i amb tremolor,
palpant les rudes pedres de basalt
i els rails d'acer bruts i freds com un glaç,
que amb crit somort, latent, mig ofegat
rebien l'escalf de la meva mà
amb tímida, anhelada, alegria.
I així anar caminant pels travessers
d'antiga fusta feta de clivelles,
i anar reconeixent a cada pas
moments de fum i fang, de boira i glaç,
d'altres de plenitud i solidesa.
Flux i reflux d'incomptables mareas.
L'oïda descansar damunt el rail
sempre amatent a qualsevol troballa,
reviscolar silencis, vibracions,
sentir el batec del temps, el formigueig,
trobar-me jo amb mi a la fondalada.
I admirar els mil i un encreuaments,
les corbes, giragonses de mes vies,
esdevenir d'alta velocitat,
mutar-me en rodalía o bé tramvia:
ser la locomotora de ma vida.
Despresa ja la càrrega, els combois,
no tinc cap d'estació ni guardafrens
ni revisor: sóc l'únic maquinista.
I ja plaent mirar vers l'horitzó,
on veure convergir els meus dos rails
en un punt situat a l'infinit:
el punt de fuga.

CONVIT

Em demano si encara
ets capaç de llegir
l'alfabet de carícies
que dibuixo amb els dits
perfilant el teu rostre
resseguint el teu pit
borrissol que s'eriça
despertant a la nit
sense cap impudícia
responent al convit
ja creuant amb perícia
cap al món dels sentits
on fregar la delícia
i on s'ofega tot crit.

Oh lector empedreït!

MUDANÇA

Quan l'ombra s'escurça
el sintagma ja esclata,
miracle, bravesa,
novembre es disfressa,
demana una almoïna
al capvespre que es trenca
que amable regala
paraules, vocables,
corrua d'idees
que aparquen migranyes
girant com baldufes
tocant a trompeta.

Ja es calça visera,
pupil·les obertes,
i mira a muntanya:
gavina que vola
difusa i lluenta
companya de tarda.

l romp la pinyata
i la musa desada
silvestre voleïa:
immensa mudança,
catarsi i estrena.

Pregunta a l'oracle
per tanta grandesa.

‘NAR-HI NANT’

He covat els records,
a camp ras he dormit,
caminant sota el fred
m’he fet gran en la nit.
I en el pas fronterer
altres veus he escoltat,
escopint veritats
capgirant els sentits;
de vessall de remors
emergent del brogit.
I he tocat, tremolant,
els estels amb els dits,
la claror he albirat
temptejant nous camins.

Benvolgut joc d’escacs,
fascinant laberint,
a les mans destriar
encertar o fallir.

Llibertat d’escollir.

Sóc covard? Jo no ho sé.
Callaré el que no he dit.
Avançar en el tauler
i no oblidar d’on venim.

GÈNESI

Volta la sinya.

Tònica i àtona,
tria de síl·labes,
mètrica i rítmica,
música amb síncopes:
màgica lírica.

Treu-li la màscara:
mira-la, toca-la,
pensa-la i balla-la,
repta-la i burxa-la,
besa-la i canta-la.

Llengua no frígida,
lúcida i vívida,
límpida i líquida,
única i ínclita.
Feta per viure-la.

Posa't la túnica,
vés-te'n a l'àgora,
sàpigues veure-la
amb llàgrima nítida.
Clama-la pública
i toca la cítara.

Raja la sinya.

EL MÓN QUE TINC

Pintar miralls
fregar el no-res
grimpar gotims
venir a mesell.
O alçar la mà
tocar el blau cel
saber jugar
allò que tens.
Sóc sord i cec
rimar no puc
colors i sons:
desert immens.
Prò el meu rebost
el tinc ben ple:
un clau vermell
camins i encerts
i el mar brillant
i el bosc divers
i aquest present
que jo em vaig fent.

ÈXODE

Fileres de somnis que avancen i alenen,
curulls d'esperança vers terra promesa,
caminen sens pausa, que el cor els batega,
combaten obstacles i enfilen cimeres.

Deixar bells orígens, la casa, la terra,
fugir de la fam, la pobresa i la guerra,
creuar mil camins, escopits per marees,
dormir a ras de cel i menjar pols i arena.

Tres voltes rebels són les dones que empenyen
mainada i marit a un futur que els apressa;
ja l'home a l'espatlla l'infant es carrega,
la dona se'l mira amoixant sa galteta.

Errant sota el sol, sota el fred, sota el gebre,
frontera a frontera ja els cors defalleixen.
Amb nom i cognoms i una història al darrere
només ens demanen la mà prou estesa.

La por a la mirada, dolor i gran cruessa,
l'infant ja descansa a la platja deserta,
les ones bressolen una ànima tendra,
vermell va vestit com la sang de les venes.

I aquesta nit tu i jo farem un bon sopar,
prendrem cafè calent salvant els mots feixucs,
covards com som la porta no hem d'obrir a ningú,
amb pany i clau, ben sords, distrets: del tot segurs.

LAURA

*Entre ser peix d'estany
i fulla de palmera
trio el vermell i el vent.*

Laura López
Jardí Romàntic (Forat)

Topar-me amb tu ha estat la descoberta,
com esperó que ens posa a cavalcar...

Ens fas esgarrapar amb les mans la terra,
les ungles embrutar fins fer-nos sang,
forat rere forat buscant fondària:
—Més fons, furga més fons! —crides i alenes,
no defallir fins a trobar la clau.

I en el trajecte assaborir el vertigen,
no sojornar-hi mai, seguir endavant.
De nostres rudes pedres saps fer perles
fulgents al palmell de la teva mà,
passant pel teu sedàs es tornen versos
que encara no sabem fer rodolar.
Maldestres, pocatraces i a tentines
cerquem un enfilall amb què fermar-les,
prò amb tu tenen sabor de llibertat.

I amb generositat ens les ofrenes
talment com feia el pare amb la fruitera
d'aquella vella casa familiar,
que amb tant d'encert retrates al teu llibre,
que tu has volgut color de mandarina
i un títol ben obert que es diu Forat.
Forats per on penetren tots els somnis,
no anellen, mai no es deixen apressar;
esclaten com els grills de mandarina
i esquitxen nostres galtes de bon grat.
—Enfonsa els dits endintre, ben endintre
—ens dius acompanyant-nos de la mà,
i ja per fi sentim crepitjar els versos,
desbocar-se el cavall i galopar;

pel broc d'aquest forat una cascada
amb tot el tremp comença ja a rajar;
que sempre és amb dolor que tot comença
i és amb un primer plor que tot és nat.

I ets tu qui ens ha encarat al jo poètic,
qui ben pacient ens fas de torsimany,
qui ens descobreix aquest domini màgic,
qui ens dota d'uns nous ulls amb què mirar.

VIATGE A TRAVÉS D'UNA TASSA DE BROU

De la tassa de brou em neixen nimfes
de llarga cabellera i juganeres,
xipollejant entre l'escalforeta
remouen fum i tels fent turbulències.

l és remenant del brou cada molècula
que em porten fulls enrere al calendari:
em parlen de la vinya, de la terra,
del toc de la campana de la vila
i d'aquell primer foc tot fent rotllana;
remors i xiuxiueigs dels meus ancestres
que vibren a través d'ones concèntriques.

l ja amb les dues mans jo prenc la tassa
i a l'infinit remot emprenc viatge;
de les molècules desgrano àtoms
sentint tota la càrrega magnètica
i una gran resplendor que m'enlluerna:
aurora boreal, bosó de Higgs?

No,
és més, molt més: la meva descoberta.

FET I AMAGAR

El braç fent coixí al front, els ulls tancats,
damunt la ruda escorça de l'alzina;
«un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou...»,
i el galopant fragor de corredisses.

Ja quasi adolescents, les nits d'estiu
obrint-se a les nostres descobertes,
tot el glatir del món a flor de pell,
els cinc sentits sempre en estat d'alerta.

I ja amb un fil de veu:
«... quaranta-nou,
cinquanta...
... qui no estigui amagat para»,
ens arriba de lluny la cantarella;

tu i jo amb l'alè embogit i a incert recer,
pessigolleig i olor de palla tendra,
silenci immens entre els batecs del cor,
lladruccs de gos, mussols i aus troneres,
i el remugar de vaques a la cort
i un jaç blanc i suau, terra sorrenca.

Amb l'anisada branca de fonoll
lletreges el meu nom damunt l'esquena;
el fruit a la figuera a rebentar
de roig encès sota la lluna plena.
Un estel cau, tastem la meravella.

Ben rics de tot sortim del nostre cau,
palmell contra palmell cap a l'alzina,
entre perfums d'espígol, romaní,
alfàbrega, polioli i sajolida;
carícies de falgueres als turmells
i d'un càlid garbí a les galtes tendres.

«Salvats!», cridem ben fort en tocar el tronc,
servant d'aquest bell mot tots els matisos.
El crit del pare sento des del mas:
«les onze!, a dormir!», és la consigna.

l ja més tard quan sóc entre els llençols:
la flaire del rostit i de família,
la teva escalforeta de fa poc
i el tic-tac del rellotge que ens vigila.

EL PRIMER MOST

Jo he trepitjat raïm amb els peus nus,
arromangant-me,
el suc regalimant la meva pell,
esgarrifança,
els porus ben oberts a la humitat
el cos s'amara,
dansant folla i vibrant dins la semal
enjogassada,
gotims deixant anar un pòsit inquiet,
tota la màgia,
pel broc un rajolí ja va lliscant
del meu premsatge,
és most en flor, encar suau i afruitat,
és el most llàgrima!

I posaré el poema a madurar:
bona criança,
polint àcids i sucres al bocoi
fer bon beuratge.

HAIKUS

Gota de gebre
damunt la teranyina.
Neix el poema.

Pètals que cauen
semblant catifa efímera.
Somnis s'esfullen.

El cuc penetra
la fruita prohibida.
Bromera blanca.

Desmai que plores
arrossegant per terra
la verda llàgrima.

Feta la poda,
el tronc tanca ferides.
Resina plora.

La rosa es vincla
per besar les espines.
L'amor no es troba.

Les orenetes
als fils arrenclerades.
Bell pentagrama.

La vinya nua
reclama hivern, silenci,
fer nova saba.

Lluna argentada
regala al mar que dansa
vestit de plata.

El sol s'amaga
darrere la carena
i es clou la tarda.

Tot és silenci,
un pregadéu em mira:
planyent-me em resa.

Una deu d'aigua
brollant enjogassada.
Bressol de molsa.

L'heura s'enfila
pel tronc de la mimosa.
Ofec o estima?

Negra la merla,
damunt el verd de gespa.
I el bec carbassa.

Nit estrellada,
com arracades brillen
tots els meus somnis

RESURRECCIÓ

*A Maria-Mercè Marçal
Per una nova naixença*

Per tu amb admiració jo m'agenollo
ni serp
ni marededéu
ni àngel
ni diable
negada
oblidada
amb força
t'aixequés
no suris
neda
no ploris
rega
hemorràgia
de vida
de la fosca
a la llum
crida
proclama't
fes-te dir pel teu nom amb veu ben clara.

A VELES PLENES

Oh, mar!, voldria dir-te aquest poema.
Em desfaré d'allò que m'engavanya,
el vell farcell oblidaré a l'arena,
prendré el meu tosc llagut lliure d'amarres
cercant somnis, miratges i quimeres.
Curta és la travessia i no hi ha espera.

Ja sento el cavalcar de tes onades,
la salabor a la galta que m'amara,
a voltes ets manyaga i em bressoles
o em mous a batzegades i amb tes dèries,
i em fas sentir mestressa o bé titella.

Vuit vents del món inflen les meves veles,
l'esbull dels meus cabells em dona ales
i m'omple l'ambrosia de saber-me
que sóc aquí només per llevar àncores,
la xarxa remuntar i accomplir reptes;
que jo no vull remar amb la mar calma,
èbria de sal, onatge i de marees.
I encar que el fred se'm clavi dins l'ossada
i la por se m'arrapi entre carn i unglà
i encar que s'escantellin les respostes
i totes les certeses se m'esbravin
i penes i dolor se m'arraïmin
i el tel de terra ferma s'esparraqui,
no vull que ja mai més em donis treva.

De tant lluitar amb les ones m'esbaldrego,
empassant-me glopades de salmorra.
Jugar a cara o creu, no hi ha més pacte;
i recollir un polsim de recompensa.

l'endevinar il·lusions enmig la boira,
tresorejar records, collir-ne esqueixos,
que guardo amb cura als solcs de les onades
després de titil·lar a les seves crestes.
La lluna d'ambre estén camins de plata
i enllà a l'horitzó els dos blaus es besen.
L'aigua que flueix ja mai no és la mateixa.
Vesteix el meu cos nu del verd de l'alga
i inunda'm amb la teva escuma blanca,
que ballarem al cim de la marea,
recollirem els fruits de la ressaca,
tot garbellant nous mots amb el salabre
mestrejarem l'amor cisellant versos.
Perquè sóc viva escric aquest poema.

Ja tard m'acotxarà l'última onada,
faré l'entrada a port i a plegar veles.

A TALL D'HOMENATGE

Déu te guard Salam, fill de Sinera:
agosarat he penetrat viaranys endins
vorejant les cavitats sinuoses del teu laberint.
Des del fràgil cristall de les paraules per tu sembrades
he recollit la veritat esmicolada en mil bocins.
Jo vacil·lant pels camins d'atzavares,
tu a l'altre cap del mur, del fil,
d'aquest teu jo caminat per mi.
No saps com voldria saber si he comprès
el que tu volies que de tu se salvés.

Saps? Ja torna a baixar d'ample a ample la riera
i la fusta de les barques ja no calla com ho feia.
Potser ha estat el fiblar de la consciència
o els teus versos d'aquell vell color de plata.
Amb vertigen hem mirat aquesta terra,
d'embat a embat, entre roques i marees;
rere el teló no hem mudat pas les disfresses
d'aquella primera història de Susa o de Sinera,
on convocares la vida en totes les seves facetes:
caòtiques, sarcàstiques, grotesques i belles.

- potser -

I al jardí dels cinc arbres improvisarem titelles:
convidarem la Mariàngela l'herbolària,
l'Esperanceta Trinquís i el drapaire Quel·la,
en Tomeu Rosselló, la tia padrina i l'Eleuteri;
beurem vi de Can Nineta i menjarem fricandó del tendre,
mentre veiem créixer la molsa humida a l'eixida
i flairarem sentors de fonoll i de menta
i en un jorn apoteòtic rendirem tribut a la llengua:
—són tisoires o estisoires? —diran les Moires juganeres.
I la Tereseta baixarà les escales i esdevindrà eterna.

Poeta útil, poeta cívic, arc i fletxa,
de tu s'ha ignorat la blanca prosa, la més lírica i esperpèntica,
i la història t'ha fet servir únicament de patum i de profeta.
Un altre Espriu, si us plau!: el que s'amaga rere la comèdia,
el que sabé evadir la censura amb pinzellades d'estètica;
l'apoteòtic, l'exòtic, el neuròtic, el prostàtic, el cianòtic,
l'elefantiàtic... ,
el que ens baixà a l'infern de Dant o el que digué
que ajuntant els miralls ens podrem arribar a entendre;
el que a Antígona condemnà la guerra entre germans

o el que ens féu menjar pinyonets, matafaluga, raïm i menta.
Ja ha ballat l'Ós Nicolau i la teva ànima descansa serena.
Ella tornarà a dir el teu petit nom, suau, molt suau,
i de roses d'abril te'n durà les mans plenes.
Retrobaràs en la cendra en Tomeu, l'etern amic,
que l'alba sempre neix després de la vesprada.
I jo, perplex, vell caminant cap al mur,
seguiré collint les engrunes de llum per tu escampades;
i escalfant el llarg hivern al vell braser
brodaré amb pluja de maig els mots que tu ens salvares.
AdéU-Siau Salom, fill de Sinera.

Reglament

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2016 - XXXIII edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia

1. PARTICIPANTS

1.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

Grup A: de 6 a 8 anys

Grup B: de 9 a 11 anys

Grup C: de 12 a 14 anys

Grup D: de 15 a 18 anys

Grup E: de 19 a 25 anys

Grup F: a partir de 26 anys

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real dels participants el 30 d'abril de 2016.

1.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

1.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2. OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites.

2.3 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.4 L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa dels grups A, B i C és de 5 DIN-A4; l'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa dels grups D, E i F és de 15 DIN-A4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

2.5 Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara, amb lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts o equivalent.

3. PLIQUES

3.1 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat, acompanyats d'una còpia en suport informàtic.

3.2 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici dels textos: títol, pseudònim o lema, edat i grup.

3.3 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior:

- XXXIII Mostra Literària del Maresme,
- el pseudònim o lema,
- la categoria (prosa o poesia),
- el grup al qual es presenta.

A l'interior hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement, en el cas dels grups A, B i C.

4. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió abans de la data límit per a la presentació a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme XXXIII, que serà el dia 4 de juliol de 2016.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En cas que se'n superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que se n'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

5. PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi per cada grup i modalitat.

5.2 Els grups A, B i C rebran un val bescanviable per llibres

i els premis D, E i F rebran un premi econòmic en metàl·lic. Aquests estan subjectes a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i/o a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

5.3 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic, l'import del qual està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i/o a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

5.4 El premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un val bescanviable per llibres.

5.5 L'addenda econòmica amb l'import dels premis es portarà a aprovació al Ple del Consell Comarcal del Maresme del 17 de maig de 2016.

6 PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

6.3 Sense límit d'edat.

6.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.5 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, amb espais inclosos, redactats en català, tant en poesia com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Els originals s'han de presentar sota pseudònim o lema, acompanyats d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior:

- XXXIII Mostra Literària del Maresme,
- Premi Extraordinari de Microrelats,
- Pseudònim o lema.

A l'interior hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i fotocòpia del DNI o NIE. En el cas dels menors d'edat s'haurà d'especificar la data de naixement i aportar DNI o NIE dels tutors legals.

6.7 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.8 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic, l'import del qual està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i/o a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

6.9 L'addenda econòmica amb l'import dels premis es portarà a aprovació al Ple del Consell Comarcal del Maresme del 17 de maig de 2016.

7.PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A DISCAPACITATS INTEL·LECTUALS

7.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

7.3 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

7.4 Els participants hauran d'acreditar la discapacitat intel·lectual, sense límit d'edat.

7.5 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i no haver estat premiades amb anterioritat.

7.6 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia, i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.7 L'extensió màxima per a les obres és de 4 DIN-A4 a una sola cara, amb lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.8 Les obres poden ser individuals o en grup, sempre que s'acrediti la discapacitat intel·lectual de l'autor/a o autors/es.

7.9 Els originals s'han de presentar sota pseudònim o lema, acompanyats d'un sobre tancat on s'indiqui a l'exterior:

- XXXIII Mostra Literària del Maresme,

- Premi Extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals,

- Pseudònim o lema.

A l'interior hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a, autors/es i fotocòpia del DNI o NIE i del certificat oficial del grau de discapacitat intel·lectual. En el

cas dels menors d'edat que no disposin de DNI o NIE, s'haurà d'especificar la data de naixement.

7.10 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.11 El Premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un val bescanviable per llibres, l'import del qual està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i/o a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

7.12 L'addenda econòmica amb l'import dels premis es portarà a aprovació al Ple del Consell Comarcal del Maresme del 17 de maig de 2016.

8. JURAT

8.1 Cada ajuntament nomenarà el jurat que consideri oportú per a la qualificació de les obres a nivell local. L'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal nomenen els membres del jurat en la fase comarcal.

8.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la comarca.

8.3 El jurat té com a principals funcions:

- Valorar les obres presentades a la fase comarcal de la Mostra Literària del Maresme.

- Dictaminar les obres guanyadores.

- Elaborar per escrit el veredict de les obres guanyadores i fer-ne el lliurament al Consell Comarcal del Maresme i a l'ajuntament amfitrió.

- Resoldre, si s'escau, qualsevol aspecte amb relació al veredict.

8.4 El jurat podrà deixar desert algun dels premis o lliurar algun accèssit, depenent del seu criteri. Els accèssits seran publicats al llibre recull però no disposaran de premi econòmic.

8.5 El veredict del jurat es farà públic en el lloc i l'hora a determinar per l'ajuntament amfitrió d'acord amb el Consell Comarcal del Maresme, amb prèvia comunicació als ajuntaments participants.

9. PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació, i poder reproduir-les, de manera total o parcial, en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com a la web: www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Comarcal del Maresme, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32, 08301 de Mataró.

9.4 Les obres i còpies presentades no es retornaran, hagin estat premiades o no.

10. ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Totes les persones participants en aquest concurs literari, tinguin l'edat que tinguin, podran ser fotografiades. El municipi amfitrió i el Consell Comarcal del Maresme podran fer ús d'aquestes fotografies per fer publicitat i difondre aquest acte sense necessitat prèvia de cap tipus d'autorització. Els noms i les fotografies dels participants poden sortir publicats a la premsa i a d'altres mitjans de comunicació.

10.2 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que s'esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.3 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

Les dades de caràcter personal seran incloses en un fitxer del CONSELL COMARCAL DEL MARESME per a la gestió de la Mostra Literària del Maresme, el qual adopta les mesures de seguretat necessàries, d'acord amb la normativa aplicable, que disposa la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de Caràcter Personal. Podrà exercir els seus drets d'accés, rectificació i cancel·lació, en els termes establerts en la legislació vigent, dirigint-se a l'Oficina de Registre del CONSELL COMARCAL DEL MARESME.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2016

A Canet de Mar, el dia 14 de setembre de l'any 2016 a les 15.30h, es reuneix el jurat de la Mostra Literària del Maresme format per: Ramon Erra, Eliecer Navarro, Maite Lafontana i Jaume Prat. Actua de secretària, amb veu però sense vot, Mercè Valls.

D'acord amb les bases que regeixen el certamen i un cop vistes les puntuacions efectuades pels membres del jurat, s'acorda per unanimitat atorgar els següents premis:

POESIA

GRUP A

1r premi

Gerard Riera Gil

La neu

Sant Vicenç de Montalt

2n premi

Júlia Pastor Valero

El gat Gabi

Montgat

GRUP B

1r premi

Marc Batlle Casellas

El cervell

Arenys de Munt

2n premi

Mar Artigas Martori

La lluna petita

Arenys de Munt

GRUP C

1r premi

Aina Novoa Sieiro

Contradiccions

Vilassar de Dalt

2n premi

Biel Hermosilla Sabadell

Societat actual

Argentona

GRUP D

1r premi

Blanca Codina Clavaguera

Orígens, la nit

Mataró

2n premi

Guifré Sánchez Serra

Filosofem de nit

Arenys de Munt

GRUP E

1r premi

Núria Albesa Valdés

S'endinsa en la fosca

Sant Vicenç de Montalt

2n premi

Alexander Rocher Martínez

Clarianes entre núvols

Vilassar de Mar

GRUP F

1r premi

Núria Navarro Teixidó

Filla d'Antígona

Calella

2n premi

Josefina Maymó Puig

16 divertimentos

Alella

PROSA

GRUP A

1r premi
Gabriela Manrique Cabrera
L'estel cristal·lí
Arenys de Munt

2n premi
Àlex Martín Lorenzo
El drac
Arenys de Mar

GRUP B

1r premi
Mar Rovira Balart
Zaida i Àlvar
Cabrils

2n premi
Carlota Fijo Barnola
Em dic Carlota i tinc onze anys
Vilassar de Dalt

GRUP C

1r premi
Alba Gabarró Garcia
Carta oberta
Alella

2n premi
Raquel González Viruete
3.700 quilòmetres de patiment
Arenys de Mar

GRUP D

1r premi
Adriana Chiva Polvillo
Tot el que sé
Mataró

2n premi
Bruna Vila Artigues
En seré sempre presonera
Arenys de Mar

GRUP E

1r premi
Aina Gallemí Pérez
Houngan
Argentonà

2n premi
Bernat Fernández Roca
L'oficinista i les relacions de producció
Tordera

GRUP F

1r premi
David Puig Ferrer
Els tres porquets i el llop
Arenys de Munt

2n premi
Carolina Tarrés Borrell
El primer estiu
Cabrils

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

Teresa Julià Vercet
Perlita Durango
Montgat

PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A
DISCAPACITATS INTEL·LECTUALS

Juan Alfonso Alonso Pílares

Xavier Cabrejas Romera

Aida Nicolás Raimundez

Encarna Periró Delgado

Sara Pulido Marín,

Anna Rey Alemany

Dos conills: la Tíanel·la i en Montgatuf

Montgat

Signen l'acta el jurat i la secretària el dia 14 de setembre a Canet de Mar.

Participen:

**Alella
Arenys de Mar
Arenys de Munt
Argentona
Cabrera de Mar
Cabriils
Caldes d'Estrac
Calella
Dosrius
Mataró
Montgat
Orrius
Sant Andreu Llavaneres
Sant Cebrià de Vallalta
Sant Vicenç Montalfi
Teià
Tiana
Tordera
Vilassar de Dalt
Vilassar de Mar**

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

